LUCY KEATING

YOUNG

VIAȚA E UN VIS
APOI TE TREZEȘTI.

ARTA VISĂRII

FICTION CONNECTION

TREI

Lucy Keating

Arta visării

Titlul original:
Dreamology: A love stoy

Traducere din limba engleză de
Ana Dragomirescu
EDITURA TREI
— 2016 —

Familiei mele
şi momentelor petrecute împreună în serile de vară,
în timpul cărora am învăţat cum să spun o poveste.

28 august

Mă aflu chiar în mijlocul Sălii Mari a Muzeului Metropolitan de Artă, lângă aripa egipteană, la exact un metru distanţă de locul în care am vomitat în ziua în care am împlinit zece ani. Dar de data asta nu se zăresc borsete prinse la brâu, nici nu se aude scârţâitul tenişilor pe podelele bine lustruite. De data asta la picioarele mele nu se adună voma de un roz aprins (îngheţată de zmeură, dacă vă interesează), presărată cu bucăţele de cereale şi bezele („Numai de ziua ta" a zis tata şi n-a mai repetat vreodată), ci poalele unei rochii de şapte kilograme, încrustată cu cristale, întocmai ca aceea purtată de Beyonce la ceremonia de acordare a premiilor Grammy, în seara asta luminile sclipesc cu putere, iar oamenii şoptesc şi se uită spre mine. În seara asta, dintr-un motiv sau altul, eu sunt cineva important. Sorb şampanie şi alunec dintr-o cameră în alta, admirând operele de artă. Şi aşa mă găseşte Max, stând în faţa balerinelor lui Degas, în secţiunea dedicată pictorilor impresionişti.

— Să ştii că şi eu pot să dansez.

Îmi cuprinde talia cu braţul şi brusc simt că tot corpul mi se încălzeşte.

— Dovedeşte-o! îi spun.

Nu trebuie să-mi iau ochii de la tablou ca să-l simt privindu-mă, ca să ştiu că zâmbeşte. Mi-am întipărit în minte fiecare centimetru al feţei lui, fiecare particularitate. Mă tem mereu că o să-l uit.

El mă ia de braţ şi mă învârte, iar eu închid ochii. Când îi deschid iar, suntem în grădina de pe acoperiş şi dansăm lent. Tufele sunt îmbrăcate în beculeţe.

— Arăţi bine în frac, murmur cu buzele lipite de gâtul lui.

— Mersi! E cel pe care l-a purtat Beyonce la premiile Grammy, zice el pe un ton serios şi amândoi izbucnim în râs.

Până să apuc să-mi revin, Max mă strânge şi mai tare în braţe şi mă sărută, lăsându-mă atât de tare pe spate, încât îmi pierd complet echilibrul şi nu mai ştiu de mine. Până acum nu mi-am dat seama că există un fel de ameţeală plăcută.

— Mi-a fost dor de tine, îmi spune el şi mă învârte iar.

Curierul de la Joe's Pizza de pe strada 110 îşi face apariţia, părând nerăbdător.

— Ţi-e foame? mă întreabă Max. Am comandat.

Dar în cutie nu se găseşte nicio pizza, doar un uriaş biscuit Oreo, tăiat în opt bucăţi, precum un tort. Luăm fiecare câte o felie grea. Nici n-apuc bine să duc biscuitul la gură, că surprind privirea poznaşă din ochii cenuşii ca marea ai lui Max, iar el îşi zdrobeşte iute felia de obrazul meu. Pac! Eu îi răspund aruncând-o pe a mea înspre el.

Ne fugărim pe coridoare, pitindu-ne în spatele statuilor romane şi făcând slalom printre vizitatorii jenaţi, în vreme ce aruncăm unul în altul cu pumni întregi de firimituri din biscuiţii Oreo. Observ un paznic al muzeului îndreptându-se către noi. Când mă uit mai atent, văd că e profesorul meu de ştiinţe din gimnaziu. Întotdeauna l-am detestat pe tipul ăla. Alergăm şi mai repede.

Până la urmă sunt încolţită în curtea în care se află mormântul lui Perneb, aşa că mă opresc şi mă întorc cu faţa spre Max. Suntem plini de firimituri. Mie îmi atârnă la gât şi pe braţe bijuterii din expoziţia de veşminte europene, iar Max poartă pe cap un coif medieval. Arătăm ca un

cuplu regal care a luat-o razna rău de tot. O ţară aflată sub stăpânirea noastră cu siguranţă s-ar răzvrăti.

Max spune ceva, dar nu-l pot auzi prin coif, aşa că ridică viziera, scoţându-şi la iveală obrajii îmbujoraţi.

— Hai să facem o pauză! repetă el.

Stăm întinşi pe spate în curtea mormântului, ascultând muzică simfonică şi murmurul molcom al conversaţiilor ce continuă afară. Deasupra capetelor noastre, unde ar trebui să se afle tavanul muzeului, se întinde în schimb cerul înstelat.

— Ştii, regii egipteni cereau deseori ca, după moarte, să fie îngropaţi alături de cei dragi, spun eu.

— De fapt, cred că era vorba doar despre slujitori, ca să fie serviţi şi în viaţa de apoi, mă corectează Max.

Întotdeauna le ştie el pe toate.

— Ei bine, dacă ar fi să mor, aş pune ca tu să fii îngropat împreună cu mine.

Mă întorc pe o parte, cu faţa spre el.

— Oh, mersi, scumpo! exclamă Max. Ăsta-i de departe cel mai înfiorător lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Un sforăit zgomotos răsună între pereţii din piatră şi observ că un porc alergător african stă întins lângă Max, privindu-l cu drag.

— Cine-i ăsta? întreb.

— Ea e Agnes, îmi răspunde Max, arătând cu capul înspre porc. Se tot ţine după mine de când eram în aripa Oceania. Cred că s-a îndrăgostit.

— Ei bine, stai la rând, Agnes! zic eu, aşezându-mi capul pe pieptul lui şi inspirând adânc.

Ca întotdeauna, Max miroase a detergent de rufe şi a ceva lemnos. Bătăile inimii lui mă adorm.

— Nu adormi! mă roagă el. N-avem destul timp.

Dar nu sunt de acord. Seara asta a fost perfectă, tot ce mi-aş fi putut dori.

— Ne vedem curând, îi zic, rugându-mă să nu aţipesc înainte să-l aud răspunzându-mi la fel.

E trucul nostru, un obicei aproape superstiţios prin care ne asigurăm că ne vom regăsi.

— Ne vedem curând, îmi spune el în cele din urmă, oftând.

Ochii mi se închid, în timp ce în urechi îmi răsună sforăitul uşor al lui Agnes.

1. Muzeele sunt făcute să le vizitezi, nu să locuieşti în ele

Jerry sforăie chiar lângă gura mea, răsuflarea lui caldă de câine plutind înspre mine de fiecare dată când expiră.

— Ei bine, asta explică prezenţa lui Agnes, mormăi eu.

— Cine-i Agnes? mă întreabă tata de pe scaunul şoferului.

Peste vocea lui se aude ţăcănitul blând al semnalizatorului, ticăind ca un metronom.

— Nimeni, spun eu repede, iar el nu bagă de seamă.

Tata e un tip care se ocupă cu creierul. Neurolog cunoscut (ceea ce nu-ţi spune mare lucru decât dacă se întâmplă să fii şi tu tot neurolog), el înţelege chestii legate de minte care pentru majoritatea oamenilor rămân un mister. Dar când vine vorba despre inimă, e pierdut. N-am niciun chef să-i povestesc despre Max, aşa că, în asemenea momente, punctele lui slabe sunt în favoarea mea.

Mă întind şi mă aşez în fund.

— Probabil că am aţipit, îi zic cu glas puţin răguşit.

— Mişcarea te adoarme încă de când ai venit pe lume, îmi explică tata, mereu gata să facă pe profesorul. Avioanele, trenurile şi maşinile... Tu şi Jerry dormiţi de câteva ore bune, dar ţi-ai ales momentul perfect pentru a te trezi.

Îmi zâmbeşte în oglinda retrovizoare.

— Uită-te bine la noul tău oraş!

Îşi flutură mâna într-un fel ciudat, ca o prezentatoare de la Roata Norocului, de parcă Bostonul ar fi un joc de cuvinte făcut din litere uriaşe ce aşteaptă să fie completate. Tocmai ieşim încet de pe autostrada 1-90, iar centrul istoric ne salută politicos din spatele pitorescului râu Charles. Face ca New Yorkul, în care am locuit timp de zece ani, să semene cu... mă rog, cu New Yorkul. Există oare ceva care să se compare cu New Yorkul?

Sunetul scos de roţile noastre ce coboară pe rampa din beton creează un ritm (unu-doi-trei, unu-doi-trei), iar eu păstrez măsura, bătând nervoasă darabana cu degetele mâinii drepte, ca şi cum aş cânta la pian. Niciodată n-am fost bună la pian. Profesorul meu i-a spus tatei că-mi „lipseşte disciplina”, după care a renunţat el *la mine,* ceea ce trebuie să fi fost o premieră în istoria lecţiilor de muzică. Dar mie tot îmi place muzica, în special ritmul. Ritmul e un tipar, iar tiparele dau logică lucrurilor. Mă trezesc bătând ritmul câte unei melodii ori de câte ori sunt emoţionată sau nesigură.

*

Pe aglomerata Beacon Street, stau sprijinită de portiera din dreptul scaunului pasagerului şi strâng în braţe o cutie pe care scrie USTENSILE DE BUCĂTĂRIE, dar care aproape sigur conţine paltoane şi mâncare pentru câini, îmi pun mâna streaşină la ochi, ca să-i feresc de soarele de august, şi încerc să mă uit mai bine la casa veche de două sute de ani din faţa mea. E ciudat cum toate

lucrurile par foarte mari atunci când eşti copil, însă dacă le revezi la o vârstă mai înaintată, îţi dai seama cât de mici sunt ele de fapt, în comparaţie cu ce credeai tu, şi cât de scund erai pe atunci. Dar casa noastră, care a fost a mamei mele, iar înainte de asta, a mamei ei, încă pare uriaşă. Mă întreb cum se face că, în copilărie, nu m-am pierdut prin ea zile la rând.

— Te-ai pierdut de câteva ori, îmi strigă tata de pe veranda din faţă, atunci când dau glas îngrijorării mele. Dar îl puneam pe Jerry să se ocupe şi el te găsea întotdeauna.

Acum Jerry stă tolănit pe bancheta din spate, cu capul culcat în obişnuita lui poziţie apatică, şi mă priveşte prin geam.

— Probabil că în tinereţe erai mai viril, îi spun eu, ridicând o sprânceană.

Casa are cinci etaje făcute din cărămidă roşie, iar obloanele şi uşa din faţă sunt negre ca tăciunele, asortându-se cu majoritatea celorlalte locuinţe de pe stradă, înşiruite unele lângă altele, clădirile îmi amintesc de gaşca fetelor inabordabile de la vechea mea şcoală, care purtau toate ochelari de soare identici. Nu pot să nu mă întreb cât dintr-o stradă din New York am acoperi dacă am răsturna casa pe o parte.

— Toată asta e a noastră? întreb eu.

— Da, zice tata şi scoate un geamăt când reuşeşte în sfârşit să împingă uşa de la intrare, ţinând o valiză sub braţul stâng. Acum că bunica s-a dus. De vreme ce mama ta nu are fraţi sau surori, totul ne rămâne nouă.

Încearcă să fie degajat, s-o pomenească pe mama fără nicio greutate. Dar e imposibil să-i fie uşor să revină în casa asta, în care am locuit cu toţii laolaltă înainte ca ea să se mute în Africa şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Păşesc în holul circular, cărămiziu, şi ridic privirea către balustrada din lemn lustruit a unei scări în spirală ce pare să se întindă la infinit. Miroase a vechi. Nu e un miros *urât,* doar... un iz de praf, ca şi cum întreaga casă ar fi o cutie cu vechituri lăsată prea mult timp într-un subsol.

Tata mă conduce prin salonul pentru musafiri de la parter, împodobit cu tablouri ce înfăţişează peisaje şi cu un candelabru greu, apoi prin bucătăria simplă, dar destul de mare, ce pare că a fost concepută doar pentru petreceri grandioase. Puţine lucruri îmi trezesc amintiri: cum mâncam *choux à la crème* la masă împreună cu bunica, cum stăteam întinsă sub pianul cel mare din sufrageria de la etajul al doilea, în vreme ce un oaspete distra mulţimea adunată la cină, gaura de şoarece în care seara lăsam jeleuri ce dispăreau de fiecare dată până a doua zi, asta până când secretul mi-a fost descoperit, iar gaura, astupată. Astea nu sunt încăperi pentru o familie modernă. Sunt pur şi simplu prea multe ca să locuieşti în ele. Iar acum am rămas doar doi. Mă rog, noi doi şi o jumătate blănoasă.

În cele din urmă ajungem la etajul al patrulea, într-o cameră de pe colţ, cu draperii albastre din brocart greu şi cu pereţi de culoarea levănţicii.

— Mă gândeam că asta ar putea să fie a ta.

Tata îşi tot mută greutatea de pe un picior pe altul, căutând cuvintele potrivite.

— E camera în care a stat mama ta când era de vârsta ta. E mai puţin copilărească decât cea în care dormeai înainte să plecăm.

Mă uit în jur, cercetând patul susţinut de patru stâlpi, fotografiile făcute în locuri îndepărtate şi şemineul înzorzonat, pe care sunt aşezate ici şi colo cutiuţe din argint şi suveniruri în formă de hipopotami sau girafe. Acum mama mea locuieşte în

Madagascar, într-o unitate de cercetare, alături de animalele acestea în versiune reală.

— Ok, spun.

— Eşti sigură? mă întreabă tata.

— Aşa cred... mă codesc eu.

— Grozav! spune el şi, cât ai clipi, dispare, întorcându-se la maşină pentru a continua să ne dea vieţile peste cap.

*

Tocmai am scos din camionul pentru mutări a nu ştiu câta cutie, în timp ce Jerry se ţine după mine pe drumul către casă şi înapoi, uitându-se lung. Se zice că cei mai mulţi câini nu te privesc în ochi din respect şi pentru a-ţi arăta că te consideră conducătorul haitei. Ei bine, Jerry mă priveşte numai drept în ochi. Oare ce spune asta despre noi?

În hol, văd aşezat pe masă un plic mare de hârtie, pe care e trecut numele meu cu scrisul neglijent al bunicii.

— L-am găsit în sufrageria bunicii, îl aud pe tata spunând şi, când mă uit în sus, îl zăresc oprit la jumătatea scării, luptându-se cu o cutie pe care scrie CĂRŢILE LUI ALICE. Cine ştie ce-o fi? Ea păstra orice. Zicea că e meticuloasă. Eu ziceam că e obsedată. Ar trebui să te duci şi să-i vezi dulapul. Dacă îmi amintesc bine, e organizat pe culori.

Studiez plicul, simţind un amestec între nedumerire şi o stranie uşurare. E primul semn că într-adevăr locul meu e aici. Îi vărs cu grijă conţinutul pe blatul din marmură al mesei. Din plic se răstoarnă un teanc de cărţi poştale imprimate pe carton subţire, de culoare maro. Iau una. Pe o parte se vede o imagine simplă, cu trei baloane ce se înalţă spre cer. Pe cealaltă parte stă scris cu litere groase, bătute la maşină:

LA MULŢI ANI, ALICE!
DIN PARTEA LUI GUSTAVE L. PETERMANN ŞI A TUTUTOR PRIETENILOR TĂI DE LA CENTRUL PENTRU DESCOPERIREA VISELOR (CDV)

Mă încrunt la cartea poştală, o las jos şi iau alta. Şi pe asta scrie acelaşi lucru. La fel şi pe următoarea. Sunt nouă cărţi poştale, toate cu baloane pe o parte şi cu aceeaşi ciudată urare aniversară pe cealaltă. Verific ştampila poştei şi îmi dau seama că felicitările au fost trimise de ziua mea, câte una în fiecare an scurs de când am plecat. Mă duc cu gândul la suvenirurile pe care mi le tot trimite cabinetul dentistului meu din New York – un dinte cu o faţă machiată. Ce fel de dinte se dă cu fard de obraz?

La baza teancului de cărţi poştale se găseşte un bilet, scris pe hârtie de un turcoaz-pal, pe care o simt delicată la atingere.

Dragă Alice,

Nu ştiu dacă astea or să-ţi fie de vreun folos, dar pur şi simplu nu m-am îndurat să arunc vreuna.

Cu dragoste,

Bunica

Zâmbesc şi clatin din cap. E exact stilul bunicii. Simplu, elegant, la obiect. Cel puţin în scris, căci mai mult aşa am cunoscut-o. După plecarea noastră de aici, tata n-a vrut să se mai întoarcă în Boston, găsind mereu câte o scuză. Am văzut-o pe bunica doar de câteva ori de-a lungul anilor, când venea în pelerinaj până la New York pentru premiera vreunui spectacol pe Broadway sau pentru vernisajul vreunei expoziţii la muzeul Guggenheim. De fiecare dată avea părul coafat cu meticulozitate şi hainele proaspăt călcate.

Pe atunci mă întrebam dacă toată lumea capătă o ţinută impecabilă odată cu înaintarea în vârstă sau eu o să ajung la optzeci de ani şi o să port tot pulovere ale căror manşete au găuri largi cât să-mi încapă prin ele degetele mari.

Chiar în clipa aceea începe să-mi zbârnâie telefonul.

— Credeam că ai murit, îmi spune Sophie când răspund. Eşti prea ocupată cu *pahcahea maşinii în cuhtea de la Hahvahd* ca să-mi mai răspunzi la mesaje?

Deja râd.

— Deci ţi-e dor de mine sau ce? o întreb.

— Nu! ciripeşte ea.

— Cum aşa? mă vait eu.

— Pentru că o am pe clona ta! Sunt cu ea chiar acum. De fapt, e cam supărată că stau de vorbă cu tine. Vrea să ştie ce ai tu şi ea nu are.

Sophie e prima prietenă pe care mi-am făcut-o în New York şi cea mai bună prietenă a mea de atunci încoace. O veche glumă de-a noastră e că ne-am creat fiecare câte o clonă a celeilalte, pentru a ne ţine de urât atunci când nu suntem împreună. Nimeni nu pricepe poanta şi preferăm ca lucrurile să rămână aşa.

— Ei bine, mie mi-e dor de tine, îi spun.

— Ce s-a întâmplat?

Tonul lui Sophie devine dintr-odată serios. Ea mereu îşi dă seama dacă ceva nu-i în regulă. De cele mai multe ori e foarte enervant.

— Locul ăsta pare doar ciudat, răspund eu. Ar trebui să vezi casa, Soph! Parcă ar fi un muzeu.

— Dar tu adori muzeele! exclamă ea.

Oricum n-ar înţelege, pentru că ea locuieşte pe Park Avenue, într-un apartament atât de curat, încât m-am temut întotdeauna că

simpla mea prezenţă acolo l-ar putea pângări. Părinţii ei se ocupă cu vânzarea operelor de artă. Opere de artă mari şi moderne, cum ar fi sferele gigantice făcute din gazon artificial şi filmele cu străini înotând, pe care le proiectează pe pereţii sufrageriei lor.

— Pe bune, Alice, dacă ai dispărea, i-aş spune detectivului cel sexy de la NYPD, care ar veni la uşa mea, să te caute mai întâi la Metropolitan sau la Muzeul de Artă Modernă.

— Mie îmi place să *vizitez* muzee, nu să locuiesc în ele, îi spun, dându-mi ochii peste cap. Pur şi simplu nu seamănă a cămin.

— O să ajungi şi acolo, mă linişteşte ea. Eşti doar obosită din cauza drumului cu maşina.

— De fapt, am dormit mai tot drumul...

Las fraza neterminată, gândindu-mă cum am adormit cu capul pe pieptul lui Max. Îi povestesc lui Sophie despre noaptea petrecută la Metropolitan şi ea zice că sună foarte romantic. Dar tonul ei transmite altceva.

— Ştiu că sunt nebună fiindcă mă tot gândesc la el în felul ăsta. Nu trebuie să mi-o spui.

Am mai avut discuţia asta de un milion de ori. Sophie oftează.

— Pur şi simplu ai în faţă un nou început, Al. Poate că ar fi o chestie deşteaptă să, ştii tu... să te vezi cu un tip cu care chiar să, mă rog, să fii împreună?

— E ca şi cum am fi împreună... îi spun.

— Ştii la ce mă refer, Alice, continuă Sophie, părând că începe să-şi cam piardă răbdarea. O persoană pe care chiar s-o poţi *avea.* Şi pe care s-o prezinţi prietenilor. Şi cu care să te pupi în spatele unui tufiş în excursiile cu clasa. O persoană care să fie... gen... reală.

Reală. Ultimul cuvânt rămâne în aer între noi, iar eu clatin din cap, ruşinată. Are dreptate. Indiferent ce sentimente aş avea faţă de Max, rămâne o problemă. Noaptea petrecută în Muzeul

Metropolitan a fost un vis. De când mă ştiu, fiecare noapte petrecută cu Max a fost un vis. Pentru că Max e băiatul viselor mele... şi doar al viselor mele.

Pentru că el nu există în realitate.

2. Veninul şarpelui de mare cu cioc

În mod evident, sunt perfect conştientă că par sută la sută ţăcănită când spun că m-am îndrăgostit de un om pe care nu l-am întâlnit niciodată, care nici măcar nu există. Dar din moment ce nu ştiu când nu l-am visat pe Max, mi-e greu să fac diferenţa. Locurile se schimbă, la fel şi poveştile, însă Max rămâne acelaşi, întâmpinându-mă în fiecare vis cu zâmbetul lui poznaş şi inima lui mare. El e sufletul meu pereche.

Cu toate astea, ştiu că nu poate dura la nesfârşit. Aşa că, pentru a fi sigură, notez totul în caietul meu. Sophie l-a numit odată „jurnalul viselor”, ceea ce sună a obiect pe care l-ai găsi într-un magazin de cadouri, lângă raionul cu uleiuri parfumate. Îl iau cu mine peste tot, iar acum se află într-o sacoşă pe care scrie I Love NEW YORK, în coşul de răchită al unei vechi biciclete Schwinn pe care am găsit-o în grădina din spatele casei bunicii. Am botezat-o Frank, prescurtare de la Frankenstein, de vreme ce, în fond, am readus-o la viaţă.

În prezent, Frank stă sprijinit între cei doi stâlpi din piatră care despart Academia Bennett de restul lumii. Stâlpi ce par a spune: *Oh, nu, n-ai s-o faci. Nu aici.* În realitate, ei spun, aşa cum stă scris pe faţada din granit: CEL CARE VA GĂSI MÂNGÂIEREA ÎNTRE

ACESTE ZIDURI, VA GĂSI MÂNGÂIEREA ÎN EL ÎNSUŞI. Privesc afirmaţia cu scepticism.

Studiez parcarea elevilor, plină ochi cu Volvo-uri şi SUV-uri Audi sclipitoare, apoi cobor ochii înspre Frank. Mă aflu aici doar din pricina unui protocol de colaborare pe care Harvard îl are cu Bennett pentru copiii profesorilor universităţii. Conform ghidului, asta se datorează faptului că Marie Bennett, care a înfiinţat şcoala în anii 1800 pe veranda ei din spate, a fost fiica unui rector al universităţii Harvard, prin urmare, de atunci există între cele două instituţii o „relaţie bazată pe respect reciproc”.

— Ce-o mai fi şi asta, am spus eu aseară, la cină, când tata mi-a citit cu voce tare descrierea.

— Înseamnă că dă bine pentru Bennett să-l aibă printre elevi pe copilul preşedintelui Departamentului de Neurologie, mi-a explicat tata. Iar în schimb, tu ai parte de un liceu de primă mână pe gratis.

— Eşti sigur? am spus, lăsându-mi capul într-o parte şi învârtind în furculiţă nişte paste foarte subţiri. Deoarece eu sunt destul de sigură că am primit bursa pentru isprăvile mele sportive.

— Ah, da! a dat din cap tata, intrând în joc. Probabil a fost vorba de trofeul ăla pe care l-ai câştigat în clasa a patra. Mai zi-mi o dată: pentru ce era?

— Cel mai lung dans hula-hoop, i-am amintit eu şi am luat o îmbucătură zdravănă din porţia de paste. Punctul culminant al carierei mele sportive.

— Asta era! a spus el şi s-a şters la gură cu şervetul, apoi mi-a făcut cu ochiul.

Acum îmi leg bicicleta în faţa principalei clădiri administrative, care aduce mai mult cu Casa Albă decât cu un liceu, apoi merg pe vârfuri de-a lungul coridoarelor din marmură sclipitoare, fiindcă

altfel de a le străbate e nepotrivit. Bat la uşa decanului pentru întâlnirea şi prezentările de la ora nouă, o sintagmă care m-a făcut să strâmb din nas aseară, când am citit-o în pachetul informativ.

— Iiiiiinnnntră!

Răspunsul cântat mă ia prin surprindere, dar nu găsesc pe nimeni în anticameră, aşa că mă aventurez în biroul decanului Hammer, evitând privirile serioase ale vechilor portrete. Parcă întreaga Bibliotecă Publică din New York ar fi fost comprimată într-o singură cămăruţă: lemn închis la culoare, lămpi de alamă şi rafturi peste rafturi, toate pline cu cărţi.

— Deci ce-ai făcut?

La auzul vocii, mă răsucesc atât de repede, încât mă împiedic de măsuţa pentru cafea şi aterizez pe spate pe covorul de culoarea afinelor. Mă uit cu ochii mijiţi la silueta care acum se apleacă asupra mea, bucurându-mă că am ales o pereche de pantaloni scurţi în locul rochiei de vară portocalii pe care mă gândisem s-o port în dimineaţa asta. Nu reuşesc să-i disting decât părul. Mult, blond şi ciufulit.

— N-nimic, răspund în cele din urmă, clipind de câteva ori. Sunt doar... nouă.

— Ei bine, sfatul meu e să fugi de-aici mâncând pământul, zice părul, întinzându-mi o mână şi ridicându-mă de jos.

Chipul care îmi apare în faţa ochilor are un aer preocupat, datorat în mare parte sprâncenelor groase, închise la culoare, ce contrastează puternic cu zulufii blonzi de surfer şi cu ochii mari, albaştri.

— Dar tu ce ai făcut? îl întreb, privindu-l cu precauţie.

— Eu? zice băiatul şi îşi duce o mână la inimă de parcă l-aş fi înjunghiat. Ce te face să crezi că eu sunt vinovat de ceva?

Dar sclipirea din ochii lui mă îndeamnă să nu-l cred.

— Nu poate un tip să tragă un pui de somn liniştit în biroul decanului? Îmi place cum miros cărţile lui legate în piele.

Colţul gurii i se ridică într-un imperceptibil zâmbet îngâmfat.

— A, ce bine, Oliver, eşti aici! zice decanul Hammer de cum intră, târându-şi picioarele.

Îşi scoate haina şi o atârnă în cuierul de pe uşă. E un bărbat îndesat, de aproximativ patruzeci şi cinci de ani, dar pare mai bătrân, fără îndoială din pricina faptului că are de-a face cu elevi precum Oliver. Poartă ochelari cu rame delicate din sârmă şi pantaloni perfect călcaţi.

— Da, domnule, spune Oliver cel cu păr bogat, aşezându-se pe canapea şi întinzându-şi cu degajare un braţ pe spătar. Mi-a fost aşa dor de tine, Rupert, încât muream de nerăbdare să te văd.

— Ba nu, nu mureai, răspunde decanul Hammer, aşezându-se la un birou mare cât o masă de bibliotecă, plin cu teancuri înalte de hârtii. De fapt, te afli aici pentru că, în urma unor împrejurări uimitoare pe care nu le-am înţeles încă, ai deja probleme, înainte ca şcoala să fi început măcar.

— E o abatere minoră, zău! spune Oliver, dându-şi ochii peste cap.

— Să plăteşti un alt elev ca să-i iei permisul de parcare în campus şi să ţi-l lipeşti pe maşina ta pentru că ţie ţi-au fost retrase privilegiile la sfârşitul semestrului trecut nu mi se pare ceva minor, zice decanul.

— Poţi să mă condamni? îşi pledează cauza Oliver. Eu cum o să mai iau prânzul? Vrei să mor de foame?

— Uite o idee trăsnită: ce-ai zice de cantină? spune decanul, pe un ton lipsit de emoţie.

— Rupert, dacă pe toată durata clasei a douăsprezecea o să fiu nevoit să-mi petrec zile întregi, zile întregi de şcoală, în cloaca asta

în care te sufoci, atunci n-o să mai plătesc pe cineva ca să-mi dea permisul lui de parcare, ci ca să mă calce cu maşina.

La auzul cuvântului *cloacă*, decanul Hammer se zbârleşte, devenind brusc conştient de prezenţa mea.

— Şi tu cine eşti? mă întreabă.

— Alice Baxter-Rowe, răspund eu. Deşi aş prefera să mi se spună doar Alice Rowe, dacă nu-i nicio problemă. Pot să ies afară...

— Nu te clinti, Alice, îmi ordonă decanul Hammer. Tu eşti cea care are programare. Apropo, bine ai venit la Bennett! Cât despre tine, Oliver, nu pot să te suspend deoarece ştiu că exact asta speri să fac. Să nu părăseşti campusul ăsta până la sfârşitul zilei, altfel Dumnezeu îmi e martor că o să te oblig cumva să şi dormi aici. O să te anunţ în privinţa măsurilor disciplinare după ce stau de vorbă cu părinţii tăi.

Ochii albaştri ai lui Oliver s-au făcut aproape negri.

— Multă baftă cu asta! se mulţumeşte el să şoptească, apoi iese cu paşi apăsaţi din încăpere.

— Domnişoară Rowe, zice decanul Hammer după ce uşa se trânteşte. Ia loc! Trebuie să-mi cer scuze pentru Oliver. Îţi promit că de puţine ori vei găsi un elev atât de nemulţumit.

— E OK, ridic eu din umeri şi mă aşez. De fapt, a fost chiar distractiv.

Decanul se încruntă.

— Sper că nu prea distractiv. Eşti aici de doar zece minute, n-aş vrea să te amesteci cu persoanele nepotrivite. Că tot veni vorba...

Fără îndoială e un om serios. Nu neapărat posac, dar interesat de chestii mărunte.

Hai că începem, îmi zic eu. E un ton cu care am ajuns să mă obişnuiesc. Un ton de avertisment.

— Ai în faţă o mare şansă, Alice.

— Vorbiţi exact ca tata.

Vocea îmi iese puţin încordată. Dar decanul Hammer parcă nici nu mă aude.

— Notele tale sunt grozave, continuă el, răsfoindu-mi dosarul. Însă recomandările venite din partea profesorilor tăi sunt cele care mă îngrijorează puţin.

Îmi muşc interiorul obrazului.

— Presupun că e vorba de concentrarea mea?

— Presupui corect, răspunde el. Toţi dascălii tăi folosesc acelaşi cuvânt: *potenţial.* Par să fi căzut de acord că ai tendinţa să treci în „goană” prin şcoală.

Când pronunţă cuvântul *goană,* decanul desenează în aer mici ghilimele.

— Dacă te-ai orienta spre ceea ce îţi doreşti cu adevărat, n-ar exista limite pentru realizările tale.

Îmi dau seama ce vrea să spună. Că sunt pregătită! Că ştiu la ce facultate vreau să merg, cine vreau să fiu şi ce vreau să fie gravat pe piatra mea de mormânt. Dar nu ştiu.

Văzând că mă încăpăţânez să tac, consilierul Hammer îşi drege vocea.

— Deci, care-i prima oră în programul de azi? mă întreabă el cu amabilitate.

— Psihologie socială cu domnul Levy, răspund eu, verificându-mi încă o dată orarul.

— O alegere serioasă. Sunt sigur că o să-ţi placă. Bărbatul se ridică, deschide uşa, şi atunci îmi dau seama că nu l-am văzut zâmbind nici măcar o dată.

— Şi ţine minte, Alice, suntem aici pentru tine. Vrem doar să obţii cât poţi de mult din experienţa asta.

— Mersi.

Îi strâng mâna. Apoi îmi dau ochii peste cap imediat ce uşa se închide în spatele meu.

— Aşa rău a fost? mă întreabă Oliver.

Stă cocoţat pe biroul din sala de aşteptare ca pe masa din bucătărie, lângă o secretară de pe vremea lui Pazvante, care se străduieşte să nu pară amuzată.

— Tu ce mai cauţi aici? îl întreb.

El sare jos de pe birou.

— Stăteam la taclale cu Roberta, singura mea dragoste adevărată, fireşte.

Îi face cu ochiul femeii din spatele biroului.

— Nu-ţi face griji, Roberta, ilicita noastră aventură e în siguranţă cu Alice. Ea e nouă aici, aşa că oricum nu cunoaşte pe nimeni.

Drept răspuns, Roberta nu face decât să clatine din cap.

— Îmi dai voie să te conduc la prima oră, îmi spune Oliver.

Şi nu e o întrebare.

*

— Cineva pare foarte vesel în prima zi la o şcoală nouă, observă domnul Levy când intru pe uşa sălii de Psihologie nivelul 2. Tu trebuie să fii Alice. Pe restul puştilor ăstora i-am avut primăvara trecută, la cursul de Introducere în psihologie, iar tu eşti singura pe care n-o recunosc. Mă rog, cu excepţia lui Kevin MacIntire, care se pare că şi-a petrecut toată vara mâncând cereale.

Ultima parte o spune cu glas scăzut, aplecându-se spre mine şi ţinându-şi mâinile în buzunare, ca şi cum ar fi un secret între noi doi, în vreme ce restul clasei încă se aşază în bănci. Domnul Levy e clar profesorul cel „mişto", pe care îl „respecţi". Poartă jeanşi şi o cămaşă măslinie, ba mai e şi tânăr pe deasupra. Tânăr de parcă tocmai ar fi terminat facultatea. Şi pare destul de încântat de sine din pricina asta.

— Ştii ce înseamnă, nu? continuă Levy. Că va trebui să te prezinţi grupului. Alice? Te-am pierdut deja?

M-a pierdut. Nu-l mai ascult deloc. Nici nu mai respir. Mă gândesc la scrisoarea pe care mi-a trimis-o cândva mama despre şarpele de mare cu cioc şi despre cum a scăpat ea în ultima clipă din fălcile lui. Prezent de regulă în zona de coastă a Madagascarului, şarpele de mare cu cioc are îndeajuns de mult venin încât să ucidă cinci oameni cu o singură muşcătură şi îşi poate paraliza victima dintr-o singură lovitură. Dar nu te omoară pe loc. Aşa că trebuie să zaci acolo, incapabil să te mişti, ştiind că sfârşitul e pe aproape. Exact aşa mă simt eu acum: complet paralizată, cu excepţia inimii care îmi bubuie sub coaste.

Pentru că în uşa clasei, uitându-se direct la mine, stă Max.

Max al meu.

Max cel din visele mele.

Max al meu care nu există în realitate.

Până la urmă ai luat-o razna, îmi spun. *Ai înnebunit şi ţi-l imaginezi.* Dar tocmai în clipa aceea, cineva dă buzna pe uşă, lovindu-se de umărul lui Max şi împrăştiindu-i cărţile pe podea. Mă aplec să-l ajut să le culeagă, dar el le înşfacă repede, evitându-mi privirea, şi se duce să-şi găsească un loc.

Ok, deci nu e un miraj, mă gândesc eu. Dar probabil că e o dublură. Pentru că nu se poate ca numele lui să fie chiar...

— Max! strigă domnul Levy, tachinându-l. Sper să văd o coordonare mai bună pe terenul de fotbal în sezonul ăsta. Bine ai venit înapoi, amice.

Max nu ridică ochii decât pentru a-i adresa un zâmbet larg domnului Levy, apoi se aşază, holbându-se la cărţile lui de parcă ar fi o bombă ce stă să explodeze.

— Deci, Alice, eşti gata de prezentarea aia sau ce? întreabă Levy.

Acum toată clasa e tăcută şi se uită fix la mine. Inclusiv băiatul viselor mele, care tocmai a devenit realitate.

3. Fideluţă

Eu l-am inventat pe Max. Cel puţin asta mi-am spus întotdeauna. Toţi bărbaţii pe care i-am adorat încă din copilărie, combinaţi într-un singur tip perfect. Problema e că m-am înşelat. Căci acum Max stă chiar în faţa mea, în cealaltă parte a curţii pătrate, citind din manualul nostru de psihologie şi oprindu-se din timp în timp pentru a tasta ceva pe telefonul mobil. Poartă un tricou în nuanţe de gri şi îmi vine să mă duc la el, să mă aşez în poala lui.

— Adună-te! îmi şoptesc, dându-mi o şuviţă de păr după ureche şi uitându-mă atent la fişa despre istoria Statelor Unite pe care o am în braţe.

Încă n-am reuşit să înţeleg nici măcar un rând de pe pagină. Ce scria în articolul ăla pe care l-am citit acum câteva zile peste umărul tatălui meu? Că internetul ne-a conectat lumea atât de bine, încât cele şase grade de separare s-au redus la patru? Probabil că pe Max l-am văzut pur şi simplu pe Facebook... Numai că eu am început să-l visez cu mult timp înainte să ştiu că există Facebook.

În copilărie eram absolut îngrozită de sânge, un lucru neplăcut de vreme ce sufeream de hemoragii nazale cronice. Tata şi cu mine găsisem un cuvânt pe care îl foloseam pentru a descrie senzaţia pe care o aveam când vedeam orice fel de sânge, în realitate sau în filme. *Fideluţă.* Pentru că acum eram bine, iar în clipa următoare cineva îşi julea genunchiul ori îşi cresta degetul cu un cuţitaş la ora

de lucru manual, iar eu simţeam că leşin, că nu mai am oase. Ca şi cum aş fi fost doar un sac de piele care flutură în vânt ori unul dintre acei ciudaţi oameni din balon pe care îi aşază în faţa reprezentanţelor auto. Uneori, în momentele non-fideluţă, îi demonstram senzaţia tatălui meu, ridicându-mi braţele deasupra capului şi mişcându-mi şoldurile ca un delfin care loveşte cu coada.

Fideluţă mă simt şi în clipa asta, în ciuda faptului că nu zăresc nicio picătură de sânge. Şi sunt hotărâtă să nu rămân cu senzaţia asta tot restul anului.

Nu fi ciudată nu fi ciudată nu fi ciudată îmi tot repet în timp ce străbat drumul de-a lungul peluzei bine îngrijite, care mi se pare că durează o veşnicie. În cap mi se învârt un milion de variante de a deschide discuţia. Fraze care m-ar face să par spirituală şi atrăgătoare, o femeie fatală din visele cuiva, ceea ce, tehnic vorbind, şi sunt. *Din visele lui.* Gen: „Ei poftim, ne întâlnim în realitate!” sau „Ai mai avut vreun REM bun în ultima vreme?” El va zâmbi, mă va lua în braţe, ne vom săruta, apoi îmi va explica totul şi nu-mi va mai da drumul niciodată.

— Bună, e tot ce reuşesc să spun de fapt, uitându-mă în jos la Max şi legănându-mă uşor pe călcâie.

Am impresia că toţi nervii din trupul meu au început brusc să ţipe şi simt nevoia să fug foarte repede şi foarte departe.

Max nu se grăbeşte să ridice ochii, dându-mi impresia că m-a văzut tot timpul pândindu-l în tăcere din cealaltă parte a curţii. Termină de subliniat exagerat de grijuliu o frază, apoi îşi pune manualul deoparte.

— Bună, îmi răspunde, privindu-mă în sfârşit drept în faţă şi aşezându-şi mâinile una peste alta, în poală.

În privirea lui se ascunde ceva ce nu pot citi, ceva ce n-am mai văzut până acum. Ochii lui au un aer formal. E aproape... provocator.

Brusc, îmi vine ideea că aş putea să fiu cu adevărat dezinvoltă, precum femeia fără adăpost care obişnuia să ne sune în fiecare sâmbătă de la telefonul public de pe stradă şi să ne întrebe care e specialitatea zilei pentru prânz. Dacă eram în toane bune, îi cântam în strună.

— Paste la cuptor! declaram.

— Sunt bune azi? mă întreba ea, iar eu îi răspundeam:

— Oh, absolut, bucătarul nostru şef e celebru pentru ele! În timp ce tata îmi arunca o privire sceptică peste marginea uneia dintre revistele lui medicale.

Dar acum stau în faţa lui Max, care îmi pare atât de familiar, încât e aproape copleşitor. Ăsta nu e un chip pe care l-am descărcat de pe internet în subconştientul meu. Ăsta e tipul pe care îl cunosc şi îl iubesc. Tipul meu. E al meu, iar eu sunt...

— Ai nevoie de ceva? zice Max, lăsându-şi capul într-o parte.

Eu înghit în sec.

— Mă... mă mai ţii minte? îl întreb în cele din urmă.

Şi în timp ce îi studiez faţa în căutarea unui semn că mă recunoaşte, ceva asemănător cu ce mi s-a părut că detectez în uşa clasei, simt că inima mi s-a prăbuşit în stomac, iar marginile lui se strâng peste ea precum caramelul pe un măr glasat.

Chiar atunci un val de păr negru şi strălucitor se lasă peste spătarul băncii lui Max şi o pereche de braţe bronzate, musculoase îi înconjoară gâtul. Braţele sunt ale unei fete care îl sărută.

— Bună, zice fata care se pare că îl sărută şi ea pe Max. Tu cine eşti?

Dar TU cine eşti? îmi vine să ţip. Simt lacrimile izvorându-mi din spatele ochilor şi fac tot ce-mi stă în putere ca să le ţin acolo.

— E nouă, intervine Max.

Pentru o clipă chipul lui dă un minuscul semn de simpatie, dar acesta e imediat înlocuit de acelaşi aer înfiorător de calm.

— Alice îţi zice, nu? continuă el.

Fata care obişnuieşte să-l sărute pe Max încă planează deasupra băncii, cu coatele pe umerii lui, cu faţa ei frumuşică lângă a lui.

Alice îţi zice, nu?

— Da, reuşesc eu să rostesc şi întind o mână.

Fata mi-o strânge, zâmbind politicos.

— Sânge proaspăt, spune ea şi dă din cap. Eu sunt Celeste. Oh, Doamne! *Celeste?* Numele precum Celeste calcă în picioare numele precum Alice pe terenul de joacă. Numele precum Celeste fură partenerii de bal ai numelor precum Alice. Numele precum Celeste se pare că se întâlnesc cu iubiţii imaginari din visele numelor precum Alice. Spun doar:

— E un nume frumos.

— Mersi. De unde vă cunoaşteţi? întreabă Celeste.

Nici Max, nici eu nu răspundem. Nu suport să-i mai văd împreună, aşa că mă uit fix în pământ, aşteptând reacţia lui. Iar când aceasta vine, închid ochii de tot.

— Nu ne cunoaştem, spune calm Max.

Acum nu mă mai simt doar ca o fideluţă. Acum sunt o fidea care a fost înfulecată de o mamă-pasăre, regurgitată şi dată de mâncare puilor ei din cuib. Creierul meu ştie că e o idioţenie absolută să te simţi respins de cineva pe care nu eşti sigur că-l cunoşti cu adevărat... dar inima mea nu pare să fi înţeles încă mesajul.

Din fericire, suntem întrerupţi de un sunet ce pare a veni de la un aparat de aer condiţionat stricat care vine către noi. Mă întorc şi

îl văd pe Oliver accelerând pe alee pe un Segway verde ca lămâia. Prin toată curtea oamenii râd sau îşi dau ochii peste cap. Oliver se mulţumeşte să zâmbească larg.

— Alice! strigă el când ajunge mai aproape.

Descrie un cerc în jurul meu şi mă întreabă:

— Ai chef de o plimbare?

— Credeam că ţi-au fost retrase privilegiile pentru vehicul, îi spun.

— Ah, situaţia aia? Se pare că, în conformitate cu articolul şapte din capitolul doi al regulamentului Academiei Bennett, elevilor nu li se poate interzice folosirea unui mijloc de transport personal dacă pot dovedi cu acte existenţa unui handicap care să necesite un asemenea mijloc de transport, fie el fizic, mintal sau cognitiv.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, pufneşte Max.

Apoi, fără nicio pauză, întreabă:

— De unde o cunoşti pe Alice?

— Când te-ai făcut aşa de răutăcios? îmi scapă mie.

Imediat ce rostesc vorbele, îmi dau seama cât de nebuneşti trebuie să fi părut. Dar Oliver nu le ia în seamă, iar Celeste citeşte ceva pe telefonul ei mobil.

— Max Wolfe, isteţ ca întotdeauna, spune Oliver. Îmi aminteşte de o întrebare pe care mi-ar pune-o fratele meu vitreg în vârstă de şapte ani. Nu te simţi jignit, e matur pentru vârsta lui. Pe frumoasa Alice Rowe am cunoscut-o azi-dimineaţă, în biroul decanului.

A oprit Segway-ul şi stă sprijinit de el, privindu-mă cu admiraţie.

— Apropo, arăţi grozav! Aia e culoarea naturală a părului tău?

Întinde mâna fără niciun efort şi lasă să-i alunece printre degete o şuviţă din buclele mele de un blond-închis. Deşi ştiu că nu merită crezut, tot mă îmbujorez când dau din cap în semn de încuviinţare.

— Ţie ce-ţi pasă? intervine Max.

— Ok, spune Celeste, luându-l pe Max de mână şi trăgându-l. Ştiu că voi doi nu vă puteţi suferi, dar azi eşti mai ursuz ca de obicei. Hai să ne luăm câte un covrig, bebe mare!

Max se potoleşte, dar se ridică încet, continuând să ne privească încruntat.

— Deci ce zici de plimbarea aia? mă întreabă din nou Oliver.

— Mi-ar plăcea la nebunie, îi răspund pe un ton afectat.

El îmi întinde mâna de parcă m-ar ajuta să urc într-o caleaşcă trasă de cai şi mă ridică pe Segway. În timp ce ne pierdem în lumina asfinţitului metaforic, arunc o privire dincolo de buclele fluturânde ale lui Oliver şi îl văd pe Max plecând împreună cu Celeste, cu capul întors spre spate şi uitându-se drept la mine.

13 septembrie

— Eşti gata? mă întreabă Max.

Sunt cocoţată pe o placă din spumă, în genul celor folosite de surferi, în capul scării spiralate a bunicii, în vreme ce Max mă ţine de braţe pentru a mă ajuta să stau dreaptă. Mă uit în jos înaintea mea şi observ că, de data asta, scara chiar pare să se întindă până la infinit.

— Nu pare ceva sigur, remarc.

— O să fie grozav, zice Max. Iar eu o să stau chiar în spatele tău, promit! Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

— Nu ştiu, să mă duc de-a berbeleacul în jos, rupându-mi toate oasele? îi spun.

— Pe ce? mă întreabă atunci Max, iar când dau să-i atrag atenţia asupra pericolelor evidente, observ că pereţii scării, ba chiar şi treptele în sine, sunt făcuţi din perne de canapea.

De toate culorile şi din toate materialele, verzi ca mazărea, bleumarin sau în nuanţe intense ca de somon. Probabil că cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla dacă aş cădea pe scară ar fi să adorm imediat.

— Înţeleg ce vrei să zici, recunosc eu.

— Deci? mă întreabă din nou Max.

Buzele mi se destind încet într-un zâmbet.

— Deci, ce mai aştepţi?

Max rânjeşte, mă sărută pe obraz, apoi mă împinge zdravăn. O iau la vale, alunecând pe treptele din perne ca şi cum m-aş da cu placa pe zăpadă. Drumul e săltăreţ, neted şi mult prea distractiv. Încep să bag de seamă că trec pe lângă nişte fotografii, iar când mă uit mai atent, scara s-a transformat în galeria centrală a muzeului Guggenheim din New York, care se răsuceşte precum un şurub.

— Max, strig eu.

— IAAAAHUUUUUUU! îl aud ţipând, în timp ce coboară în viteză pe urmele mele.

Pare că e pe cale să mă depăşească, dar în schimb întinde un braţ şi îmi trage placa peste a lui. Apoi împărţim aceeaşi placă şi el mă ţine strâns în braţe, în vreme ce nepreţuite obiecte de artă zboară pe lângă noi.

Când aterizăm cu putere pe podeaua de jos, Bunica stă pe un fotoliu, purtând un costum Chanel de culoare roşie şi o pălărie mare pentru grădinărit, şi ţinând în mână un steag pentru curse. Fluieră sfârşitul întrecerii.

— Aţi câştigat, zice ea cu obişnuitul ei entuziasm temperat.

— Împotriva cui? întreb.

Drept răspuns, bunica se mulţumeşte să arate cu degetul. În spatele nostru coboară, fiecare pe placa lui, decanul Hammer şi Roberta. Roberta

prinde viteză şi, chiar când trece pe lângă decan, îi dă un brânci, iar acesta se răstoarnă.

— Hei! strigă decanul Hammer, dar Roberta nu face decât să chicotească în barbă.

Max îmi aşază o medalie de aur la gât, zâmbindu-mi larg.

— Bună treabă, zice el, iar ochii îi sclipesc.

Dar ceva nu e în regulă. Când mă uit mai îndeaproape, observ că nu sunt ochii lui obişnuiţi, de un indescifrabil verde-cenuşiu. Sunt albaştri şi strălucitori ca ai lui Oliver.

— Max? întreb. Eşti ok?

— De ce n-aş fi? se miră el.

— Ochii tăi... dau să spun.

Însă când îi privesc din nou cu atenţie, văd că acum sunt de un violet-aprins. Iar apoi se fac din nou verzi ca marea.

— Nu contează, clatin eu din cap.

4. biip-biip-bonc, tuut-tuut-fiu

Tavanul noului meu dormitor e plin de hărţi. Linii de metrou, trasee maritime, geografia lumii. E evident că, încă de la o vârstă fragedă, mama şi-a dorit cu disperare să scape. Până să izbucnească dintre cearceafuri greţoasa alarmă a iPhone-ului meu, sunt deja trează şi mă holbez la un petic din sistemul solar aflat în colţul din dreapta, gândindu-mă la visul de azi-noapte. Aş putea să jur că peticul sclipeşte, dar trebuie să fie un joc al luminii care intră prin fereastră. Pe vremuri, dimineţile erau preferatele mele. Acele câteva clipe în care reuşeam să-l mai păstrez pe Max. Puteam să închid ochii şi chiar să-mi imaginez chipul lui lângă al meu.

Exact cum arăta el, cum mă făcea să mă simt când îmi era alături. Pentru că indiferent ce s-ar fi întâmplat cât timp eram trează, Max era acelaşi atunci când dormeam. Asta până acum. Căci acum ochii lui s-au făcut violeţi.

Au trecut două săptămâni de când am ajuns în Boston, iar acum vederea lui Max (în vise sau în realitate) e practic o tortură. Azi-noapte o fi fost el tipul lipsit de griji pe care îl iubesc, dar sunt destul de sigură că atunci când o să ajung azi la şcoală lucrurile or să stea altfel.

Max a avut mereu grijă de mine. El m-a pus întotdeauna pe primul plan. Anul trecut am tot visat că suntem în Thailanda, călărind elefanţi, plutind în bărci cu coadă lungă pe valuri albastre şi limpezi precum cristalul, admirând apusurile de pe plajă. Totul era perfect, frumos şi lipsit de griji, mai puţin atunci când venea vremea să mâncăm. Max gusta totul în locul meu, încercând să descopere orice urmă de alune, pentru că am o alergie la ele pe care o tratez cu nepăsare chiar şi atunci când sunt trează. De fiecare dată oftam teatral, dar, în adâncul sufletului, mă făcea să mă simt iubită şi în siguranţă, însă acum mă simt groaznic. Zilnic îl văd tratându-mă de parcă nici n-aş exista. Îl văd cu altcineva, de parcă nici n-aş fi existat vreodată.

Mă reped să opresc alarma şi mă trântesc pe spate cu un aer resemnat, făcând ca toate pernele să mi se umfle în jurul capului. Le lovesc furioasă cu pumnul, pe urmă sar jos din pat, trag pe mine o bluză de trening gri şi mă uit în oglinda de pe măsuţa de toaletă a mamei. Părul meu de culoarea caramelului e încâlcit în atâtea direcţii încât ai crede că am trecut printr-o spălătorie auto într-o maşină decapotabilă, iar ochii îmi sunt strălucitori şi atenţi, lumina dimineţii colorându-i cumva între verde şi galben ca mierea.

— Chiar trebuie să treci peste chestia asta, îmi zic.

— Te-ai trezit, Gândăcel? îl aud pe tata strigându-mi în drum spre bucătărie, cu vocea lui răguşită, dinainte de cafea. Ştiu că te-ai trezit. Iar te aud vorbind singură.

Îmi trec o perie prin şuviţele rebele, apoi cobor tropăind cele trei rânduri de trepte până la bucătărie. Îl găsesc pe tata aşezat la uriaşul blat din bucătărie, tocmai deschizând *New York Times.*

— Bună dimineaţa, îi zic şi mă aplec să-i dau un pupic pe obraz, după care mă ghemuiesc sub masă şi fac acelaşi lucru cu faţa grăsulie a lui Jerry.

Câinele abia dacă clipeşte în clipa în care îi ating cu buzele pielea zbârcită, acoperită de blană. Cafetiera pocneşte şi gâlgâie într-un colţ, aşa că mă îndrept către ea, adulmecându-i mireasma delicioasă.

— Ai dormit bine? mă întreabă tata, fără să-şi ridice ochii din pagina cu editoriale.

Din colţ, mă întorc încet cu faţa spre el.

— De ce mă întrebi?

— Pungi sub ochi, o atenţie nesănătoasă acordată cafelei bine prăjite, răspunde el simplu. Când ciclul tău REM e întrerupt...

— Mersi, domnule doctor Rowe, îi zic. Ştiu cum funcţionează.

Tata ridică ochii spre mine din spatele ochelarilor.

— Ca să ştii şi tu, iritabilitatea e un alt semn al privării de somn, murmură el.

De îndată ce cafetiera scoate un ţiuit, îi umplu cana preferată cu emblema facultăţii şi i-o împing pe masă în chip de scuză, aşteptându-l să ia o gură în semn că m-a iertat. Apoi, după ce umplu şi cana mea, mă prăbuşesc la masă în faţa lui. Poartă vechiul lui halat din flanel peste pijamaua bleumarin şi aceiaşi papuci de doi bani pe care îi are de când îl ştiu. E evident că a purtat aceeaşi ţinută şi afară, când s-a dus să ia ziarul. Ceea ce

înseamnă că a fost văzut. De *oameni.* Tresar şi îl urmăresc cum întoarce paginile, mormăind ca pentru sine în timp ce parcurge textele în fugă, mângâindu-şi barba atunci când dă peste un articol interesant. Îi cunosc toate obiceiurile, toate ciudăţeniile. Înţeleg lucruri legate de tatăl meu de care el nici nu-şi dă seama şi pe care probabil şi-ar dori să nu le pricep. Cum ar fi faptul că încă îi e dor de mama mea.

— Crezi că o să-mi placă aici? îl întreb în sfârşit. Măcar în cele din urmă?

— Unde? În Boston? răspunde el, evident atent la ceva din secţiunea ştiinţifică.

Eu îmi las capul într-o parte.

— Nu, în Cuba. *Stai aşa!*

Îmi acopăr faţa cu mâinile, prefăcându-mă îngrozită.

— Unde *suntem*?

— Foarte amuzant, spune el, împăturind ziarul şi uitându-se, pentru prima oară, drept la mine.

Apoi trece la un subiect pe care îl consideră mai interesant.

— E ciudat că ai iar probleme cu somnul.

— Ce vrei să zici? îl întreb. Întotdeauna am avut cele mai grozave vise.

— Acum da, spune el. Dar după ce a plecat mama ta...

Se opreşte pentru o clipă.

— Tată... intervin eu.

Iar încep să am senzaţia aia de fideluţă.

— Aveai coşmaruri în care te pierdeai. Te trezeai într-o stare de isterie şi trebuia să te ţin în braţe până adormeai la loc. Asta până când am găsit CDV.

— CDV? întreb.

De ce îmi sună atât de cunoscut? Cafeaua nu şi-a făcut încă efectul, dar îmi stă pe limbă.

— Centrul pentru Descoperirea Viselor, zice tata. Nu-ţi aminteşti? Doctorul Petermann?

Mă zgâiesc la el multă vreme, apoi îmi pică fisa.

— Stai! Astea?

Dau fuga până în holul de la intrare şi înapoi, după care răstorn cărţile poştale pe masa din bucătărie. Tata ia una şi se strâmbă.

— Nu-mi vine să cred că bunica ta le-a păstrat.

— Tată, poţi să-mi spui, te rog, despre ce vorbeşti? N-am nicio amintire legată de locul ăsta. Dacă nu-mi explici, o să am impresia că mi s-a făcut o lobotomie.

Tata mai toarnă o ceaşcă de cafea pentru amândoi.

— Cum spuneam, după plecarea mamei tale ai început să visezi urât. Aveai doar şase ani. Situaţia a devenit atât de rea, încât abia dacă mai dormeai. La fel şi eu. Aşa că un coleg de la MIT[1] mi-a recomandat un studiu al somnului legat de cartografierea creierului.

Face o pauză.

— Asta îţi aminteşte de ceva, Alice?

— Ăăm, doar de un film ştiinţifico-fantastic prost, spun eu, încremenită. Continuă!

— Nu ştiinţifico-fantastic, doar ştiinţific.

Tata e foarte sensibil când vine vorba de această diferenţă.

[1] Massachusetts Institute of Technology, instituţie privată de învăţământ superior, celebră pentru pregătirea oferită în domeniul tehnologiei şi cercetării. (N.t.)

— După cum ştii, o mare parte din creier e încă un mister. Dar un pas înainte pe care l-am făcut constă în monitorizarea activităţii cerebrale – ce părţi ale creierului se luminează atunci când vedem sau simţim diferite lucruri. Unii oameni de ştiinţă au descoperit că dacă ar monitoriza activitatea cerebrală în timpul viselor, apoi i-ar pune pe participanţii la studiu să relateze ce au visat, ar putea chiar, la un nivel rudimentar, să le pună cap la cap poveştile.

— Deci, în esenţă, m-aţi transformat într-una dintre maimuţele din laboratorul lui Madeleine.

— Mi-aş dori să-i spui *mamă,* mă corectează tata, iar pe mine nu mă lasă inima să-i zic că, de la un anumit punct încolo, *mamă* pur şi simplu nu mi se mai pare potrivit. Dar nu te înşeli.

Maimuţele sunt motivul pentru care s-au cunoscut părinţii mei. Mai precis, antropoidele. Oamenii întotdeauna confundă maimuţele cu antropoidele când, de fapt, sunt două specii diferite. Madeleine era la Harvard, unde studia evoluţia limbajului. Toate fiinţele au un fel de a comunica, de a se exprima, însă nu toate se folosesc de limba vorbită, care are reguli gramaticale. Madeleine voia să-şi dea seama cum s-a ajuns la toate astea, de ce unele creaturi folosesc limba vorbită şi altele nu. Le venera pe Jane Goodall şi Dian Fossey, cele două tinere care, în anii şaptezeci, au umblat prin jungla africană şi au cercetat gorilele.

Aşa că îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu un casetofon voluminos, punându-le antropoidelor din laborator succesiuni repetate de sunete. *Biip-biip bonc, tuut-tuut-fiu. A-A-B, A-A-B.* Madeleine credea că dacă ar schimba brusc tiparul sonor de la *A-A-B* la *A-B-B* (, *biip-bonc-bonc, tuut-fiu-fiu),* iar antropoidele ar observa, asta ar însemna că de la bun început au remarcat faptul că există un tipar. Era o tocilară obsedată de toată povestea asta. Nu se mai sătura. A mers la o prelegere despre felul în care limbajul

relaţionează cu creierul şi acolo l-a cunoscut pe tata, care ţinea prelegerea la matura vârstă de douăzeci şi opt de ani. După eveniment s-au întins la vorbă ore în şir şi practic de atunci nu s-au mai despărţit.

Până când m-au avut pe mine. La şase ani după aceea Madeleine a primit bursa de cercetare în Uganda, a plecat singură şi nu s-a mai întors niciodată. Acum locuieşte în Madagascar împreună cu Javier. Javier e un student cercetător din Barcelona, care are jumătate din vârsta ei. Ea zice că sunt doar prieteni, dar am văzut poze cu Javier, pe care l-am căutat pe Google, şi sunt de altă părere. Nu că i-aş spune ei ceva, de vreme ce comunicăm de doar şase ori pe an.

— Oricum, continuă tata, câteva sâmbete pe lună la CDV şi brusc dormeai ca un prunc. Erai mai fericită. Ciudat grup de oameni acolo, dar erau pasionaţi de ceea ce făceau pentru voi.

— Voi? întreb eu. Mai erau şi alţii?

Cobor privirea spre baloanele de pe felicitarea de ziua mea. Simt că mintea mi-e plină de piese dintr-un puzzle şi încerc să le aşez laolaltă fără a-mi putea folosi mâinile.

— Sigur, răspunde tata. Ştii cum se fac studiile, Alice.

— Mai există CDV? întreb.

— Păi, cineva încă îţi trimite cărţile alea poştale, nu-i aşa? zice el şi se întoarce la ziarul lui.

Mă ridic repede, simţindu-mă trează pentru prima oară în acea dimineaţă şi mai optimistă decât în ultimele zile. Mă grăbesc să mă întorc sus şi să mă schimb, dar îmi trag repede piciorul înapoi când ating prima treaptă. Aş fi putut să jur că tocmai m-am afundat în ea, ca într-o pernă de canapea. Mă holbez la treaptă preţ de câteva clipe. Arată normal, ştiţi voi, ca orice treaptă. Trag aer adânc în

piept, apoi o apăs uşor cu degetul mare de la picior, apoi o împung blând. Nimic. Aceeaşi treaptă din lemn ca întotdeauna.

Se pare că în dimineaţa asta cafelei îi ia mult timp ca să-şi facă efectul.

5. Lege şi ordine:

Brigada Specială Fursecuri

Treaba e că nu pot s-o duc aşa tot anul şcolar. Tânjind după un tip pe care simt în adâncul sufletului că-l cunosc cu adevărat, dar care, în realitate, se poartă de parcă nici n-aş exista. Parcă sunt personajul principal dintr-un film cu hărţuitori. Îmi şi imaginez videoclipul de prezentare. *Într-o lume în care nimic nu are sens, cât de departe ar fi ea în stare să meargă pentru băiatul viselor ei – LA PROPRIU?*

Deci e evident că trebuie să fac ceva în privinţa asta şi de aceea sunt aici, în cantina Academiei Bennett. De fapt, Bennett n-are o cantină. Are o sală de mese. Ferestre ce se întind din podea până în tavan, mese lungi din lemn de stejar şi candelabre masive. Există feluri de mâncare vegetariene, vegane şi fără gluten. La micul dejun există o maşină de făcut gofre, la prânz, o presă pentru sendvişuri şi mai multe feluri de cereale decât ai găsi într-o fabrică a producătorului General Mills. Şi mai straniu e faptul că aici se serveşte şi cina. Aşadar poţi să mergi la ore şi apoi la sport, după care să mănânci ceva înainte de a-ţi petrece toată seara în bibliotecă. Dacă aşa îţi place ţie s-o arzi. UN TRUP SĂNĂTOS ÎNSEAMNĂ O MINTE SĂNĂTOASĂ! scrie pe un afiş aflat

deasupra mesei cu covrigi. Dar în clipa asta mie nici măcar nu mi-e foame. În clipa asta mă aflu aici doar cu treabă.

Telefonul primit de la Sophie în ora liberă a fost cel care m-a pus cu adevărat în mişcare.

— L-am căutat pe Google! m-a anunţat ea cu mândrie când i-am răspuns.

— Pe cine? am întrebat.

— Pe cine crezi? a zis Sophie. Pe băiatul din vis, evident! Până acum n-am putut să facem asta pentru că n-avea decât caracteristici răzleţe: nume, vârstă, înălţime şi... arătos. Dar acum ştim mult mai multe! Numele de familie, oraşul natal, până şi liceul!

— Şi ce-ai găsit? am întrebat-o, iar inima a început să-mi bată puţin mai repede.

Sophie era un geniu absolut.

— Mă tem că nu prea multe, mi-a spus ea, tonul devenindu-i neutru. Cel puţin nimic care să-l lege de tine. Merge la Academia Bennett de când era la grădiniţă, are o bursă sportivă, e căpitan al echipei de fotbal (apropo, ăsta-i mare lucru pentru unul din clasa a unsprezecea) şi şi-a petrecut primăvara din clasa a zecea în Costa Rica, într-un soi de program de călătorii pentru elevi. Destul de impresionant.

— Mă bucur că ţi-e aşa drag, am mormăit eu.

— Ai putea s-o laşi mai moale cu replicile acide, te rog? a spus Sophie. Tocmai am făcut-o pe detectivul în toată regula pentru fundul tău.

— Scuze, Soph, ştii că îţi sunt recunoscătoare. Doar că mă simt dezamăgită. Mor de curiozitate să aflu de unde îl ştiu. Mai ales că, în ciuda tuturor strădaniilor mele, mi-a arătat destul de clar că nu

sunt nimic altceva decât o colegă nouă care şi-a făcut apariţia la ora lui de psihologie.

— Te apropii tot mai mult, mi-a zis Sophie. Nu-ţi pierde speranţa. Acum scuză-mă, domnişoara Tassioni se uită urât la mine.

— Unde eşti? am întrebat-o, chicotind.

— Să spun drept, sunt în primul rând la ora de engleză, mi-a răspuns ea.

Apoi, ca reacţie la un glas ce se auzea pe fundal, tonul i-a devenit uşor ostil.

— Bine, bine! Doamne! Să ştiţi că lumea nu începe şi nu se sfârşeşte cu Jane Austen.

A urmat un clic. Cu un zâmbet trist, mi-am pus telefonul înapoi în geantă şi am încercat să ignor durerea din fundul stomacului. Sophie era îndrăzneaţă şi deloc împăciuitoare. Dar şi cum nu se poate mai loială. Îmi era prea dor de ea ca să mă mai gândesc la asta.

Oricât de recunoscătoare i-aş fi fost pentru ajutor, nu-mi folosise la nimic. Aşa că l-am căutat pe Max toată ziua şi am reuşit în sfârşit să-i dau de urmă la cină. În prezent Băiatul de Vis îşi ia o farfurie şi se îndreaptă către coada la mâncare, iar misiunea mea pe ziua de azi e să aflu ce mănâncă. Căci dacă descopăr în ce măsură împărtăşeşte aceleaşi preferinţe cu Max din Vis (detestă coriandrul, iubeşte hamburgerii, e nehotărât în privinţa dulciurilor în general) o să ştiu dacă într-adevăr visez o persoană adevărată... şi apoi poate o să-mi dau seama *de ce.* Poate reuşesc să-mi dau seama ce legătură au toate astea cu misteriosul loc numit CDV şi ce e de făcut.

— Mmmm! zic eu cu puţin prea mult entuziasm, când mă aşez la coadă lângă Max şi citesc meniul. *Seară braziliană.*

La fosta mea şcoală se serveau două feluri de mâncare. Comestibilă şi necomestibilă. Locul ăsta e de-a dreptul caraghios.

Max nu face decât să dea din cap în timp ce îşi aşază nişte friptură pe farfurie, fără să ridice privirea.

Bat agitată darabana pe tava mea şi o împing înainte odată cu coada, simţindu-mă uşurată când ajung la bananele prăjite. *Asta e. „Intrarea" mea.* Odată, când eram mică, tata a trebuit să plece la o conferinţă şi m-a lăsat în grija unei doamne din Brazilia care locuia în apartamentul de sub noi. La început mi s-a părut grozav şi mi-am făcut planuri să mă uit la televizor cât o să mă ţină ochii înainte de a se topi în orbite. Însă Beatriz a fost surprinzător de strictă şi, ca să înrăutăţească situaţia, în fiecare seară gătea banane cu carne de vită tocată şi condimentată. Eu zâmbeam în timp ce mestecam, apoi, când ea nu se uita, scuipam în şerveţel şi-i dădeam mâncarea lui Jerry pe sub masă.

Noaptea mă culcam cu o foame intensă şi un dor incredibil de tata. Dar Max îmi era mereu alături în vise.

— Bananele prăjite sunt destul de bune mâncate singure, îmi spunea în timp ce stăteam într-un copac din pădurea amazoniană, admirând un apus verde ca lămâia. Le-ai încercat vreodată cu zahăr brun şi scorţişoară? Poftim.

Îşi azvârlea una în gură şi îmi întindea punga din hârtie maro, zâmbind în timp ce eu mă îndopam cu fructele pline de grăsime. Pe urmă săream jos pentru a explora şi ajungeam să descoperim noi specii de peşti, care aveau blană în loc de solzi.

— Ai încercat vreodată astea cu zahăr brun şi scorţişoară? întreb acum, arătând către banane cu o lingură pentru servit şi uitându-mă cu coada ochiului la Max.

Te rog, spune da!

— Nu, răspunde el cu un aer relaxat. Sunt bune?

Dar nici măcar nu-mi aşteaptă replica, ci se îndreaptă către următoarea masă.

— Da, chiar sunt, spun în gol, în timp ce trupul mi se pleoşteşte. Mersi pentru întrebare.

Îl urmez la masa cu sucuri, de unde nu-şi ia o băutură carbogazoasă, în schimb umple şase pahare mici de cantină cu apă rece ca gheaţa şi le aşază într-un şir ordonat pe tava lui. Nu mă pot abţine să mă strâmb. Foarte plictisitor! Foarte ne-Max!

— Dar pe Amazon? insist eu în continuare. Ai fost vreodată acolo?

Max se uită în sfârşit la mine, însă expresia de pe chipul lui nu e tocmai cea la care am sperat. E nedumerită, nu amabilă. Îmi feresc privirea şi aşez un pahar sub robinetul dozatorului cu lapte, apoi trag puţin cam prea tare de manetă. Laptele cu ciocolată mi se împrăştie pe toată tava. Oftez.

— Bănuiesc că sunt pe cale să aflu ce gust au bananele cu ciocolată.

Zâmbesc fără vlagă. Max încă mă priveşte cu sprâncenele încruntate, dar de data asta pot să jur că pe buze îi joacă umbra unui surâs. Ca şi cum şi-ar muşca obrazul ca să nu izbucnească în râs.

— Ce? îl întreb.

— Nimic. Pui multe întrebări, spune el.

— Amazon sau nu? îl întreb iar.

El se apucă să-şi ia tacâmuri.

— N-am fost niciodată.

— Dar în Thailanda? Sau în Egipt?

— Nu.

Dă să-şi ridice din nou tava, dând din cap înspre o masă la care stau colegii lui fotbalişti ce îi fac semn să se apropie. Inspir adânc şi fac o ultimă încercare.

— Nici eu. Dar Muzeul Metropolitan de Artă are un mormânt egiptean destul de interesant... am fost acolo odată.

Învârt o banană prin laptele cu ciocolată preţ de câteva clipe, după care ridic ochii spre el.

— Tu?

Max îşi lasă tava jos cu un gest puţin cam brutal. Tacâmurile zdrăngăne lângă farfurie, iar lumea se uită spre noi şi conversaţiile se transformă în şoapte. Sunt sigură că toţi vor să ştie de ce unul dintre cei mai cunoscuţi tipi din şcoală se uită la o fată nouă oarecare de parcă ar vrea s-o pocnească cu un ziar făcut sul.

— Numai... făceam conversaţie... murmur eu. Scuze.

Max clatină din cap, trăgând aer adânc în piept.

— Nu, eu îmi cer scuze. Mi-e doar foarte foame, glicemie scăzută şi un antrenament tare dur azi...

Ia şerveţelul de pe tava lui şi mi-l întinde.

— S-ar putea să ai nevoie de ăsta. Ne vedem la ore.

Obrajii îmi ard când iau şerveţelul, îmi şterg mâna cu el, apoi îl folosesc ca să-mi usuc tava. Simt cum zeci de ochi se îndepărtează încet de mine, iar zgomotul discuţiilor din sala de mese reîncepe. Ce *făceam*? Pentru că în realitate n-am reuşit decât s-o îndepărtez pe singura persoană de care încercam să mă apropii şi care clar nu e persoana dorită de mine cu atâta ardoare. De câte ori trebuie să mă trimită la plimbare înainte să-mi bag minţile în cap? Sigur că Max nu e tipul pe care îl visez. E imposibil.

— Alice Rowe?

Din difuzoarele şcolii se aude o voce obosită de femeie.

— Alice Rowe să se prezinte la raionul cu deserturi din sala de mese! Repet, Alice Rowe, la raionul cu deserturi din sala de mese. Mulţumesc!

Nedumerită, îmi trec o mână prin păr şi fac aşa cum mi s-a cerut. Lângă prăjituri stă Oliver, cu braţele încrucişate la piept şi cu bărbia sprijinită în pumn, studiindu-le de parcă decizia asta ar urma să-i afecteze tot restul vieţii.

— Vreau oare o negresă sau o îngheţată din iaurt? întreabă el cu voce tare, apoi se întoarce cu ochii spre mine, cu sprâncenele ridicate, de parcă ar fi o întrebare perfect firească.

— Tu m-ai chemat adineauri? întreb.

Încă sunt complet zăpăcită, dar şi uşurată.

— Ai dreptate, îngheţata din iaurt cam e pentru fetiţe, zice el.

— Cum de m-ai chemat dacă te afli chiar aici? spun.

— Îngheţata din iaurt e pentru gagici, dar simt că un bărbat poate să scape basma curată dacă-şi ia o îngheţată cu de toate.

— Oliver!

— Alege un desert, Alice, mă îndeamnă el. Vorbim pe urmă.

Câteva minute mai târziu ne uităm unul la altul pe deasupra celei mai mari îngheţate pe care am văzut-o vreodată, plină ochi cu tot ce ne-a picat în mână: ursuleţi din jeleu, bombonele, bucăţi de fursecuri, sirop de ciocolată şi o tonă de frişcă.

— Roberta, zice Oliver cu gura plină. Secretara decanului. O ascunde foarte bine, dar mă iubeşte. I-am trimis un mesaj şi am cerut anunţul prin difuzor. Părea că ai nevoie de el.

Nu pot să nu observ că e a doua oară când Oliver mă salvează în momentul în care am „nevoie”. Sper din suflet să nu mă mai aflu în situaţia de a avea nevoie de salvare.

— De ce ai tu numărul Robertei? întreb, luând o îmbucătură uriaşă, compusă în mare parte din frişcă.

— De ce nu l-aş avea? spune Oliver.

Pufnesc.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că m-ai chemat la raionul cu deserturi. Parcă eram într-un episod din *Lege şi ordine: Brigada Specială Fursecuri.*

Oliver se mulţumeşte să zâmbească.

— Ei bine, până să te chem eu parcă erai într-un episod din *Tânăr şi neliniştit.* Care-i faza cu Căpitanul Jigodie?

Dă scurt din cap înspre uşă, acolo unde Max tocmai îşi lasă tava. Eu doar ridic din umeri, apoi mai iau o îmbucătură din îngheţată pe care îmi ia o veşnicie ca s-o înghit. Cum aş putea să-i zic că mi se pare că îl cunosc pe Max de o viaţă întreagă de vise şi că de fapt e doar imaginaţia mea la mijloc? Că, deşi chiar simt că îl cunosc pe Max, de fapt el nu e Max pe care îl ştiu eu. Că Max pe care îl ştiu eu... ei bine, acel Max nici măcar nu există.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta? mă întreabă.

Mă mulţumesc să scutur din cap.

— În cazul ăsta, îmi permiţi să te duc cu Segway-ul până acasă?

*

Se dovedeşte că Oliver stă la câteva străzi distanţă de casa bunicii, căreia ştiu că ar trebui să încep să-i spun „casa mea”. Dar casa mea e un apartament ce ocupă un etaj întreg dintr-un bloc fără lift de pe strada 119, un hibrid ciudat între un sălaş de adolescent şi un etern sanctuar masculin. Nu un nesfârşit labirint cu covoare orientale şi tablouri în rame grele, aurii. Casa mea e înconjurată de restaurante ce reprezintă şase ţări diferite, locuinţa bunicii are în apropiere un loc numit Beacon Hill Aşternuturi de Lux.

— Există ceva mai ridicol decât un magazin specializat în cearceafuri de cinci sute de dolari? îl întreb pe Oliver când trecem

pe lângă el în drum spre casă. Transformă somnul, una dintre nevoile noastre de bază, în ceva de lux.

Îl împing pe Frank pe lângă el, iar el îşi împinge Segway-ul, care a rămas fără curent.

— Vrei să afli ceva cu adevărat ridicol? mă întreabă Oliver. Săptămâna trecută, m-am dus la magazinul din colţ ca să-mi iau nişte lapte pentru cereale, fiindcă părinţii mei uită că am nevoie să mănânc din când în când, iar doamna de acolo mi-a zis că n-au decât lapte organic de oaie. Mi-a spus-o cu o mutră cât se poate de serioasă. I-am întors pur şi simplu spatele şi am plecat.

— Părinţii tăi par ocupaţi, zic eu.

— Îşi conduc propria companie de ambalaje, aşa că mai mereu dau fuga în China în ultima clipă. Nu stau prea mult pe aici.

— Ţi-e urât singur? îl întreb.

— Sigur, dar omul îşi găseşte feluri de a se distra.

Îmi aruncă unul dintre fermecătoarele lui zâmbete marca Oliver.

— Cum ar fi notele proaste la şcoală şi intratul mereu în belele.

— Pricep, spun eu. Mama mea şi-a luat tălpăşiţa când eram mică, iar tata nu e prea vorbăreţ, aşa că am dezvoltat o imaginaţie destul de activă.

Mă aştept să se simtă jenat de mărturisirea mea ori să mă întrebe unde a plecat mama. Dar el nu spune decât:

— Cum adică?

— Nu ştiu, am fost un copil curios, îi răspund.

— Dă-mi un exemplu, insistă Oliver.

— Nu pot să-ţi zic! strig eu. E jenant.

— Alice Rowe, foarte secretoasă, mă tachinează el. Din câte ştiu eu, ai putea fi şi un spion rus. Mi-ai furat deja identitatea?

— Ok, bine! spun când ne oprim la o intersecţie.

Un bărbat care plimbă doi pudeli se uită lung la Segway-ul lui Oliver. Băiatul se mulţumeşte să dea din cap în semn de salut.

— De exemplu, obişnuiam să mă ţin după câinele nostru, Jerry, şi să-i înregistrez fiecare mişcare cu vechiul casetofon al tatei, ca şi cum am fi fost într-un documentar de pe Naţional Geographic. E un buldog, iar ei nu sunt tocmai nişte câini energici, deci îţi poţi închipui ce interesant era.

— Te rog, spune-mi că mai ai casetele! exclamă Oliver.

— Dacă le mai am, tu n-o să le auzi niciodată, îi răspund.

*

— Cred că ştiu ce te frământă, zice tata în seara aceea, în timp ce mâncăm *paella*[2].

A învăţat s-o pregătească acum două veri, pe când eram în Portugalia la una dintre conferinţele lui. De fapt, pe lângă ouăle jumări, asta e tot ce ştie să gătească.

— Ah, da? spun eu cu un aer absent, holbându-mă în ochii unui crevete.

Tata pur şi simplu nu poate să facă mâncarea cu crevete cumpărate de la magazin. Ele trebuie să fie *autentice.*

— Băiatul, răspunde el, iar eu mai că scap furculiţa din mână. Cel din New York. Haide, n-ai cum să-l păcăleşti pe tatăl tău!

— Ai dreptate.

Dau din cap în semn de încuviinţare, deşi, bineînţeles, n-are câtuşi de puţin dreptate. Pentru că nu există niciun băiat din New York.

— E vorba de băiatul din New York.

---

[2] Fel de mâncare ce conţine orez, carne, fructe de mare şi legume, condimentate cu şofran. (*N.t.)*

Tata rămâne tăcut preţ de câteva clipe.

— Ştiai că în creier respingerea emoţională e procesată în acelaşi fel ca durerea fizică?

Ridic din sprâncene.

— Nu ştiam.

— Ei bine, aşa e.

Întotdeauna se luminează când vorbeşte despre creier.

— Când te îndrăgosteşti, creierul tău e inundat de un val de dopamină. Oamenii obţin acelaşi efect prin consumul de droguri. În principiu, devii dependent. Dar când dragostea, persoana la care ţii, îţi este luată, lucrul ăsta e procesat în aceeaşi parte a creierului care ne spune că ne-am ars, ne-am rupt un os sau ne-am zgâriat pielea. Prin urmare, ce îţi zic eu, Gândăcel, e să nu-ţi faci griji. „Inima îndurerată” nu e doar o expresie. Are o bază ştiinţifică. Deci nu trebuie să te simţi prost pentru că ţi-e dor de el. E perfect normal. Dar toate oasele rupte, arsurile ori inimile... ei bine, până la urmă toate se vindecă.

Mă întind şi îl bat uşurel pe braţ, doar atât cât niciunul dintre noi să nu se simtă stânjenit. Uneori mi-aş dori să fie genul de tată care să întrebe doar unde stă tipul, să meargă cu maşina până acasă la el şi să-l apuce de guler. Dar ştiu că genul meu de tată e mai bun.

6. Doamna Perry a cerut păuni

Nu există niciun număr 1.

Mă învârt prin Curtea Dunham de la MIT, cercetând ca o babă toate numele şi numerele, în vreme ce studenţii se foiesc în jurul

meu. Dunham e compusă dintr-o peluză centrală, mărginită pe toate cele patru laturi de clădiri ale Universităţii. Seamănă cu curtea Academiei Bennett, doar că e un pătrat complet închis. CDV e trecut cu adresa Curtea Dunham nr. 1 şi totuşi nu există niciun număr 1. Clădirea din colţul de nord-vest al curţii poartă cifra 2, iar numerele cresc pe măsură ce înconjori spaţiul, cel mai mare fiind 15, care e lipit de numărul 2.

Mă aşez pe o bancă şi sunt cât pe ce să renunţ, când observ ceva ciudat. În mijlocul curţii se află o clădire mică, în formă de cupolă, ce pare decupată dintr-un acoperiş şi aşezată pe pământ. E complet albă şi are în vârf un dom, înconjurat de stâlpi. O femeie îmbrăcată într-un pulover de culoare arămie tocmai s-a ivit de după unul dintre stâlpi şi aleargă înspre Massachusetts, strângând la piept nişte cărţi.

Ceva îmi spune să nu mă iau după fata asta. Pare atât de neliniştită, încât ar fi în stare să dea fuga în plin trafic din greşeală. Aşa că mă apropii în schimb de rotondă şi încep să dau ocol exteriorului. Aşa cum e de aşteptat, lângă o uşă dublă din lemn greu se află un semn din metal lucios, aproape inobservabil. Pe el scrie: CENTRUL PENTRU DESCOPERIREA VISELOR. DR. GUSTAVE L. PETERMANN.

Apăs pe un mic buton aflat chiar lângă plăcuţă şi sar înapoi când din neant se aude o voce puternică, de interfon.

— Da?

Mă codesc, neştiind sigur cum să încep.

— Aveţi o programare?

Vocea e feminină şi iritată. Stau pe gânduri preţ de câteva secunde.

— Ăăm... Sigur?

— Numele, te rog.

Îmi dau ochii peste cap, ştiind că treaba asta n-o să ducă la nimic bun.

— Alice Rowe.

Urmează o lungă pauză.

— Nu ai programare.

— Asta e o maşinărie automată? întreb eu.

Şi ceea ce cred că e o altă pauză se dovedeşte a fi doar lipsa unui răspuns.

— Cândva am fost pacientă aici, zic în cele din urmă, lipindu-mi din nou mâna de buton. Trebuie să discut cu domnul doctor Petermann.

— Atunci va trebui să suni la numărul trecut în manualul CDV pe care l-ai primit, spune vocea pe un ton neutru.

Mă gândesc o secundă.

— Există vreo cameră de supraveghere aici, afară? întreb.

58

— La stânga ta, răspunde ea în cele din urmă.

Mă uit în sus şi chiar deasupra uşii se află o cameră albă, lucioasă, îndreptată direct spre mine. Scot teancul de cărţi poştale din geantă, le răsfir ca pe o mână de cărţi de joc şi le ridic înspre obiectiv.

— N-am un manual, explic eu, pentru că n-am mai fost aici de zece ani. Nu am decât astea şi nişte vise demente despre un tip pe care îl credeam o născocire a imaginaţiei mele, dar care s-a dovedit a fi o persoană reală. Deci, cum am spus, vreau să discut cu Petermann şi sunt dispusă să aştept. Nu poate exista decât o ieşire din rotonda asta bizară, iar eu stau în faţa ei.

După câteva clipe de tăcere, uşa se deschide cu un păcănit. Intru în holul circular al CDV. În faţa mea se află un birou de recepţie, cu

două rânduri de trepte ce urcă de-o parte şi de alta în spatele lui, întâlnindu-se în dreptul unei uşi aflate deasupra.

— Mişto loc, îi zic fetei de la birou.

Are părul strâns într-un coc neted şi o faţă serioasă. *Vrăjeşte-o,* îmi zic. Aşa că adaug:

— Iar aia e o... rochie drăguţă.

Nu e o rochie drăguţă. E un model hidos, de culoare maro, cu guler rotund. Pare ceva ce ar purta o bunică. Fata nu e cu mult mai mare decât mine. E frumuşică, dar rochia asta n-o avantajează deloc.

— E vechiul observator, îmi explică ea. Iar rochia mi-a făcut-o bunica. Pot să văd cărţile poştale?

Întinde mâna. Aştept răbdătoare cât timp le examinează, apoi tastează ceva în computer.

— Poţi să stai acolo, îmi zice fără să ridice ochii şi arată cu un gest agresiv către o bancă aflată lângă perete, al cărei spătar e curbat, pentru a se potrivi cu forma încăperii.

De îndată ce mă aşez, înţeleg de ce m-a exilat aici. Din cauza acusticii, indiferent cât de mult m-aş apleca spre ea, nu reuşesc să aud ce şopteşte la telefon.

— Iese el, îmi spune fata în cele din urmă.

Când doctorul Petermann coboară una dintre scări, observ că e întru totul şi deloc cum m-am aşteptat. M-am aşteptat la părul alb şi la ochelarii groşi. Nu m-am aşteptat la pantalonii elastici de biciclist, la maiou, la încălţămintea sport şi la farmec.

— Alice, zice el, împingându-şi ochelarii de soare pe cap şi întinzându-mi o mână îmbrăcată într-o mănuşă din piele. Ce plăcere! Mă ştiu de multă vreme cu ambii tăi părinţi.

Îmi zâmbeşte sincer.

— Te rog să-mi ierţi ţinuta. Trebuie să profit de ultimele zile calde înainte ca iarna să transforme vegetaţia în tundră, corect? Tocmai mă pregăteam să-mi scot bicicleta la o tură în jurul râului.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule doctor Petermann, spun eu. Dar am găsit de curând cărţile astea poştale şi, bineînţeles, mi-am pus nişte întrebări...

Îmi dau seama că nu am felicitările în mână, că ele sunt încă la robotul blond, iubitor de haine vechi, aşa că fac câţiva paşi înspre birou şi întind mâna, aşteptând. Până la urmă ea îşi dă ochii peste cap şi mi le înapoiază.

— Sigur că trebuie să-ţi fi pus întrebări! zice vesel Petermann. Şi aş fi mai mult decât fericit să te informez despre ce facem noi aici, numai să-ţi faci o programare.

Îşi ţuguie buzele într-un zâmbet atât de exagerat, încât nu-l mai găsesc sincer.

— În momentul de faţă sunt destul de ocupat, dar sunt sigur că putem găsi ceva în următoarele două luni. Nu-i aşa, Lillian?

— Luni? întreb eu. Nu. Problema asta e ceva mai presantă. Dacă mi-aţi putea acorda câteva clipe din timpul dumneavoastră sau aş putea să arunc o privire pe dosarele mele?

— Mă tem că nu, râde nervos Petermann. Vezi tu, tocmai am progresat la un nou sistem computerizat şi nici măcar jumătate dintre dosarele noastre n-au fost introduse. E un proces dificil, sunt sigur că înţelegi.

Îşi flutură mâna prin aer şi porneşte către uşă.

— Vă rog, domnule doctor Petermann! spun eu şi păşesc în faţa lui. Am cele mai nebuneşti vise şi încep să mă întreb ce e real şi ce nu. Tata zice că voi m-aţi ajutat când eram mică. Vreau doar să aflu exact ce aţi făcut.

Chiar în clipa aceea se aude un alt bâzâit la uşă, iar Petermann se încordează puţin. Lillian ridică ochii spre el din spatele biroului, în timp ce nările îi freamătă.

— Ar trebui să?... începe ea.

— Nu, răspunde el repede.

Apoi se întoarce din nou către mine.

— Îmi pare rău, Alice. Aşa cum am spus, sunt foarte ocupat.

Un alt bâzâit. Petermann închide ochii. Urmează bubuituri în uşă.

— Aşteptaţi pe cineva? întreb eu.

Petermann scrâşneşte din dinţi.

— Nu-i lăsa să intre! îi ordonă el lui Lillian.

— Dar, domnule doctor, şuieră ea, s-ar putea să facă mai mult rău acolo, *afară,* decât *aici.*

Petermann o priveşte cu atenţie.

— Ai dreptate, încuviinţează el în cele din urmă. Dă-le drumul!

Aud un „clic” slab, după care uşile grele se dau la o parte, iar o voce de bărbat strigă:

— Am aici şapte păuni. Aveţi de gând să deschideţi odată uşa?

Spre marea mea uimire, omul nu glumeşte. Un tip cu păr castaniu, ciufulit şi cu ochelari groşi intră călcând apăsat, ţinând la subraţ un păun care se zbate. În spatele său, o fată îmbrăcată într-un pulover de culoarea cuprului împinge un cărucior în care se află alte şase păsări, închise în cuşti aşezate unele peste altele. Păunii bat din aripi, tremură şi ţipă neîncetat, desfăcându-şi cozile verzi care pe unde apucă.

— Ştiu că doamna Perry a cerut păuni, pufneşte cu dispreţ doctorul Petermann. Dar data viitoare va trebui să ne gândim la un înlocuitor mai bun.

Dintr-odată se opreşte, amintindu-şi de mine.

— Alice, el e Miles, unul dintre cercetătorii noştri asistenţi, alături de Lillian şi Nanao.

— Bună, zice Miles.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

Îmi mut ochii de la el la Nanao, care abia dacă mă onorează cu o privire, în timp ce un păun îi ciuguleşte degetele.

— Deci, în legătură cu dosarele... încerc eu încă o dată.

— Mă tem că acum pur şi simplu nu se poate, Alice, îmi răspunde doctorul Petermann. După cum vezi, avem de lucru până peste cap.

Aş vrea să-i spun că păunii nu sunt o scuză legitimă din partea unui cadru medical, dar îmi muşc limba şi încerc în schimb un alt unghi de abordare. Nu voiam să fiu nevoită să ajung aici atât de repede, dar nu sunt sigură că am de ales.

— Există un băiat. Îl tot văd în vise...

Mă opresc brusc când aud un pufnet dispreţuitor venind din spatele meu, însă când mă întorc, Lillian se uită cu foarte mare atenţie la computerul ei.

— *Mă rog,* continui eu. Ştiu că o să pară o nebunie, dar cred că, de fapt, el ar putea fi... real.

Mă pregătesc pentru răspunsul lui Petermann. O să mă privească cu mirare sau o să mă gonească din laboratorul lui? Dar până să apuc să-i văd expresia de pe chip, păunul de sub braţul lui Miles scapă, sare pe podeaua din marmură, apoi începe să alerge înnebunit prin încăpere, scoţând chiote caraghioase, în vreme ce Miles şi Nanao îl fugăresc cu frenezie.

Acum, când se întoarce spre mine, Petermann pare realmente agitat.

— Cum am spus, Alice, începe el şi îşi drege glasul. Nu e un moment bun. Dar dacă o să-ţi faci o programare la Lillian, o scoatem noi la capăt.

Minte. I se citeşte asta pe faţă, în trăsăturile încordate şi fălcile încleştate. Vocea lui, la început veselă şi primitoare, a devenit sacadată. Vrea doar să mă dea afară de acolo, asta-i clar. Ceea ce nu poate însemna decât un lucru: e speriat.

— Îmi pare rău.

Îi ofer cel mai dulce zâmbet al meu şi las capul într-o parte.

— N-am vrut să vă irosesc timpul. Aş fi încântată să-mi fac o programare la Lillian. Deja a fost foarte amabilă.

Mă întorc încet şi îi arunc acelaşi zâmbet lui Lillian, pe care o surprind privindu-mă cu precauţie. Celălalt lucru pe care îl observ e legitimaţia ei de angajat, aflată pe birou. Şi, în harababura stârnită în următoarele trei minute, când Miles şi Nanao urcă scările cu păunii, am suficient timp să pun mâna pe ea.

16 Septembrie

Oriunde m-aş uita, văd numai bule, umflate şi tremurătoare, de parcă cineva ar fi hrănit o clasă de preşcolari cu prea multe bomboane, apoi le-ar fi dat beţe pentru făcut baloane de săpun. Sferele strălucitoare alunecă spre mine precum nişte marţieni fericiri. Venim cu gânduri paşnice. *Încerc să mângâi una, dar se sparge.*

— Trebuie să oprim maşina de spălat! strigă mama.

Stă aplecată deasupra aparatului suprasolicitat, care se învârte şi gâlgâie, picurând spumă de parcă ar fi de-abia scăpată din filmul de desene animate Fantasia. *Mama poartă o haină verde de safari şi bocanci*

de camuflaj. Însă binoclul care îi atârnă la gât e de un albastru-intens şi împodobit cu strasuri, scânteind de-ţi ia ochii.

— O închid eu, mă ofer şi intru în maşina de spălat.

Însă aceasta mă prinde, apoi mă învârte încoace şi încolo ca o bulboană, până când mă aruncă într-un ocean albastru şi limpede. De jur-împrejurul meu, plutesc prin apă răţuşte din cauciuc şi remorchere din plastic, alături de sutiene şi şosete.

— Alice! îl aud pe Max strigându-mă.

Vocea îi e înfundată din pricina apei, dar pare fericit.

— Alice, vino încoace! Cred că l-am găsit.

Suprafaţa apei pare a fi la un milion de kilometri distanţă, dar nu-mi pierd nicio clipă suflul. Când ajung sus, mă aflu la marginea unei piscine. Sar afară, udă leoarcă, îmbrăcată într-un costum de baie întreg, auriu, iar acolo se află Lillian de la CDV, ţinând în braţe un pui de labrador auriu şi zâmbind.

— Poftim! îmi spune. E pentru tine.

Iau căţeluşul, dar acesta se zbate, îmi scapă din braţe şi fuge către un rând de scaune de grădină, unde un tip ţine în faţa ochilor un iPad.

— Max? spun eu şi dau iPad-ul la o parte.

Dar nu e Max, e Oliver.

— La ce te uiţi? îl întreb.

El ridică iPad-ul, fără a spune nimic. Doar zâmbeşte. Pe ecran îl văd pe Max, care îmi vorbeşte.

— Alice, l-am găsit! spune înspre obiectivul camerei. Vino încoace!

— Cum? întreb cu deznădejde. Nu pot să intru!

— Nu fi prostuţă! zice el. Ştii cum.

— Max, nu pot! strig eu.

Dar el doar clatină din cap şi pleacă din cadru. Frustrată, azvârl iPad-ul în piscină.

— Asta a fost nepoliticos, spune Oliver.

Însă când mă întorc să-i cer iertare, văd că acum Oliver e un păun şi poartă ochelari.

7. Şi sunt vegane!

— Astăzi vom începe să discutăm una dintre cele mai populare teme de studiu ale psihologiei sociale, spune domnul Levy.

Abia dacă îl ascult, căci atenţia îmi e complet distrasă de genele lui Max. Sunt atât de lungi, încât le văd vârfurile ivindu-se pe lângă profilul lui, deşi el stă pe rândul din faţa mea, chiar la stânga. *Cunosc* acele gene. Dinaintea zilei de azi, dinaintea săptămânii trecute. Cunosc acele gene de o veşnicie.

Dar asta nu înseamnă că acele gene mă cunosc *pe mine.* De când am plecat de la CDV, cu legitimaţia furată ascunsă în buzunarul din spate al jeanşilor, mă tot gândesc la păunii aceia. E clar că Centrul pentru Descoperirea Viselor e un loc excentric, iar eu am făcut parte din el. Mai mult, se pare că în copilărie aveam coşmaruri atât de intense, încât a fost nevoie de ajutor profesionist pentru a scăpa de ele. Ce spune asta despre cât de departe poate ajunge imaginaţia mea? Cine ştie de ce anume îmi e capabilă mintea? Încă nu sunt în stare să explic, dar probabil că am văzut poza lui Max pe undeva, iar creierul meu s-a ocupat de restul. Ceea ce nu e doar ruşinos şi jalnic, dar îmi şi frânge inima. Să ştiu că, de fapt, am fost singură în toată treaba asta încă de la bun început.

— Subiectul discuţiei noastre de azi e dragostea, spune acum Levy, iar eu îmi ridic în sfârşit privirea către tablă. Dar mai întâi trebuie să pornim de la bază, continuă el. Ataşamentul. Poate

cineva să-mi spună cine s-a ocupat de studiul ataşamentului? Kevin?

— Ăăm, Freud? mormăie aproape imposibil de auzit Kevin MacIntire.

E un puşti solid, care încă nu s-a maturizat. Uneori îl surprind holbându-se la mine cu un aer uluit, însă nici măcar nu m-a salutat vreodată.

— MacIntire, anul ăsta mi-ai răspuns „Freud” la aproape orice întrebare. Îţi apreciez perseverenţa, dar fă-ţi temele! Max, ce ai să-mi spui?

Levy îşi ridică uşor bărbia, făcându-i semn lui Max să înceapă.

— John Bowlby, răspunde băiatul fără nicio ezitare.

Ca de obicei, stă drept pe scaun, fără a se uita altundeva decât spre tablă, la Levy ori în caietul în care îşi ia notiţe îngrijite şi concise. Ştiu pentru că de obicei îl urmăresc. Are nişte încheieturi perfecte. Puternice, dar în acelaşi timp delicate, cu pielea netedă, cu osul mult sub manşeta puloverului de culoarea terciului de ovăz, pe care şi-a tras-o până spre cot. Le privesc încremenită, năucită de frumuseţea lor, de cât de ciudat e faptul că o parte atât de vulnerabilă, de intimă a unei persoane poate să stea în faţa noastră zi de zi şi totuşi să n-o luăm în seamă.

— Bowlby! zice Levy cu glas tare şi îşi ridică braţele mulţumind Cerului şi atrăgându-mi din nou atenţia spre el. E corect. Aceia dintre voi care şi-au făcut temele, ca Max, s-ar putea să-şi aducă aminte că, după părerea lui Bowlby, trăirile din prima parte a copilăriei au o influenţă importantă asupra dezvoltării şi comportamentului nostru pe parcursul vieţii. Da? Iar felul nostru de a ne ataşa e stabilit prin intermediul relaţiei prunc-îngrijitor sau, mai simplu, al relaţiei cu părinţii. E logic?

Dau din cap în semn de încuviinţare şi mă întreb ce se întâmplă dacă nu prea ai avut o relaţie copil-îngrijitor? Dacă mama ta s-a mutat în cealaltă parte a lumii, aşa că îţi petreci după-amiezile îmbrăcându-ţi buldogul supraponderal într-un tutu şi prefăcându-te că-i iei interviu în emisiunea lui *Oprah.*

— Poate cineva să-mi spună de ce formăm aceste legături timpurii? Cărui scop servesc ele? întreabă Levy.

Fu întâmpinat cu tăcere.

— Supravieţuirii, zic eu fără să ridic mâna.

Max se foieşte pe scaun, dar nu se întoarce. Levy pare plăcut surprins.

— E adevărat, Alice, spune el. Vrei să detaliezi?

— Bine, răspund, simţindu-mă brusc puţin jenată. Vreau să spun că e destul de evident, nu? Ne naştem mici, incapabili să facem ceva de unii singuri. Aşa că avem nevoie de cineva care să facă totul în locul nostru. Ataşamentul faţă de o altă persoană ne garantează că vom fi mereu apropiaţi de un om care să ne poată îngriji. Care să ne asigure supravieţuirea.

Levy dă din cap în semn de încuviinţare.

— Însă chiar dacă supravieţuirea e baza acestor legături timpurii, ea nu e singurul rezultat pozitiv. Teoria ataşamentului presupune că un copil care are un îngrijitor inimos, ce îi acordă sprijin, se simte mai în siguranţă. Copilul ştie că se poate încrede în îngrijitorul său, ceea ce îi oferă baza pentru a explora lumea.

Levy se întoarce din nou către tablă şi începe să scrie etapele ataşamentului. Asta e exact întrebarea la care o să răspund greşit la examen, pentru că e exact momentul în care încep să nu mai fiu atentă. O *bază de la care să exploreze lumea.* Continui să întorc propoziţia pe toate părţile în mintea mea. Mama a plecat înainte să

împlinesc şapte ani, iar tata mi-a fost alături, bineînţeles... doar că nu mi-a fost întotdeauna, mă rog, *alături.*

Dintr-odată ridic privirea şi observ că Max se uită lung la degetele mele ce bat darabana, lucru pe care nici măcar nu mi-am dat seama că îl fac. Din instinct, îmi lipesc palma de masă. El mă priveşte întrebător, apoi îşi îndreaptă din nou privirea în faţă. Simt furnicături în tot trupul, o combinaţie între ruşine şi senzaţia că mă urmăreşte.

— Dar alte feluri de ataşament? zice Leilani Mimoun. Cum ar fi cel între adulţi?

— Domnişoară Mimoun! o tachinează Levy. Atât de nerăbdătoare să discutăm acel frumos şi tragic sentiment pe care îl numim dragoste!

Bărbatul se aşază pe marginea catedrei, cu mâinile lipite de piept, în dreptul inimii. Leilani se înroşeşte, îşi scoate ochelarii şi începe să le cureţe cu înverşunare lentilele. E îndrăgostită până peste cap de Levy. E prima care intră în sala de clasă şi ultima care pleacă, nu ratează nicio temă şi îşi curăţă lentilele de fiecare dată când el îi adresează o întrebare directă.

— O să ajungem la asta data viitoare, spune profesorul. Dar există numeroase teorii. Unii cred că dragostea se împarte în două categorii: născută din pasiune şi născută din compasiune. Prima este cea pornită din pasiune, care durează cel mult câţiva ani, urmată de cea provenită din compasiune, mai puternică şi mai durabilă. Alţii au afirmat că dragostea are trei componente: intimitatea, pasiunea şi angajamentul, iar diferitele combinaţii între aceste trei elemente produc diferite tipuri de dragoste.

Levy desenează un triunghi pe tablă şi începe să scrie cuvinte în jurul lui.

dragoste romantică = pasiune + intimitate

atracţie = intimitate

dragoste goală = doar angajament

— Asta-i tristă, zic eu, până să mă pot opri. Dragostea goală.

Nu mă pot abţine să arunc o privire către Max. Când mă uit la el, nici măcar nu reuşesc să concep că ar putea să existe o dragoste goală.

— Astea-s prostii! spune Max.

Iar când Levy se întoarce către el cu o sprânceană ridicată, băiatul clarifică.

— De ce te-ai obosi să explici ceva atât de arbitrar cum e dragostea? E cel mai greu de definit lucru din lume.

— Nu-i spune lui Celeste! strigă cineva din spatele clasei şi toţi chicotesc.

Toţi cu excepţia mea. Mie doar mi se face greaţă. Aşadar Max şi Celeste nu sunt doar un cuplu. Sunt *acel* cuplu. Cuplul perfect, toţi ne ştiu, toţi vor să fie ca noi. Eu şi Max nu avem ce căuta nici măcar în aceeaşi propoziţie.

— Ţine de natura umană, desigur, zice Levy, ignorând comentariul. Vrem să definim ceea ce nu înţelegem. Dar o să acoperim şi partea asta. Vedeţi, copii, nu-i aşa că psihologia socială e *foarte mişto*?

Toţi mormăim şi ne dăm ochii peste cap, chiar în clipa în care sună clopoţelul.

— Oh, înainte să uit! zice Levy cu glas ridicat, în vreme ce lumea se apucă să-şi strângă lucrurile. V-am adus vouă, şcolarilor truditori, ceva bun. Ştiu ce gândiţi: geniu *şi* bucătar? Răspunsul e „da”. Luaţi câte unul în drum spre ieşire.

Scoate din sertarul catedrei un mic recipient de plastic cu capac şi îl deschide, dezvăluind nişte fursecuri perfecte, cu fulgi de ciocolată.

— În plus, sunt vegane! zice el.

După ce i-am auzit numele lui Celeste, am o stare exact opusă foamei. Dar pentru că n-am întâlnit niciodată un fursec care să nu-mi placă, sunt prima care se serveşte. E dolofan şi moale, aşa că începe să-mi lase gura apă. Sunt cât pe ce să-mi înfig dinţii în el, când cineva mă apucă brusc de mână, mi-o smuceşte din dreptul gurii şi mă smulge din euforia fursecului.

— *Nu-l mânca!* strigă Max pe un ton aproape nervos, în timp ce azvârle fursecul în coşul de gunoi de parcă ar fi fost în flăcări.

Nu l-am mai văzut aşa de însufleţit de zile întregi, nu l-am mai văzut aşa de însufleţit poate... niciodată. Apoi îşi întoarce brusc ochii spre mine, ţinându-i larg deschişi, de parcă nu i-ar veni să creadă ce tocmai a făcut. Eu înghit în sec. Ne uităm amândoi în jos, către coşul de gunoi, şi îl aud pe Max gâfâind.

— Bietul fursec! e singura replică ce îmi trece prin minte.

Pentru că vorbesc serios, fursecul pare foarte trist acolo, de unul singur, dar şi pentru că trebuie să umplu cumva liniştea.

— E făcut cu aromă de migdale, răspunde într-un târziu Max, coborându-şi din nou tonul la nivelul normal, fără să-şi ia ochii de la gunoi. A adus din astea şi anul trecut.

Urmează o altă pauză, după care Max întreabă, puţin mai calm.

— Te simţi bine?

— Da, reuşesc eu să zic, neîndrăznind încă să mă uit în ochii lui. Mersi!

— Pentru nimic, îmi spune, trecându-şi o mână prin păr.

Apoi îşi drege glasul şi părăseşte încăperea cu paşi apăsaţi, de parcă părăsind locul crimei ar şterge-o din amintire, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Asta a fost o bădărănie! zice Leilani Mimoun, apropiindu-se de mine. Sunteţi măcar prieteni?

Dar nu reuşesc să-i răspund, căci mintea îmi e departe, foarte departe, lângă o tarabă din Bangkok.

Şi-a amintit de alergia mea la migdale.

Pentru că îşi aminteşte totul.

Pentru că a fost acolo.

Pentru că, până la urmă, el e Max cel din visele mele.

8. Canotajul e un sport, vâslitul e o mişcare

În ultimele două săptămâni, cât am încercat eu să dezleg misterul, el a fost tot timpul lângă mine. Max al meu. Chiar el. În ciuda tuturor îndoielilor şi frământărilor mele, el a fost pur şi simplu acolo, atât de aproape, încât îl puteam atinge, la propriu. Cu o bancă mai în faţă şi mai la stânga. Merg pe hol cu mintea tulbure, încercând să pricep exact ce înseamnă toate astea, când deodată îi zăresc buclele lui Oliver printr-o uşă deschisă din clădirea cu laboratoare ştiinţifice şi mă opresc ca să mă vadă.

— Jeremiah, îi zice Oliver cu înflăcărare unui puşti grăsun, îmbrăcat într-un tricou cu emblema jocului video *World of Warcraft.* Nu ştiu cum altfel să-ţi explic chestia asta. Existenţa dinozaurilor nu dovedeşte sub nicio formă că dragonii au umblat cândva printre noi.

— Eu nu-ţi cer decât să recunoşti că, doar pentru că n-am descoperit încă niciun os, asta nu înseamnă că ei sunt doar o creaţie mitică!

Jeremiah îşi frânge mâinile fără îndoială transpirate.

— Cum altfel îţi explici ruinele arse din România pe care ţi le-am arătat săptămâna trecută?

— Arată-mi un os de aripă şi mai vorbim, spune Oliver pe un ton care încheia discuţia.

Atunci mă observă.

— Că veni vorba de domniţe medievale, rânjeşte el.

Îi zâmbesc.

— Nu vă opriţi din cauza mea, pare interesant.

— Oricum eram pe terminate, zice Oliver. Asta e întâlnirea săptămânală a Fan Clubului *Urzeala Tronurilor.*

Arată spre Jeremiah care, acum văd, e singura persoană ce se mai află în cameră.

— Jeremiah, fă cunoştinţă cu Alice. E puţin cam prea curând ca să-ţi dai seama, dar sunt destul de sigur că ea va fi prima mea soţie.

Jeremiah îşi încrucişează braţele la piept.

— Fetele n-au voie.

— Le dăm voie fetelor să se alăture, Jeremiah, îl contrazice Oliver. Doar că niciuna nu vrea să ni se alăture *nouă.*

*

— Vineri dau o petrecere, îmi spune Oliver în timp ce ne îndreptăm către vehiculele noastre cu două roţi. Părinţii mei sunt plecaţi din oraş... din nou.

— Şi n-ai vrut să-l inviţi pe Jeremiah? zic eu, prefăcându-mă că nu-mi vine a crede. Dar pare aşa de prietenos!

— Oh, l-am invitat pe Jeremiah! răspunde Oliver. Toţi sunt bineveniţi la petrecerile mele. Eu nu sunt de acord cu porcăriile alea despre exclusivismul la liceu. Spre deosebire de alţii...

Se uită spre locul în care Max stă lângă Frank, părând deopotrivă stânjenit şi enervat. Inima începe să-mi bată puţin mai repede când îl văd pentru prima dată după ce am înţeles că totul a

fost real. Că totul este real. Pe urmă el îmi întâlneşte privirea, iar eu îmi cobor imediat ochii în pământ.

— Wolfe, zice Oliver, scoţându-şi cheile şi pornindu-şi Segway-ul cu un *bip-bip* de parcă ar fi un Porsche.

Ori nu observă evidenta tensiune din aer, ori e doar politicos, dar de vreme ce vorbim despre Oliver, e mai probabilă a doua variantă.

— Tocmai îi spuneam lui Alice că o să dau o petrecere şi pentru că nu sunt un exclusivist, până şi oamenii ca tine sunt invitaţi.

— Mersi pentru generozitate, spune Max.

— Deci vii, Alice? continuă Oliver, ignorându-l pe Max. E vineri. Vino mai devreme, dacă vrei, ca să stăm puţin împreună, doar noi doi.

Se uită la Max şi pleacă.

— De ce e mereu cu tine? se încruntă Max.

— Poate că eu sunt mereu cu el, îi răspund, iar Max se încruntă şi mai tare.

Apoi se uită în jos preţ de o clipă. Când ridică din nou ochii către mine, privirea îi e precaută, însă de data asta are o expresie blândă pe chip.

— Deci, începe el. Putem să stăm de vorbă?

*

Până să vin în Boston, aproape că nu ştiam ce înseamnă canotajul, dar aici e peste tot. Cel puţin peste tot pe râul Charles, şi de vreme ce râul Charles şerpuieşte de-a lungul unei laturi a oraşului, despărţind Bostonul de Cambridge, practic nu poţi evita vâslitul, nici bărcile de canotaj presărate de-a lungul malurilor. Pare un sport plicticos şi frumos în acelaşi timp. Plicticos, îmi închipui eu, pentru oamenii care împing vâslele înainte şi înapoi, toţi înşiraţi precum un card de răţuşte musculoase. Frumos pentru

noi, ceilalţi, care putem să-i privim alunecând pe apă, lucrând la unison.

— Ce canotaj superb! zic eu, referindu-mă la un bărbat care trece pe lângă noi pe râu, într-o barcă lucitoare de culoarea caramelului.

Aş vrea să-mi plimb picioarele prin apă, dar pare puţin cam prea tulbure, aşa că mă mulţumesc să împung frunzele cu un băţ.

— De fapt, ăla e un schif cu vâsle, zice Max.

— Un ce?

— Canotajul e sportul, vâslitul e mişcarea. Barca se numeşte schif. Dar dacă o conduce o singură persoană, e un schif cu vâsle, pentru că foloseşte două lopeţi. Vâslitul cu două lopeţi se mai numeşte canotaj-rame.

Văzându-mi expresia de pe chip, Max continuă:

— Ştiu, e ridicol.

— De unde ai aflat toate astea? îl întreb.

— Habar n-am, ridică el din umeri. Pur şi simplu le ştiu.

Îmi folosesc băţul pentru a culege un gunoi şi a-l

aşeza pe marginea pontonului.

— Crezi că e vreun cadavru pe aici? întreb eu.

Ori de câte ori mă aflu undeva, departe de casă, am obiceiul ăsta de a mă întreba dacă ar fi un loc bun pentru a abandona un cadavru. Având în vedere câte crime nerezolvate există în lume, unde pun oamenii toate cadavrele?

Max izbucneşte în râs. E prima dată când îl aud râzând în realitate. În visele mele râde tot timpul.

— Eşti *foarte ciudată,* îmi zice el şi se lasă pe spate pe ponton, sprijinindu-se în coate.

— Da, da, replic eu. Mi s-a mai spus!

Dar de fapt aş vrea să întreb: *de ce evităm subiectul?* Mă răsucesc pe jumătate şi mă las într-o mână, ca să mă uit în spate, la el.

— Deci?

Mă străduiesc să rămân calmă şi relaxată, dar, în ciuda eforturilor mele, zâmbetul tâmp mi se întinde de la o ureche la alta. Nu m-aş putea abţine nici dacă aş vrea. Pun pariu că dacă în clipa asta am avea parte de o neaşteptată eclipsă de soare, tot trupul mi-ar luci în întuneric. Nu-mi vine să cred că Max e real, că e aici şi că ne aflăm la doar câţiva centimetri unul de altul.

— Deci, ce? îmi zice la rândul lui, privindu-mă pieziş.

În momentul de faţă pare complet în largul lui. Oare mă tachinează?

— Nu mă face să implor! spun. Am aşteptat destul de mult.

Mă surprinde propria timiditate şi atunci îmi dau seama că nu mai sunt emoţionată. Ăsta nu e Max Wolfe, căpitanul echipei de fotbal, frumuşelul locului. E doar Max, aşa cum a fost întotdeauna. Şi, în adâncul sufletului meu, am ştiut asta de la bun început. Dar am nevoie să-l aud pe el spunând-o.

El îmi aruncă un surâs încrezut şi se uită la mine ţinându-şi mâna streaşină la ochi.

— Deci, ok, îmi amintesc.

— Ce îţi aminteşti, mai exact? îl întreb, făcând pe proasta.

— Îmi amintesc visele, Alice! zice el exasperat.

Dar zâmbeşte, ca şi cum nu s-ar putea abţine s-o facă.

— Eşti fericită?

Sunt fericită. Sunt în culmea fericirii. Dar încă nu-l pot lăsa să vadă asta.

— Poţi să detaliezi, te rog, domnule Wolfe? îi cer, imitându-l cât pot de bine pe Levy.

— Bine!

Max îşi scoate puloverul şi se lasă pe spate, îndesându-şi-l sub cap, astfel încât să se poată întinde pe ponton. Îi întrezăresc

abdomenul şi, preţ de câteva clipe, uit despre ce discutăm, înainte ca el să continue.

— Mi-am adus aminte de tine din prima secundă în care te-am văzut. Ai început să-mi apari în vise când eram mic. Pe atunci arătai altfel. Aveai tunsoarea aia caraghioasă tip castron, iar Jerry se ţinea după tine peste tot.

Colţul gurii îi tresare, ceea ce face ca buzele mele să se întindă într-un zâmbet în toată regula.

— Pentru tunsoare dă vina pe un tată care îşi creşte singur copilul, răspund eu cu drag. Nu se descurca să-mi împletească părul, aşa că mi l-a tăiat cu totul.

— Nu-mi păsa mie de păr, zice Max.

Are ochii închişi.

— Pur şi simplu mi se părea că eşti cea mai tare. Încă sunt de aceeaşi părere.

Las ca vorbele lui să-şi croiască drum în mintea mea, iar obrajii mi se încing. Apoi mă întind lângă el, sprijinindu-mi capul pe geantă.

— Şi mie mi se părea că eşti ok, îi spun. Sinceră să fiu, te foloseam doar ca să mă apropii de Horatio.

— Odihnească-se în pace! replică Max. A fost cea mai grozavă broască-ţestoasă din partea asta a graniţei Mason-Dixon[3].

---

[3] Iniţial, termenul s-a referit la graniţa dintre Maryland şi Pennsylvania, stabilită de către englezii Charles Mason şi Jeremiah Dixon. în perioada dinaintea Războiului Civil, ea delimita statele sudice în care era practicat comerţul cu sclavi, de nordul liber. Astăzi graniţa Mason-Dixon e folosită la figurat, pentru a descrie diferenţele politice şi sociale care despart sudul Statelor Unite de nord. (*N.t.*)

O vreme stăm întinşi în tăcere, simţind pe faţă razele soarelui. Dacă ăsta ar fi un vis, m-aş răsuci pe burtă şi mi-aş învârti degetele în buclele lui castanii şi dese. Sau i-aş gâdila în joacă lobii urechilor. Când visăm, suntem mereu legaţi unul de altul. Dar ăsta nu-i un vis. Mă întreb dacă şi lui îi e la fel de dor de vise pe cât mi-e mie. De un moment în care să nu existe nicio distanţă între noi.

Văd cu coada ochiului câteva gunoaie plutind pe râu: un ziar, apoi, şi mai ciudat, o şosetă de sport, urmată de un sutien verde ca lămâia. Dar ce urmează e un obiect cu adevărat bizar: o răţuşcă din cauciuc. Sunt cât pe ce să i-o arăt lui Max, dar când mă uit din nou ea s-a îndepărtat atât de mult, încât seamănă mai mult cu o cutie de suc.

Aşa că mai bine îi povestesc lui Max despre felicitările primite de la CDV, despre păuni şi despre echipamentul de biciclist al doctorului Petermann. Ştiu că vorbesc vrute şi nevrute, dar nu mă pot opri. Mă simt înviorată pentru că sunt cu el, pentru că îl ştiu întins aici, ascultându-mă pe mine şi doar pe mine. Aş fi în stare să turui la nesfârşit. Dar există lucruri mai importante de discutat... cum ar fi motivul pentru care ni se întâmplă toate astea.

— Ai auzit vreodată de chestia asta? îl întreb cu speranţă. De Centrul pentru Descoperirea Viselor?

Max nu zice nimic, aşa că mă uit spre el şi îl găsesc holbându-se pur şi simplu la mine, cu gura uşor căscată.

— Tu vorbeşti serios? mă întreabă.

— La ce te referi? îl întreb la rândul meu, sincer nedumerită. La păuni?

— Şi tu te-ai dus la CDV.

O spune de parcă ar încerca să se obişnuiască cu ideea. De parcă nici nu i-ar veni să creadă.

— Asta am spus adineauri... încep eu. Cum adică, *şi tu?*

Max ridică din nou ochii spre cer şi clatină din cap.

— Treaba asta devine din ce în ce mai ciudată.

— Şi tu ai mers la CDV! aproape că ţip eu.

E chiar mai bine decât am sperat. Dacă Max şi cu mine ne visăm unul pe altul şi în copilărie amândoi am fost în acelaşi loc pentru a ni se monitoriza visele, atunci CDV trebuie să aibă răspunsurile la întrebările noastre.

— Am mers, îmi confirmă Max. Când eram mic aveam coşmaruri destul de urâte, iar mama a auzit despre CDV de la un pediatru. Dar ea n-a păstrat felicitările. Spre deosebire de unii oameni pe care îi cunosc...

Deschide un ochi şi îmi aruncă un surâs încrezut.

— Bunica le-a păstrat!

Mă întind ca să-i dau un ghiont, însă Max îmi prinde mâna înainte să apuc să-i ating umărul şi mi-o ţine preţ de câteva clipe. Înghit în sec şi inima începe să-mi bată mai tare când îmi simt mâna într-a lui, cumva caldă şi rece în acelaşi timp, înainte ca el să mi-o aşeze cu blândeţe înapoi pe ponton.

— De unde ai ştiut că o să te înghiontesc? îl întreb.

— Haide, ai puţină încredere în mine! zice Max. Întotdeauna mă loveşti când te tachinez. Omul învaţă să se apere de-a lungul anilor.

Mi-aş dori să existe un fel natural de a-mi cufunda tot capul în râu, astfel încât să nu mă mai înroşesc la faţă.

Auzim nişte zgomote în spatele nostru şi vedem că vreo câţiva membri ai echipei de canotaj au sosit pentru antrenamentul de după-amiază.

— Asta înseamnă că deja am întârziat la fotbal, se dezmeticeşte Max şi sare în picioare. Aş face bine să plec.

— Stai! îi spun. După aia putem să ne întâlnim din nou aici? Mă gândeam că poate vii cu mine la CDV.

— Dar credeam că te-ai dus deja acolo?

Max pare derutat în timp ce îşi pune rucsacul pe umăr.

— M-am dus şi o să mă întorc, îi răspund, ridicându-mă şi scuturându-mi câteva frunze uscate de pe fund. Diseară.

— Nu spuneai că Petermann nu vrea să te primească? mă întreabă Max, pe un ton de avertisment.

— Aşa am spus... ezit eu, studiind o frunză pe care o fărâm în bucăţi minuscule. El nu prea ştie că o să fiu acolo.

Max îşi lasă capul într-o parte.

— Ce-ai făcut, Alice?

— De ce crezi că am făcut ceva? îl întreb.

El clatină din cap.

— Nu ştii deloc să accepţi un refuz. Cum ai de gând, mai exact, să intri acolo?

— S-ar putea să fi furat un card de acces?

Îmi ridic mâinile de-o parte şi de alta a umerilor, ca şi cum aş zice *ups.* Max se mulţumeşte să ofteze.

— Haide! mă rog eu. Nu mă face să merg singură! Toate astea te privesc şi pe tine.

El îmi întoarce spatele şi pleacă să se antreneze.

— O să mă mai gândesc, îmi strigă peste umăr.

— Bine, strig în urma lui. Dar ţine minte: dacă nu vii cu mine, cine o să mă ferească de belele?

Max se răsuceşte şi continuă să meargă cu spatele.

— Poate ar trebui să te gândeşti să nu intri în belele de la bun început.

Îmi surâde. Parcă ar fi idolul femeilor dintr-un film pentru adolescenţi din anii ’80.

— De ce m-aş gândi la asta? strig după el.

Dar el a dispărut deja după colţul hangarului pentru bărci, iar eu am rămas cu un zâmbet larg pe buze, trează şi fericită pentru prima dată în ultimele câteva săptămâni.

9. Ne căutăm pe noi

— În esenţă, viaţa mea zace grămadă într-un colţ, cu o pereche de şosete murdare în vârf, zice Sophie când îmi răspunde la telefon.

— Tu spui vreodată doar „bună”? o întreb.

— Aproape niciodată, îmi răspunde. Oricum, am picat testul la spaniolă şi se pare că Zeke Davis e cu Marla Martignetti. Nu văd ce-aş mai putea face în afară de a mă muta în Islanda. Sau în Groenlanda. Stai aşa! Care dintre ele e verde? Şi de ce vorbeşti în şoaptă?

— Pentru că, şuier eu, ţinând telefonul între bărbie şi umăr, în timp ce închid lacătul bicicletei, în seara asta mă furişez în CDV, poate de una singură, aşa că, dacă o să fiu arestată sau ucisă, tu va trebui să-i spui tatei ce s-a întâmplat.

— Tu chiar eşti în pană de prieteni, hm?

— Încă nu m-am apropiat de nimeni atât de mult, încât să dăm spargeri împreună, îi răspund.

Mă rog, pun pariu că Oliver ar fi în stare, dar de-abia acum începem să ne împrietenim cu adevărat. Nu-i nevoie să stric totul convingându-l că sunt nebună.

— Alice, sunt cea mai bună prietenă a ta de multă vreme, prin urmare ştiu că şansele ca tu să mă asculţi în clipa asta tind spre zero, dar eşti sigură de ce vrei să faci?

— N-am încotro, Soph! Petermann ascunde ceva şi trebuie să descopăr ce. Mai ales acum, când ştiu că şi Max îşi aminteşte.

Abia reuşesc să disting clădirea CDV, ghemuită în depărtare, complet cufundată în întuneric, cu excepţia becurilor roşii ale sistemului de alarmă, care luminează intermitent de-a lungul perimetrului ei circular. Seamănă cu o navă spaţială extraterestră, asta dacă extratereştrii ar fi nişte arhitecţi de la începutul secolului. Sau cu o statuie gigantică a lui R2D2, robotul din *Războiul Stelelor.* Îmi trag mai sus fermoarul hanoracului.

— Tot nu-mi vine să cred că nu te însoţeşte, spune Sophie. Şi că e... ştii tu. *Adevărat.* Încă sunt destul de buimăcită de povestea asta, dacă nu te superi.

— N-a zis că *nu o să* vină, răspund eu pe un ton defensiv. Pur şi simplu că n-a zis că *o să* vină. Vreau să spun că nu e totalmente tipul din visele mele. Deşi, în ultima vreme, nici tipul din visele mele nu e totalmente tipul din visele mele...

Mă gândesc la culoarea schimbătoare a ochilor lui Max. La chipurile noastre despărţite de ecranul unui iPad.

— Îmi dai dureri de cap, spune Sophie. Uneori, după ce vorbesc la telefon cu tine, îmi dau seama că mi-am pierdut complet simţul realităţii.

— Pune-te în locul meu, îi zic.

Am ajuns în faţa uşilor CDV şi scot legitimaţia lui Lillian, pe care o trec printr-o fantă aflată în dreapta mânerului. E prea uşor. Mă simt ca o fată din filmele cu James Bond.

Doar că nu se întâmplă nimic.

— Îţi baţi joc de mine! zic eu.

— Ce se întâmplă? mă întreabă Sophie.

— Luni, când am fost aici, am furat o legitimaţie a fetei de la recepţie, dar sistemul nu o citeşte. Probabil că deja şi-a dezactivat-o.

Continui să trec legitimaţia prin fantă încă o dată şi încă o dată. *Nimic, nimic, nimic.*

— Încearcă s-o răsuceşti, îmi sugerează o altă voce, iar când mă întorc, îl văd pe Max stând în spatele meu. Treci partea greşită prin scanner.

— Te sun mai târziu, Soph, spun şi închid telefonul.

*

— Spune-mi, ce căutăm noi mai exact? mă întreabă Max.

Am urcat scara dublă din spatele recepţiei şi verificăm biroul de cercetare, după ce era cât pe ce să răsturnăm o veioză de birou. Eu am dat iama prin sertare, în speranţa că voi descoperi un bileţel cu vreo parolă pentru computer, iar Max scotoceşte printr-un uriaş perete de fişete verzi din metal.

— Pe noi, spun eu. Ne căutăm pe noi.

— Dar noi suntem chiar aici, zice Max, încruntându-se cu un aer nedumerit şi eu chicotesc.

Max ia lucrurile în sensul lor propriu. Noi suntem aici. Iar el a venit în seara asta. Şi totul pare oarecum ireal.

— Ştii ce vreau să zic! îl îndemn. Dosarele noastre. Nume, datele la care am venit la CDV, genul ăsta de lucruri.

Max deschide un fişet şi o grămadă de hârtii zboară pe podea.

— Nu e cea mai organizată dintre instituţii, observă el pe un ton critic, culegând actele şi aruncându-şi repede ochii pe ele, înainte de a le vârî la loc în dulap.

— Ceea ce mă face să fiu şi mai sigură că Petermann m-a minţit mai devreme în legătură cu modernizarea computerelor. De ce ai

investi în aşa ceva când, din capul locului, tu nu te deranjezi să îndosariezi nimic?

Mă uit spre Max ca să-i aflu răspunsul şi observ că el mai mult amestecă hârtiile decât le citeşte.

— Ce faci? îl întreb.

— Pun la loc în ordine, îmi spune, în timp ce scoate afară dosare şi le rearanjează deasupra fişetului. Mapele astea sunt alandala. Nu pot să-l pun pe F la locul lui, dacă nici măcar E şi G nu sunt unde ar trebui.

— Ba poţi, îl avertizez. Şi trebuie, altfel Petermann o să ştie că am fost aici.

Max se uită la mine şi oftează.

— Bine, zice, împingând dosarele la loc în sertar şi deschizând cu circumspecţie un altul.

Din nou zboară hârtii afară, dar, în mod ciudat, de data asta nu cad imediat. Ba chiar par să zboare către tavan, ca nişte porumbei care tocmai au fost eliberaţi dintr-o colivie, înainte de a pluti în cele din urmă până pe podea.

Max mai că nu sare în sus.

— Ai văzut chestia de adineauri? mă întreabă.

— Ăăm, da... reuşesc eu să spun, simţindu-mi gâtul puţin uscat.

El se uită cu îngrijorare către fişete, apoi deschide un alt sertar şi se întâmplă acelaşi lucru. Ca şi cum un om invizibil ar azvârli cu hârtii din interiorul fişetului. Îl văd pe Max uitându-se înăuntru şi ştiu că sigur se gândeşte la acelaşi lucru. Încearcă o a treia uşă, dar acum nu se mai întâmplă nimic. Nu se mai iscă niciun vârtej de hârtii căzătoare. Doar un alt sertar prost organizat.

— Nu pricep, spune el.

Eu mă cutremur uşor.

— Nici eu.

— Nu, Alice, repetă Max, de parcă nu l-aş fi înţeles. Eu nu *pricep.* Hârtiile au zburat pur şi simplu către tavan şi vreau să ştiu de ce.

Ridic din umeri.

— Locul ăsta e dus cu pluta.

Dar Max nu face decât să stea pe loc, aerul lui uluit transformându-se într-un rânjet neîncrezător.

— Ce? întreb.

El clatină din cap.

— Nu cred că e vorba despre locul ăsta, cred că e vorba de tine, îmi spune.

— De mine? Nici vorbă!

Râd şi mă îndrept către hârtiile împrăştiate. Max stă pe gânduri preţ de o secundă.

— Atunci poate că e vorba de noi.

Ochii ni se întâlnesc şi ne privim câteva clipe. Părul îi e puţin ciufulit din cauza curentului stârnit de fişet, stă zbârlit ca puful unui pui de găină, şi nu pot să nu mă gândesc că lui până şi imperfecţiunea îi vine bine. Mă întind şi îmi trec mâinile prin breton, netezindu-i-l pe cap, devenind brusc foarte conştientă că Max respiră, iar pieptul i se umflă şi îi coboară. Dar apoi mă gândesc la părul lui Celeste, căzând peste faţa lui în clipa în care ea îl sărută pe banca de lângă şcoală şi mă opresc.

— Treaba asta ar putea să dureze ceva vreme, spun, dregându-mi glasul şi aşezându-mă în genunchi pe podeaua acoperită cu hârtii. Ce-ar fi să te uiţi în câteva dintre celelalte camere, câtă vreme încerc eu să organizez astea?

— Eşti sigură? mă întreabă Max, în timp ce se aşază în genunchi lângă mine, adunând şi el din documente.

Apucăm din greşeală acelaşi teanc, iar când mă uit în sus, el e atât de aproape, încât îi simt mirosul. Aş vrea să-mi fac o pernă din puloverul lui.

— Sunt sigură, răspund.

Max dă din cap în semn de încuviinţare, după care se ridică şi se îndreaptă agale către camera vecină. Tocmai aşez dosarele în teancuri în funcţie de numele de familie, când îl aud strigându-mi în şoaptă numele de alături. Îl găsesc stând în spaţiul circular de sub cupola vechiului observator. Deschizătura pentru telescop a fost înlăturată permanent şi înlocuită cu sticlă, aşa că se văd stelele de pe cer.

— Uau! exclam, văzându-le cum strălucesc deasupra noastră. E exact ca la...

— Metropolitan, îmi încheie Max propoziţia.

Ne uităm unul la altul. Aproape că aud muzica simfonică din fundal şi brusc mi se face poftă de biscuiţi Oreo.

— Arătai bine în noaptea aia, rosteşte lent Max, accentuând subtil cuvântul *bine* şi chiar dacă vorbele lui mă duc în culmea fericirii, tot îmi dau ochii peste cap.

— Niciodată n-ai ştiut să accepţi un compliment, observă el, încercând să nu zâmbească.

— Ştiu, e tot ce-mi trece prin cap să zic, pentru că are dreptate.

Max îşi bagă mâinile în buzunare.

— Am fost acolo odată. La Metropolitan. Am luat trenul de la Boston cu toată familia. Mi-am provocat sora să atingă un tablou de Mark Rothko şi chiar a făcut-o.

Râde.

— Nu mai e nevoie să spun că a fost o vizită scurtă la muzeu.

Soră? deschid eu gura să-l întreb (ea n-a apărut niciodată în vreunul dintre visele noastre), dar în schimbul vocii mele se aude cea a doctorului Petermann, iar lustra se aprinde deasupra noastră.

— Ce-i asta? întreabă Petermann.

Stă în uşă îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi, albi, şocant de mici, cu o geantă sport din pânză aruncată pe umăr şi cu o bentiţă în păr.

— Domnule doctor Petermann, mă bâlbâi eu. Ce faceţi aici?

— Miercuri seara joc squash la dublu şi am văzut lumina aprinsă în timp ce mă îndreptam către casă, răspunde el. Iar acum o să chem paza.

În mod miraculos, reuşeşte să scoată un telefon mobil din buzunarul pantalonilor minusculi.

— N-aveţi decât! spun eu. Dar vă pierdeţi vremea degeaba. O să mă tot întorc.

Simt cum nervii încep să mi se încordeze, iar obrajii să mi se înroşească. Nu poate să-mi ia asta! Nu când suntem atât de aproape.

— Nu-mi place tonul tău, Alice, zice Petermann.

— Iar mie nu-mi *pasă*

Încerc să-mi controlez nivelul vocii, dar nu merge prea bine. Întotdeauna mi se întâmplă asta când mă simt încolţită. Toate bunele mele maniere se fac nevăzute.

— Nu renunţ. Chiar dacă va trebui să-mi întind cortul în faţa clădirii sau să ard din temelii toată şandramaua.

Desigur, nu vorbesc serios. Uneori pur şi simplu mă ia valul, iar cuvintele îmi ies din gură până să apuc să mă gândesc la sensul lor.

— Staţi aşa! intervine Max. Nimeni nu arde nimic.

— Vorbeşte în numele tău! îi zic eu.

El nu mă ia în seamă.

— Domnule doctor Petermann, vă rog s-o scuzaţi pe Alice. Uneori îşi pierde cumpătul. Numele meu e Max Wolfe.

Merge la Petermann şi îi întinde mâna, pe care doctorul i-o strânge cu un gest şovăitor.

— Nu sunt sigur dacă vă amintiţi, dar şi eu am fost un pacient al CDV acum vreo zece ani, în aceeaşi perioadă ca Alice. Vă dau cuvântul meu că nu vrem să complicăm situaţia. Căutăm doar nişte răspunsuri în legătură cu ceea ce ni s-a întâmplat şi cu motivul pentru care avem visele pe care le avem – unul despre altul.

Nu ştiu cum reuşeşte. Atât de sigur pe sine şi de fermecător! E imposibil să-l refuzi. Cu toate astea, Petermann pare uluit.

— Vă visaţi unul pe altul?

Nici cea mai mieroasă persoană de pe pământ n-ar putea îndulci vestea că doi dintre foştii lui pacienţi se cunosc unul pe altul din subconştient. Petermann îşi bagă încet telefonul la loc în buzunar, se uită când la unul dintre noi, când la celălalt, iar mintea pare să-i zboare.

— S-a întâmplat acum foarte mult timp, zice el, dus pe gânduri. Dar s-ar putea să am o idee. Veniţi... luaţi loc.

În timp ce îl urmăm pe Petermann către biroul lui, murmur la urechea lui Max:

— Sigur, *pe tine* te ascultă!

10. Pentru oameni normali

— Sporturile de echipă sunt o cale grozavă de a cunoaşte oameni, îmi explică Petermann atunci când îl întreb despre trofee.

Un perete întreg din biroul lui e acoperit de un raft înalt până în tavan, plin pe jumătate cu cărţi şi pe jumătate cu premii, cum ar fi mici figurine aurii reprezentând oameni pe cale să lovească o minge de tenis sau să plonjeze într-un inexistent bazin de înot.

— După cum îţi poţi imagina, e nevoie de fonduri, nu glumă, pentru a menţine pe linia de plutire o asemenea operaţiune. Relaţiile sunt profitabile pentru afacere.

Afişează zâmbetul lui specific, iar eu mai că mă aştept să-i văd un dinte sclipind ca într-o reclamă la pastă de dinţi. *Ding!*

În spatele biroului la care stă Petermann atârnă o uriaşă fotografie ce reprezintă o tomografie mărită. El se opreşte drept în faţa ei şi îşi aruncă din picioare tenişii albi. Deschide gura ca să spună ceva, dar cuvintele îi ies în italiană.

— *Idiota!*

— Tocmai m-aţi făcut idioată? întreb.

Petermann scutură din cap.

— Sergio.

Arată către o colivie mare, aflată în colţul îndepărtat al camerei, lângă uşă, unde doi uriaşi papagali albaştri stau unul lângă altul şi ne privesc cu atenţie.

— Iar cea din stânga e Brunilda. Nu-i aşa că sunt superbi? întreabă Petermann. Vorbesc doar italiana, pe care au învăţat-o de la ultimul lor stăpân, un specialist în ortodonţie din nordul oraşului. Încerc să învăţ, dar ştii cum merge treaba, ocupat-ocupat.

Oftează teatral. Însă noi nu prea ştim cum merge treaba. N-am văzut niciodată vreun alt pacient în clădire.

— *Quest'uomo non è uno scienziato. Lui è un pagliaccio!* strigă una dintre păsări şi puţina italiană pe care am învăţat-o într-o vară pe care tata şi cu mine ne-am petrecut-o la Roma, la o conferinţă

despre neurologie, îmi spune că tocmai l-a numit pe Petermann clovn.

— Excepţional! zice doctorul, privindu-i cu drag pe papagali.

Apoi îşi îndreaptă atenţia către noi.

— Deci, spuneţi-mi despre vise. Cât de frecvent? Vreun tipar anume? Sunt recurente, de exemplu, se petrec în acelaşi loc sau au aceeaşi temă? Ori fiecare e unic?

— Singura trăsătură recurentă a viselor mele e Alice, explică Max, iar eu mă înroşesc.

Ar trebui să fiu obişnuită să-l aud spunându-mi numele cu voce tare, dar nu sunt.

— Încă din copilărie, ea a fost mereu acolo. Când eram mic, şi ea era mică, iar când am crescut, la fel s-a întâmplat şi cu ea. Dar nu ne-am întâlnit niciodată în realitate. N-am vorbit cu nimeni despre asta... M-am gândit că alţi copii au prieteni imaginari, aşa că Alice trebuie să fie prietena mea. Până să împlinesc şaisprezece ani, deja escaladaserăm împreună un vulcan, câştigaserăm Cupa Mondială, construiserăm o casă de turtă dulce în mărime naturală... o mai ţii minte pe aia? se întoarce Max către mine, chicotind. Jerry nu înceta să mănânce toate clanţele.

— Cine e Jerry? se încruntă Petermann. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată un pacient cu numele ăsta.

Deschid gura ca să răspund, dar Max mi-o ia înainte.

— Jerry e buldogul lui Alice, zice el cu entuziasm, de parcă ar vorbi despre un vechi prieten. E cel mai tare! Ok, are o mică problemă de atitudine, dar se potoleşte dacă îl scarpini chiar sub bărbie. Adoră să aducă la comanda „aport”.

— Poate în visele tale! bombăn eu, gândindu-mă că nu-mi pot aminti ultima oară când Jerry chiar a ridicat o minge de tenis şi mi-a adus-o la picioare.

— Apare în cam jumătate dintre visele noastre. Nu zici?

Max se uită din nou spre mine. Îmi trebuie câteva clipe ca să-i răspund, pentru că sunt prea ocupată să-l privesc, să savurez cât de mult pare să-i placă treaba asta. Să-l aud descriind timpul petrecut împreună cu aceeaşi plăcere pe care am simţit-o şi eu. În ciuda faptului că am început cu stângul în viaţa reală, e clar că toate au însemnat pentru el la fel de mult ca pentru mine.

— E adevărat, dau eu din cap. Cred că visez aproape în fiecare noapte şi cam de trei ori pe săptămână îl visez pe Max. Şi da, deseori visele sunt foarte exotice (călărim elefanţi roz prin junglă, explorăm oraşe subacvatice), dar ele pot să fie şi perfect normale, cum ar fi vizita la un muzeu sau mâncatul unei îngheţate delicioase. Unul dintre visele mele preferate are loc pe o stradă pavată, pe care plouă. Pur şi simplu mergem sub o umbrelă mare.

— O umbrelă roşie care e şi radiator, adaugă Max. Îmi place la nebunie visul ăla.

— E uluitor!

Petermann stă acum aplecat în faţă la biroul său, cu capul lui mare, acoperit de păr ciufulit, sprijinit între degetul mare şi arătător.

— Noi n-am făcut decât o simplă cartografiere a viselor, urmată de puţină terapie comportamentală. Da, aţi fost amândoi aici în aceeaşi perioadă, dar şedinţele de tratament sunt private. Nu există niciun motiv pentru care voi să fi ştiut unul de altul.

— Deci nu aveţi idee de ce ni se întâmplă asta? întreb.

— N-am, scutură din cap Petermann. Dar asta nu înseamnă că nu sunt dispus să încerc să-mi dau seama. Creierul e un adevărat mister, dar sunt sigur că putem ajunge la esenţa problemei, putem să ne dăm seama de ce s-au încurcat iţele, ca să spunem aşa.

Teoria lui Petermann mă enervează. Max nu e doar o dereglare a creierului. Ceva ce mi-a fost băgat în cap şi care poate fi explicat.

— E posibil ca asta să fie o problemă pentru care ştiinţa să nu aibă răspunsuri? întreb.

Petermann scutură din cap.

— Ştiinţa explică orice. Trebuie doar să punem întrebările potrivite.

*

— Asta-i maşina pe care o conduci? întreb eu, surprinsă. Max tocmai a oprit lângă mine într-un vechi Volvo break de culoare turcoaz. Eu mă chinui să pun luminile de avertizare pe spatele bicicletei.

— Valoare sentimentală. Hai, lasă-mă să te duc acasă! Nu eşti în siguranţă la ora asta.

Îl las să coboare, apoi să-l ridice pe Frank cu o mână, de parcă bicicleta ar cântări cât o bezea, şi să-l aşeze în portbagaj, moment în care eu sar pe scaunul din dreapta, în timp ce o ia pe Memorial Drive, rămânem tăcuţi amândoi, cu râul trecând în goană pe la dreapta noastră, în maşină e cald, scaunele sunt pluşate şi mă simt în siguranţă în interior, alături de Max.

— În visul meu preferat cu noi doi, nu facem decât să mergem cu maşina. Doar un drum liber. Uneori suntem în deşert, alteori virăm strâns pe lângă stânci împădurite, în vreme ce mă străbate o senzaţie de uimire totală şi de entuziasm. În vis ştiu întotdeauna că mergem într-un loc grozav. Însă chiar dacă nu ajungem niciodată acolo, nu contează, pentru că sunt cu tine.

Max îmi aruncă o privire şi îmi doresc să fim chiar acum în acel vis. Îmi doresc să nu ne trezim niciodată din el.

— Tu ai avut visul ăsta?

— Sigur, îi răspund. E şi unul dintre preferatele mele.

Apoi mă întreb sincer dacă nu cumva visăm. Fiindcă

Max face ceva atât de neaşteptat, încât mi se zbârlesc toate firele de păr de pe corp. Încet, atât de încet, încât la început nici nu observ, întinde mâna către a mea. Şi, brusc, două mâini se ivesc pe genunchiul meu stâng. A mea şi a lui Max, înlănţuite.

Mă holbez la ele de parcă, dacă mi-aş muta privirea, ar dispărea. Cum se face că, deşi doar mâinile ni se ating, senzaţia de căldură mi se întinde prin cot şi în piept? Îmi iau ochii de la ele abia când oprim în faţa casei mele, iar Max e silit să-mi dea drumul ca să poată trage frâna de mână. Stăm în tăcere preţ de câteva clipe, uitându-ne drept în faţă, în timp ce aerul din interiorul maşinii trosneşte din pricina a ceva ce niciunul dintre noi nu pricepe, iar eu îmi simt mâna stângă rece şi goală.

Ezit înainte de a-mi întoarce faţa către el şi observ că Max face acelaşi lucru. Îmi aruncă o privire ciudată, cu capul plecat şi ochii plini de precauţie.

Oare o să mă sărute? O secundă mă gândesc la cât de uscate îmi sunt buzele, apoi îmi dau seama că mi le muşc, mă întreb dacă el ştie ce-mi trece prin cap, şi pe loc mi se face ruşine.

— Alice, spune Max, lăsându-şi capul într-o parte şi sprijinindu-l de tetieră, în timp ce se uită la mine.

— Hmm? e tot ce pot să zic, fiindcă acum nu mă cred în stare să rostesc propoziţii sau, la drept vorbind, nici măcar cuvinte întregi.

Dar când vine partea cu sărutul? aş vrea să întreb.

— Nu cred că pot să fac asta, spune el în schimb.

Şi în clipa aceea tot aerul din trupul meu e împins afară.

— Nu pricep... încep eu.

Max îşi mişcă maxilarul înainte şi înapoi, în timp ce încearcă să găsească vorbele potrivite.

— Alice, sunt foarte multe lucruri despre mine pe care nu le ştii, spune el. Ce am avut, ce *avem,* e grozav, dar a existat doar în visele noastre. Cum rămâne cu tot ce am ratat când eram treji?

— Păi, spune-mi tu! îl îndemn, punându-mi o mână pe genunchiul lui. Vreau să aud tot, Max. Orice am ratat. Orice trebuie să ştiu.

— Nu asta vreau să zic.

Max clatină din cap, îşi schimbă poziţia, astfel încât se uită din nou drept în faţă, şi îşi aşază braţul drept pe spătarul scaunului meu.

— Vreau să zic că, timp de foarte multă vreme, tu ai fost singurul lucru bun din viaţa mea. Pe tine te aşteptam cu nerăbdare în fiecare zi.

Mă aplec către el.

— La fel s-a întâmplat şi în cazul meu.

— Nu, nu pricepi! spune Max, iar tonul îi devine tăios. Vreau să zic că visele erau *tot* ce aveam. Îmi doream foarte mult să fii reală şi începuse să-mi fie teribil de greu. Mai ales în nopţile în care nu te visam... Era ca şi cum aş fi devenit dependent. De vise, de lumea lor şi de tine. Într-o zi m-am trezit şi am ştiut că trebuie să renunţ. Poate că nu puteam opri visele, nici nu voiam să le opresc, dar mă puteam strădui să-mi îmbunătăţesc realitatea. Şi am făcut-o. Am învăţat mai mult la şcoală, m-am implicat mai mult în activităţile sportive, am cunoscut... oameni noi.

Max îşi fereşte privirea, iar eu simt că panica începe să mi se furişeze încet în suflet.

— Te referi la Celeste, îi zic cu voce atât de joasă, încât e practic o şoaptă.

— Mă refer la Celeste, recunoaşte el.

Se opreşte de parcă m-ar aştepta să spun ceva, dar nu ştiu ce să spun. Acum am făcut schimb de roluri. Max s-a întors către mine, rugător, încercând să mă facă să înţeleg, în timp ce eu mă uit drept în faţă, incapabilă să-mi iau ochii de la semaforul care îşi schimbă culoarea în depărtare.

— Alice, tu ai fost fata viselor mele, continuă Max. Dar Celeste mi-a fost alături în realitate. Ea a văzut toate chestiile grele. A văzut un puşti tăcut, izolat, şi m-a deschis, mi-a deschis o cu totul altă lume. M-a prezentat prietenilor ei, m-a invitat acasă la ea pentru seara filmelor în familie şi m-a scos în oraş la sfârşit de săptămână. Şi, cumva, am devenit un adolescent complet funcţional. Îi datorez foarte multe pentru asta.

— Şi mie îmi eşti dator pentru o parte din toate astea, îi spun, rănită. Iar dacă am văzut doar părţile bune, nu înseamnă că nu te-aş fi ajutat să treci peste cele rele.

— Ştiu, zice Max. Dar tu nu mi-ai fost alături la greu, însă ea, da.

În momentul ăsta aş prefera să atârn la capătul unei funii legate de Empire State Building, goală puşcă, decât să-l mai ascult pe Max vorbind despre Celeste, aşa că deschid uşa maşinii lui şi mă îndrept către casă. Jerry zgârie înnebunit din spatele uşii de la intrare, aşa că o deschid, dar el trece pe lângă mine şi dă fuga să-i adulmece gleznele lui Max, care tocmai mi-a scos bicicleta din portbagaj.

— Salut, Jer! zice Max, aplecându-se şi bătând câinele pe spate.

Jerry se trânteşte drept la picioarele lui.

— Mi-a fost dor de tine.

Max ridică ochii către mine, lucru pe care îl detest pentru că acum, când se uită la mine, nu mai văd decât chipul lui Celeste lângă al lui.

— Îmi pare rău.

Face un pas înainte, ca şi cum ar vrea să mă atingă, dar se opreşte.

— Nu mă pot întoarce să trăiesc în vise, Alice. Am muncit prea mult pentru realitatea mea.

— Chiar dacă visele tale sunt aici? întreb, iar vocea îmi sună frânt şi piţigăiat.

Mai am câteva clipe până să izbucnesc în plâns.

Max se mulţumeşte să scuture din cap. Eu nu spun nimic. Nu fac decât să mă aplec şi să-l scarpin în creştet pe Jerry, astfel încât Max să nu vadă că ochii mi se umplu de lacrimi. Probabil că aşa te simţi când te desparţi. De o persoană normală, într-o relaţie normală.

Max pare să priceapă, căci nu mai aşteaptă un răspuns.

— Ne vedem, îmi spune, apoi se întoarce la maşină.

Durerea mă cuprinde din nou când îmi dau seama că nu spune „curând".

17 septembrie

Îmi mişc încoace şi încolo degetele de la picioare prin iarba unei pajişti verzi şi bogate, uitându-mă în sus, la un turn din lemn, înalt de câteva etaje. Când îl privesc mai îndeaproape, observ că e făcut în întregime din cuburi Jenga[4].

---

[4] Joc de îndemânare în timpul căruia participanţii scot pe rând câte un cub dintr-un turn ce conţine 54 de piese. Fiecare cub extras e adăugat apoi în vârful turnului, înălţând progresiv construcţia, dar făcând-o mai instabilă, jocul ia sfârşit când turnul se dărâmă. (N.t.)

— E rândul tău, draga mea! strigă Petermann.

E lângă mine, tolănit pe un şezlong, sorbind dintr-un coctail în care pluteşte o floare roz. Departe, în fundal, pare să fie palatul de la Versailles, însă faţada e incrustată cu nestemate uriaşe, de parcă ar fi fost cumpărat şi proaspăt renovat de o familie din serialul de desene animate Micul meu ponei.

— Dar cum să ajung cât mai sus? întreb eu, ochind mişcarea perfectă: un cub desprins, aflat la vreo şase metri înălţime.

— O să te ajute Sergio, bineînţeles! răspunde Petermann.

Chiar în clipa aceea, Sergio apare gâfâind pe după o latură a turnului, penele lui albastre căpătând o nuanţă electrică în lumina după-amiezii. Dar nu e Sergio pe care mi-l amintesc eu. Acesta e mare cât un dragon adolescent şi poartă în jurul gâtului o frumoasă eşarfă din lână italienească.

— Ciao, Alicia! zice el cu entuziasm. Toată lumea la bord! Veniamo!

Mă urc pe spinarea lui, iar el dă roată turnului, în vreme ce eu mă aplec şi îi arăt unde vreau să ajung. Apoi scot un cub şi îl ţin în braţe, în vreme ce Sergio mă poartă în zbor către vârf, unde aşez cu grijă cubul.

— Brava! strigă Sergio şi, de jos, Petermann îşi ridică paharul în semn de aprobare.

Pasărea mă duce înapoi pe pământ şi mă aşez ca s-o urmăresc pe Brunilda jucând la rândul ei. Poartă un uriaş colier de smaralde care i se asortează perfect cu penele. Îşi foloseşte ciocul pentru a scoate cu îndemânare un cub, pe care îl aşază graţios în vârful turnului, făcându-mi cu ochiul atunci când o felicit.

— Destul de distractiv, hm? spune cineva de alături, iar când mă întorc îl văd pe Max stând chiar lângă mine, cu coatele sprijinite de genunchii îndoiţi.

— Tu când ai ajuns aici? îl întreb, trăgându-mă mai aproape, ca să-mi sprijin bărbia de umărul lui.

— Sunt mereu aici, Alice, îmi răspunde cu glas scăzut.

Apoi îşi lipeşte obrazul de creştetul meu.

Mă surprinde că un gest atât de mic poate să pară atât de important. Că uneori nu ne dăm seama câtă nelinişte ori tristeţe ţinem în noi până când atingerea unei persoane dragi descătuşează totul, ca şi cum întregul trup ar răsufla uşurat. Aşa te simţi. Închid ochii ca să savurez pe deplin senzaţia.

— Atenţie! strigă cineva de deasupra şi ridicăm ochii pentru a-l vedea pe Petermann coborând în viteză pe spinarea lui Sergio, în vreme ce piesele din turnul Jenga încep să cadă. Adăpostiţi-vă!

Dar când aterizează primul cub, ţopăind şi rostogolindu-se pe pajişte, ne dăm seama că nu e niciun pericol. De fapt, sunt doar bureţi uriaşi, tăiaţi în fâşii lungi şi groase. Brusc, înotăm într-o groapă cu bureţi, ca aceea de la vechea mea sală de sport din Bronx.

— Max? spun eu. Max? Unde eşti?

Dar până să apuc să intru cu adevărat în panică, chipul lui răsare din morman, cu un zâmbet uriaş întipărit pe el.

— Sunt aici! îmi strigă. Ţi-am spus deja. Sunt mereu aici.

11. Fetal

Mă trezesc simţind o greutate care îmi apasă spatele de cealaltă parte a plăpumii şi ştiu că trebuie să fie Jerry, care, din câte se pare, crede că suntem membrii celei mai ciudate familii de căţeluşi din oraş. Stau cu genunchii ridicaţi la piept şi mi-i strâng în braţe aproape cu disperare. Soarele se revarsă prin fereastra dormitorului meu, scăldând întreaga încăpere într-o lumină aproape angelică.

Într-o neobişnuit de frumoasă zi din toamna trecută, tata m-a întrebat dacă vreau să vin şi să văd un meci de fotbal la Universitatea Columbia. El nu se dă în vânt după sport, însă fotbalul îi place mai mult decât altele, iar unul dintre jucători era studentul său. Din păcate, până la urmă acel student a suferit o căzătură destul de dură, s-a rostogolit şi a aterizat pe umăr. Toţi spectatorii au făcut linişte, în vreme ce antrenorul şi arbitrii s-au repezit lângă jucătorul care stătea făcut ghem, cu picioarele strânse la piept, ţinându-se de umăr cu mâna cealaltă.

În timp ce îl scoteau de pe teren, tata mi-a explicat în şoaptă că în momentele de stres extrem sau atunci când suferă o traumă, oamenii de toate vârstele recurg la poziţia fătului, deoarece e o cale instinctivă de a proteja toate organele vitale şi ne aminteşte de locul cel mai sigur din care am ieşit cu toţii: uterul. În timp ce dădeam din cap pentru a-i arăta că auzisem şi înţelesesem această informaţie ştiinţifică, tata a adăugat:

— Şi, în caz că informaţia asta s-ar dovedi vreodată vitală, e totodată cea mai bună poziţie pentru a supravieţui unui atac din partea unui urs în sălbăticie.

Acum, în timp ce stau sub plapumă într-o poziţie perfect fetală, înţeleg ce voia să zică. Parcă aşa doare ceva mai puţin. Durerea a început să-mi galopeze prin trup din clipa în care am deschis ochii. Chiar dacă Max din Vis o să-mi fie mereu alături, Max din Realitate mi-a frânt inima.

Dar dacă e aşa, atunci ce caută el în visele noastre? Cum poate să se joace cu mine prin mormane de bureţi şi să-mi amintească de ce-l iubesc, dacă apoi va anula totul?

— Hotărăşte-te, Max! spun cu voce tare.

— Gândăcel?

Vocea tatei răsună de nicăieri, slabă şi acoperită de pârâituri.

— Tată? întreb. Unde eşti?

— Gândăcel, dacă mă auzi, continuă el, părând în continuare că vorbeşte de la un milion de kilometri distanţă, găseşte telefonul mare şi pătrăţos care arată de parcă ar fi fost cumpărat de la o casă de avocatură din anii ’90.

Oare încă visez? mă întreb în sinea mea, în vreme ce mă ridic în pat, îmbrăcată în pijama, şi cercetez camera până când ochii îmi cad pe un telefon bej cu un milion de linii şi luminiţe, aşezat pe o măsuţă din colţ. E un adevărat kitsch printre lămpile chinezeşti pictate şi pernele din mătase.

Ridic receptorul cu precauţie.

— Alo?

— L-ai găsit! zice tata, iar acum vocea i se aude tare şi clar, mult prea jovială pentru ora asta matinală. Interesantă chestie! Nu-i aşa că-s tari lucrurile astea? Cred că bunica le-a cumpărat după plecarea noastră.

— Ce sunt, mai exact? întreb eu, frecându-mă la ochi şi uitându-mă în jos, către telefon. Şi, serios acum, tu unde eşti?

Tata izbucneşte în râs.

— Sunt în bucătărie. Şi se numeşte interfon. Te ajută să suni direct din interiorul casei, de la un etaj la altul. E mai bine decât să urli de pe scară. Mişto, nu-i aşa?

— Mda, foarte mişto, zic eu, obosită. Mai e ceva?

Tresar uşor când îmi aud propriul ton. Nu-i vina lui că mă simt aşa.

— Da, de fapt mai e, îmi răspunde el sec. Mai sunt două lucruri. Unu, sunt tatăl tău şi n-o să-mi vorbeşti obraznic atât de devreme dimineaţa. Doi, ca urmare a punctului unu, sunt obligat prin lege să-ţi spun că o să întârzii la şcoală dacă nu-ţi mişti fundul jos în următoarele zece minute.

*

Dacă o să cauţi pe Google „cum să vindeci o inimă frântă”, lucru pe care eu l-am făcut pe telefon azi-dimineaţă, în timp ce mă spălam pe dinţi, o să obţii mai multe rezultate decât ai putea probabil citi într-un an. Unele dintre sfaturi sunt ok (Fă o listă cu tot ce urai la el! Nu-ţi fie frică să râzi! Mergi la sală şi Antrenează-te. Până. Uiţi!). Iar altele sunt groaznice (Găseşte-ţi imediat pe altcineva! Postează fotografii cu tine şi cu celălalt pe reţelele de socializare şi fă-l pe fostul să fie gelos! Fă o păpuşă voodoo care să semene cu el şi Dă-i. Foc!). Dar eu ştiu un panaceu mult mai bun: Muzica. Am scotocit prin colecţia mea până când am găsit genul perfect pentru starea mea de spirit, iar în momentul de faţă îmi curg pe lângă urechi o grămadă de melodii folk. Tipi trişti şi îngânduraţi precum Nick Drake, Jeff Buckley, Elliot Smith şi James Vincent McMorrow. Ei cântă despre dragoste şi singurătate, iar tu ştii că pur şi simplu înţeleg cum stă treaba. Cum e să pierzi ceva. Sigur, jumătate dintre ei au şi murit. Îi ascult pe toţi în timp ce merg cu bicicleta către şcoală şi continui să-i ascult în vreme ce mă târăsc în sus pe scara principală din clădirea administrativă, apoi de-a lungul holului.

Din nefericire aici sunt silită să mă opresc brusc, când îl văd pe Max aşteptându-mă undeva mai în faţă. Sinceră să fiu, arată puţin ridicol stând pur şi simplu în loc, uitându-se la mine cu ochii lui mari, poate chiar puţin umezi. Azi poartă nişte pantaloni milităreşti maro-închis şi un pulover albastru-cenuşiu care îi scoate în evidenţă culoarea ochilor în contrast cu pielea. Deschide gura ca şi cum vrea să spună ceva şi îmi dau seama că prezenţa lui, pe fundalul sensibilului amestec muzical pentru inimi frânte, mă face să mă simt ca şi cum am fi într-adevăr personajele principale ale

unei drame romantice. Iar acum e clipa în care el începe să plângă, şi eu încep să plâng, şi alergăm unul spre celălalt, şi...

Şi între noi se deschide brusc o uşă, iar decanul Hammer scoate capul afară, îndreptându-şi ochelarii şi uitându-se către mine.

— Alice. Excelent! Speram să te prind. Te-am văzut de la fereastra mea urcând scările. Se poate să-mi acorzi o clipă?

— Sigur, răspund eu, şovăind puţin.

Oare Max urma să-mi spună ceva? Vreau măcar să-l ascult?

— Grozav, zice decanul, păşind într-o parte şi făcând semn către uşa deschisă.

Fără tragere de inimă, intru prima în încăpere.

— Deci, cum merge treaba? întreabă Hammer cu ambele sprâncene ridicate (cea mai entuziastă atitudine pe care am văzut-o până acum la el), în timp ce se aşază vizavi de mine, pe un fotoliu de piele.

Îmi dau seama că, de fapt, ăsta e locul perfect în care să mă aflu acum, când sunt sleită şi cu inima frântă. În compania cuiva a cărui atitudine firească oglindeşte actuala mea apatie interioară. Uneori oamenii prea entuziaşti mă fac să mă întreb: oare chiar sunt atât de veseli sau se prefac în speranţa că se vor simţi aşa, în cele din urmă? Toată povestea aia cu „Zâmbeşte şi o să te simţi fericit”.

Ca dracu’, îmi vine să zic.

— Destul de bine, răspund în schimb.

Acasă la mine, dacă spui „destul de bun”, practic rămâi nemâncat la cină. *Nu te simţi* bun, *te simţi* bine! îl aud pe tata corectându-mă de parcă ar sta la catedra lui.

— Am discutat cu câţiva dintre profesorii tăi şi mi-au spus acelaşi lucru, dă din cap decanul. Domnul Levy te admiră în mod deosebit.

Asta chiar îmi smulge un zâmbet. Levy o părea el desprins din *Cercul poeţilor dispăruţi,* dar trebuie să recunosc că e deştept. Vreau să aibă aceeaşi părere despre mine.

— Aşa că acum vine următorul pas, continuă decanul Hammer. N-am voit să-ţi arunc asta în cârcă de cum ai venit, dar trebuie să te punem în legătură cu consilierul nostru care se ocupă de înscrierea la facultate. Tuturor celorlalţi elevi dintr-a unsprezecea li s-a repartizat câte unul la sfârşitul clasei a zecea.

— Câte unul? întreb eu. Aveţi mai mulţi consilieri care se ocupă de înscrierea la facultate?

Decanul Hammer dă din cap cu un aer solemn.

— Un alt *beneficiu Bennett,* zice el, de parcă ar face reclamă unei asigurări auto în care nu crede. De fapt, avem patru. Majoritatea sunt ocupaţi la capacitate maximă, dar nu-ţi face griji, l-am găsit pe cel tocmai potrivit pentru tine. Mai avea câteva locuri libere.

*

În timp ce mă îndrept către biroul lui Delilah Weatherbee îmi dau imediat seama că, la fel ca şi mine, nici ea nu-şi găseşte locul. În primul rând, biroul ei nu se află în aripa administrativă. E în podul centrului de activităţi artistice şi trebuie să-mi croiesc drum pe lângă manechine, sculpturi uitate şi şevalete rupte ca să ajung să bat la uşă. Pe lângă asta, miroase a beţişoare parfumate, iar de după uşă se aud acorduri de flaut în stil New Age.

Delilah deschide aproape instantaneu. Nu spune decât „Alice”, ţinându-şi faţa strălucitoare şi îmbujorată uşor înclinată într-o parte, iar braţele larg deschise. Pricep aproape prea târziu că trebuie s-o îmbrăţişez. Ceea ce şi fac. Miroase a patchouli. Mă împinge de lângă ea, dar continuă să mă ţină strâns de umeri şi îmi şopteşte.

— Bine ai venit.

Mă conduce înăuntru, lejeră, ca şi cum s-ar afla desculţă în valuri, iar fusta ei lungă din pânză mătură podeaua.

— Ia loc, îmi spune, arătând cu capul către un colţ, în vreme ce toarnă nişte ceai.

Mă uit într-acolo, dar nu există niciun scaun. Apoi observ pernele aşezate pe podea.

— Deci, zice Delilah după ce ne-am aşezat turceşte, una în faţa celeilalte, fiecare ţinând strâns în mâini câte o ceaşcă cu ceai verde aromat. Cine e Alice Rowe?

— Cred că nu pricep întrebarea, îi zic.

— Exact! răspunde ea, ceea ce nu face decât să mă zăpăcească şi mai tare. Ştiu că te-ai întâlnit cu decanul Dean Hammer şi aţi discutat despre notele tale. Apropo, bravo!

Mă strânge de genunchi.

— Dar acum vreau să te întreb: ce altceva?

— Ce altceva ce? spun eu.

— Ce altceva mai face Alice? Ce te interesează? În ce cluburi te-ai înscris? Cu cine ţi-ai petrecut timpul? Vezi tu, Bennett e o şcoală grozavă, dar ca să devii un bun candidat pentru o facultate, trebuie să cultivăm cu adevărat o înţelegere a sinelui. Îmi place să-mi încurajez studenţii să practice un anume fel de *grijă.* Să-ţi acorzi timp, să fii atentă la ce îţi place şi la ce nu, la tendinţele tale comportamentale, pentru a-i ajuta să-şi dea seama cine eşti.

Nu cred că îşi doreşte realmente să afle cu cine îmi petrec timpul, fiindcă, în prezent, e vorba despre Oliver, cea mai mare puşlama din şcoală; despre tata, un neurolog de vârstă mijlocie; despre Jerry, un buldog bătrân; şi despre băiatul de aur Max Wolfe, dar numai la nivel subconştient. Mi se pare amuzant că ea şi decanul Hammer pot fi atât de diferiţi şi totuşi atât de asemănători.

Delilah nu e departe de a mă întreba ce vreau să mi se scrie pe piatra de mormânt.

— Ăăm, cred că am ratat data-limită pentru înscrierea în cluburi? încerc eu. Nu prea m-am gândit la asta...

Delilah mă studiază, dând iar şi iar din cap. Privirea ei fixă mă stânjeneşte, aşa că mă uit pe fereastră şi atunci îi văd pe Sergio şi Brunilda privindu-mă dintr-un copac de afară. Sergio ridică o aripă, mă salută, apoi amândoi îşi iau zborul.

Ce naib...? Oare dorm? Clipesc de câteva ori.

— Păi, ce ai făcut la fosta ta şcoală? mă întreabă Delilah.

Am explorat. Am vizitat muzee. Am jucat şah cu câţiva bătrâni în Central Park. Am încercat să-l împiedic pe Jerry să mănânce răţuştele din lac, lucru la care am avut o rată de succes de doar nouăzeci şi opt la sută.

— Am petrecut mult timp pe afară, răspund.

Şi pe loc îmi dau seama că sună ca şi cum aş fi luat o grămadă de droguri.

— Asta-i de ajutor! zice Delilah. Ce-ai zice despre asociaţia de orientare turistică? Organizează excursii săptămânale cu cortul, drumeţii pe munţii din împrejurimi...

Fac ochii mari de groază.

— Nu în natură! Am crescut în oraşul New York.

Delilah ridică din sprâncene.

— Ce cosmopolit! spune.

Apoi întinde mâna spre raftul cu cărţi de lângă noi şi scoate un teanc uriaş de pliante.

— Uite, ce-ar fi să te uiţi peste astea? S-ar putea să-ţi dea nişte idei.

— Pot să le iau cu mine şi să mă hotărăsc mai târziu? întreb.

Pot să le iau cu mine şi să le arunc? mă gândesc.

Delilah îmi zâmbeşte cu un aer de cunoscător.

— Aş prefera să alegi trei azi, înainte de a pleca din biroul meu. Îţi promit că o să găseşti ceva pe gustul tău. Aici, la Bennett, avem peste patruzeci de cluburi şi asociaţii.

Mă uit în jos la pliante şi pe primul pe care îl văd scrie: „Asociaţia Jonglerilor Amatori”.

— Sunt sigură că o să găsesc ceva, zic eu, întorcând imediat pagina. Până la urmă.

12. Vă rog să alegeţi o sferă

Într-o alta dintre rarele ei epistole trimise din Africa, mama mi-a povestit despre un explorator german care, în 1878, a scris despre cum a fost condus prin jungla Madagascarului de către un trib numit Mkodo. Exploratorul a pretins că, sub ochii lui, o femeie a fost strangulată şi apoi ingerată de către un copac în formă de ananas, ale cărui tentacule s-au înfăşurat în jurul trupului ei, în vreme ce frunzele o înveleau ca într-un cocon greţos sau, în imaginaţia mea, ca într-un film horror de prin anii cincizeci, cu un decor prost conceput. Mai târziu s-a ajuns la concluzia că întreaga poveste, tribul care l-ar fi adăpostit şi exploratorul însuşi constituiau o escrocherie, dar asta nu i-a împiedicat pe unii să creadă în continuare în existenţa plantei ucigaşe.

În clipa de faţă, în timp ce stau pe o bancă din sera Academiei Bennett, o superbă clădire dărăpănată, compusă în întregime din pereţi de sticlă şi un schelet de metal verde, sunt dispusă să admit că mă număr printre acei oameni. Pentru că în colţul cel mai îndepărtat de intrare se află o plantă ce nu pare doar a se uita la mine. Mai dă şi impresia că m-ar putea muşca dacă m-aş apropia prea mult. Pe măsură ce o privesc, chiar mi se pare că o văd

aplecându-se pentru a-i adulmeca mâna unei fete îmbrăcate într-o fustă purpurie, care stă lângă ea, aşa cum adulmecă Jerry o gustare pe care se pregăteşte s-o devoreze. Dar când mă uit din nou, planta nu s-a mişcat, iar fata e nevătămată.

Am făcut realmente tot posibilul pentru a evita să vin aici. Cred că în viaţa mea nici măcar n-am udat o floare. Dar Delilah mi-a spus că nu e suficient să intru în echipa de bocce[5], iar încercarea mea de a mă alătura ieri organizaţiei ERS (Elevi împotriva Reţelelor de Socializare) n-a mers prea bine.

La prima întâlnire ne-am aşezat în cerc şi ne-am prezentat pe rând, iar când eu mi-am pronunţat numele, o fată pe nume Gigi a tastat energic ceva pe un laptop.

— Alice Rowe, în trecut ai locuit în Manhattan? m-a întrebat ea.

— Corect, i-am răspuns.

— Văd aici că ai un cont de Facebook.

A ridicat privirea spre mine peste marginea eleganţilor ochelari argintii.

— E activ?

— Nu-l deschid niciodată, i-am spus.

— Dar pe Instagram? m-a întrebat. JerrysWorld?

— Asta chiar se pune? am replicat, simţindu-mă brusc puţin înfierbântată.

Dădusem examene la chimie mai uşoare decât ăsta.

— Sunt doar fotografii... îmi place foarte mult fotografia.

---

[5] Joc de origine italiană în care se urmăreşte plasarea unei serii de mingi din lemn cât mai aproape de o minge reper a adversarului. (N.t.)

— Şi mie, a zis Gigi. Dar n-am nevoie ca întregii lumi să-i „placă” fotografiile mele ca să am o senzaţie de satisfacţie şi apartenenţă.

Când a rostit cuvântul *plac*ă, a ridicat arătătorul şi a împuns cu el aerul din faţă, de parcă ar fi apăsat pe o inimioară invizibilă dintr-un flux invizibil de poze pe Instagram.

— Nu-l folosesc aşa de mult... am încercat eu.

— Deci n-ai postat chiar azi-dimineaţă o poză cu un buldog întins într-un morman de frunze? m-a întrebat.

— Era foarte entuziasmat de prima zi de toamnă, am spus, de data asta pe un ton puţin mai defensiv.

— Şi pe Spotify? Văd că ai peste o sută de persoane care te urmăresc.

Nu mai e nevoie să spun că mi s-a sugerat să nu mă întorc la Elevii împotriva Reţelelor de Socializare.

— Ok, copii! zice acum un tip pe nume Parker, ridicându-se şi întorcându-se cu faţa către o mână de elevi aşezaţi în jurul rafturilor cu plante şi pământ de flori.

Poartă o cămaşă în carouri cu mâneci scurte, tenişii ăia ciudaţi care au spaţii individuale pentru degetele de la picioare şi tocmai strânge dopul unei sticle de plastic pe care e lipit un abţibild cu mesajul PĂDUREA SĂ FIE CU TINE.

— Sunt foarte entuziasmat să văd aşa o prezenţă numeroasă la Clubul Terariilor. Voi presupune că toţi ştiţi ce e un terariu, dar în caz că nu ştiţi, e, în principiu, un ecosistem la scară mică, păstrat într-un recipient. Doar plante, fără animale sau reptile de orice fel. Vom începe cu terariile închise, în care sunt folosite lumina soarelui şi mediul închis pentru a stimula circuitul apei, astfel încât să se autoîntreţină, iar apoi, la sfârşitul semestrului, ne vom

îndrepta către terariile deschise, care se concentrează în principal asupra plantelor cărnoase, ce au nevoie de aer mai uscat.

— Am o întrebare, spune cineva, iar eu recunosc numaidecât tonul nazal şi slaba modulare a vocii. Am putea începe cu cele deschise? Vreau să construiesc o locuinţă deşertică de vacanţă pentru şopârla mea, Socrate, şi mi-ar plăcea să i-o dau de ziua lui, în noiembrie.

Jeremiah îşi împinge ochelarii mai sus pe nas şi clipeşte de câteva ori.

— Jeremiah, ce-am spus eu adineauri? răspunde Parker, începând deja să-şi piardă răbdarea. Terariile sunt menite să fie ecosisteme independente. Nu să adăpostească fiinţe.

— Nu eşti tu şeful meu! zice Jeremiah pe un ton neutru.

Mă întreb dacă Jeremiah mănâncă bătaie în fiecare zi.

— Îmi pare rău că am întârziat, spune Celeste în vreme ce intră grăbită pe uşă, iar în câteva clipe expresia de pe chipul lui Parker trece de la iritare la aceea a unei căprioare prinse în lumina farurilor. Mă întorceam de la ora a treia când am găsit pe marginea drumului un pui de veveriţă rănit. I l-am dus doamnei Hakes şi ea o să-l îngrijească până când o să se vindece. Ar trebui să-i vedeţi ghipsul minuscul!

Îşi aruncă geanta din piele lângă un ghiveci turcoaz şi îşi trânteşte degajată fundul pe podeaua murdară, încrucişându-şi picioarele.

— Ce-am pierdut?

O studiez pe Celeste. Poartă blugi perfect uzaţi, cizme împodobite şi genul ăla de tricou ce pare luat la mâna a doua, dar, de fapt, a fost cumpărat cu cel puţin cincizeci de dolari şi mă întreb dacă, la fel ca Frumoasa Adormită, e îmbrăcată în fiecare dimineaţă de un stol de vesele păsărele albastre. Doar că astea ar fi vesele

păsărele din specia hipsterilor, cu pălărioare din fetru şi veste minuscule. Iar Max ar fi prinţul ei.

Câh.

Nu sunt singura care se holbează la ea. La fel fac şi Parker, Jeremiah şi ceilalţi elevi din încăpere pentru că, spre norocul meu, Celeste stârneşte reacţii exact ca o vedetă. Se uită în jur, zâmbindu-le tuturor. Apoi îşi întoarce ochii spre mine. Încremenesc, întrebându-mă ce urmează. O privire atentă? O căutătură care spune: *stai departe de iubitul meu, ciudată visătoare?*

— Ah, salut! îmi strigă Celeste, făcându-mi semn cu mâna.

Zâmbesc fără vlagă şi mă sperii când o văd întorcându-se, dintre toţi, către Jeremiah. Oamenii ca ei n-ar trebui să se deteste reciproc?

— Salut, Jer, spune Celeste. Cum se mai simte Socrate?

Jeremiah îi aruncă o privire lui Parker.

— Fără adăpost.

Parker îşi dă ochii peste cap.

— Las-o baltă! Şi nu-i nicio problemă, Celeste! Tocmai explicam cu ce o să ne ocupăm restul semestrului. Azi o să începem cu construcţia unui terariu de bază, la scară mică, doar ceva uşor, apoi o să vă cer chiar să vă cultivaţi propriile plante, pentru că am o surpriză...

Îşi muşcă buza de jos legănându-se uşor pe călcâie, încercând din greu să-şi ţină în frâu entuziasmul.

— Azi-dimineaţă am vorbit cu decanul Hammer şi, având în vedere că în curând se vor termina lucrările la noul laborator ştiinţific, ne-a însărcinat cu un proiect: un perete la scară mare, format din plante suculente!

Parker îşi întinde mâinile ca şi cum ar zice *ta-da!* toţi izbucnesc în oo-uri şi *aa*-uri, iar eu încerc să caut pe Google *perete din plante suculente,* fără ca nimeni să observe.

— Acum, alegeţi, vă rog, fiecare câte o sferă din sticlă şi luaţi câte o pungă cu pietre şi pământ de pe masa din spate, iar eu o să încep demonstraţia pentru terarii, zice Parker.

După ce ne luăm materialele, Celeste vine să se aşeze lângă mine, la una dintre mesele de lucru.

— Cum merge? mă întreabă. Decanul Hammer te presează?

Ridic ochii spre ea.

— De unde ştii?

Celeste chicoteşte.

— Pentru că am fost nouă anul trecut. Lasă-mă să ghicesc! Potenţial şi oportunitate?

Dau încet din cap în semn de încuviinţare, iar ea îmi pune o mână pe antebraţ şi zice:

— Nu-ţi face griji, curând o să apară altcineva în care să întrezărească elevul perfect de la Bennett. Tu ţine-te tare!

Încep să pricep de ce oamenii reacţionează în prezenţa ei aşa cum o fac. E împreună cu tipul de care am fost îndrăgostită de când mă ştiu. Ar trebui s-o urăsc... dar, din nu se ştie ce motiv, n-o fac.

— Mersi, îi spun, apoi mă aplec spre ea. Apropo, ce e un perete din plante suculente?

Celeste scoate un caiet albastru, îmbrăcat în desene făcute cu tuş, şi îl deschide la o pagină pe care sunt lipite nişte fotografii. În ele apar superbe decoraţiuni murale pe lateralele unor clădiri, dar făcute în întregime din plante de tipul cactuşilor, în nuanţe de mov, verde şi gri-albăstrui. Pe marginile imaginilor sunt schiţate flori şi viţe, tentacule lungi ce se întind de la o pagină la alta.

— Mişto, zic eu şi vorbesc serios.

— Sunt destul de mişto, dă din cap Celeste, punându-şi la loc caietul. Deci, de ce ai ales clubul ăsta dacă nici măcar nu ştiai ce e o plantă suculentă? mă întreabă.

Tonul ei nu e unul acuzator, ci curios.

— Sincer? Doamna Weatherbee mi-a zis că trebuie să aleg trei cluburi şi ăsta e primul pe care mi-au căzut ochii.

Ridic din umeri.

— Dar tu?

— Părinţii mei deţin o fermă în afara oraşului, la vreo trei sferturi de oră de mers, răspunde Celeste. Acolo locuim. Am grădina mea practic de când am crescut suficient ca să pot căra o stropitoare. Şi mă interesează destul de mult designul... pur şi simplu mi s-a părut oarecum mişto să le combin.

Mă uit atent la superba piele măslinie a lui Celeste, la ochii ei căprui, adânci şi sinceri, apoi îmi dau seama cu doar o uşoară uimire că fata asta e cea mai şmecheră dintre şmecheri. Şi, mai importat, e *de treabă.* Ideea că ea şi Max formează o pereche dinamică supraomenească e mai uşor de imaginat decât mi-ar plăcea să recunosc.

— Deci, simt că trebuie să discutăm despre ceva, zice Celeste în timp ce scoate nişte pământ dintr-o pungă şi îl aşază într-un strat subţire pe fundul sferei ei.

Îi urmez exemplul, dar mâna îmi tresare şi vărs nişte pământ pe masă. Celeste nici măcar nu face vreun comentariu pe tema asta. Acuşi începe! Oare Max i-a spus ceva?

— E vorba de Max, începe ea, zâmbind timid.

O, Doamne! Las jos punga cu pământ de flori.

— Nu trebuie să-ţi faci griji... încep eu.

— Nu, nu, lasă-mă să termin, zice Celeste. Simt doar că ţi-a lăsat o impresie tare proastă în curte, în prima zi de şcoală. Oliver pur şi simplu scoate la iveală o... latură destul de respingătoare a lui.

— Ah? exclam eu, uşurată că nu e vorba de mine. De ce?

— Acum câţiva ani erau prieteni, dar au început să se îndepărteze unul de altul. E o poveste destul de lungă, însă pe atunci Max era altfel. Mai reţinut.

Îmi trec limba peste partea interioară a dinţilor de jos, ca să nu-i spun că *ştiu.* Că el mi-a povestit totul săptămâna trecută, chiar înainte să-mi frângă inima. Dar pentru a-i explica lui Celeste că Max şi cu mine ne-am petrecut timpul împreună, ar fi nevoie să-i explic şi unde, iar eu categoric n-am de gând să deschid cu ea o discuţie despre CDV. E singurul lucru pe care îl împărtăşesc cu el şi care e doar al nostru... în afară de vise, bineînţeles. Iar dacă ea o să apară vreodată într-unul dintre ele, atunci o să-ncerc să nu mai adorm niciodată.

Celeste continuă să-mi spună povestea.

— Oricum, într-o zi a început să se schimbe. S-a apucat să se concentreze mai mult pe şcoală, a intrat în echipa de fotbal, sport la care s-a dovedit a fi foarte bun!

Râde de parcă ar fi cel mai trăsnit lucru din lume, gen *Of, Max ăsta, nu-i aşa că-i tare nostim?* şi mă silesc să râd la rândul meu. Îmi iese mai mult ca o tuse din piept.

— Pe urmă a intrat într-un cu totul alt grup de prieteni... Cred că Oliver n-a fost prea încântat de treaba asta. Iar pe Max l-a dezamăgit faptul că Oliver nu voia să-l ştie fericit.

— Uau!

Am senzaţia că citesc o poveste în care Oliver şi Max sunt personaje fictive. Nici măcar n-am auzit despre cartea asta, dar Celeste o ştie pe toată. Şi e foarte simpatică. Iar eu sunt o persoană

îngrozitoare deoarece trăiesc cu ideea că iubitul ei ar trebui să fie al meu.

Doar că el a fost mai întâi al meu, îmi şopteşte un glăscior din străfundul minţii.

— Mă rog, zice Celeste. Ştiu că vorbesc mult. Pur şi simplu nu vreau să-ţi faci o impresie greşită despre Max. E cu adevărat grozav, odată ce ajungi să-l cunoşti.

Treaba asta chiar se întâmplă cu adevărat? Celeste îmi dă sfaturi despre un tip pe care îl cunosc de pe vremea când ea nici măcar nu era în stare să-şi scrie numele? Dar ironia e că are oarecum dreptate. Încep să-mi dau seama că, poate, nu l-am cunoscut niciodată. Oricum, nu în întregime. Şi că visele şi realitatea nu sunt nici pe departe acelaşi lucru.

13. Bine aţi venit în peştera liliacului

— Hei, Alice! o aud pe Celeste strigându-mă după Clubul Terariilor, tocmai când îl deblochez pe Frank ca să plec spre casă.

În clipe ca asta îmi doresc din suflet să fi avut căştile în urechi şi s-o fi putut şterge din parcare fără să arunc nici măcar o privire în urmă, ca şi cum n-aş fi auzit-o deloc. Sunt epuizată. Între decan, Delilah şi Celeste, s-au adunat multe informaţii de procesat. Dar căştile mele sunt, ca de obicei, pe fundul genţii, încâlcite într-un nod imposibil de desfăcut.

— Hei! îi zic, întorcându-mă şi afişând cel mai mare zâmbet posibil.

— Vreau să-ţi cer o favoare destul de mare, spune Celeste, muşcându-şi buza în timp ce se îndreaptă către mine. Aş putea

cumva să vin la tine acasă înainte de petrecerea din seara asta? Probabil că locuieşti prin apropiere, din moment ce ai venit cu bicicleta până aici, nu? Chestia e că eu stau destul de departe de oraş şi n-aş vrea să mă duc până acolo şi să mă întorc. Ar putea fi oarecum distractiv! Ne-am pregăti împreună, iar eu ţi-aş da informaţii din interior despre cei care o să fie acolo.

Multe gânduri îmi trec prin minte. De exemplu, având în vedere că e una dintre cele mai iubite fete din şcoală, Celeste nu cunoaşte un milion de oameni cu care şi-ar putea petrece timpul? Mă întreb dacă nu cumva aplică strategia aia cu „ţine-ţi prietenii aproape, iar duşmanii şi mai aproape", dar alung ideea aproape imediat. Pur şi simplu nu e genul ăla de fată. Oare chiar vrea să ne împrietenim? Dau la o parte toate întrebările, căci, de fapt, există doar una care îmi stă pe limbă.

— Ce petrecere? întreb.

Apoi continui:

— Eşti sigură că am fost invitată?

Celeste râde.

— La Oliver, răspunde ea.

Pe urmă se nelinişteşte.

— Stai aşa, voi doi nu sunteţi prieteni?

Închid ochii şi îmi las capul să cadă pe spate din pricina oboselii.

— E deja vineri? întreb.

— Ştiu cum te simţi, spune Celeste. Însă ar trebui să mergi! Şi pe Max îl pun să vină. Aşa o să-l poţi cunoaşte mai bine, ca să-ţi demonstreze că nu e un neghiob atât de mare pe cât l-ai văzut săptămâna trecută.

Ridică din sprâncene şi râde. Mă silesc să râd şi eu, dar ceva din afirmaţia ei îmi stârneşte o mică flacără prin vene. Da, ştiu foarte bine că Max şi Celeste sunt împreună. Am discutat despre el toată

după-amiaza. Dar îmi vine să vomit, ori să sparg ceva scump, ori amândouă, când mă gândesc că el şi-a fixat o întâlnire cu ea, o oră prestabilită la care să se vadă, în timp ce eu practic îi simt încă obrazul sprijinit de creştetul meu, sub turnul Jenga, în timp ce privirea cu care mă fixa pe hol îmi e încă atât de proaspătă în memorie.

N-o lua razna, Alice! îmi spun. *O să treci peste asta. Celeste e cu adevărat grozavă şi îţi cere să petreceţi timp împreună, iar ţie ţi-ar prinde bine nişte prieteni. În plus, meriţi câteva răspunsuri.*

— Mi-ar plăcea foarte mult, spun cu voce tare, deşi e ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

*

— Aici e mai bine decât pe Newbury Street! exclamă Celeste poate pentru a zecea oară, privind cu uimire în jur.

Ne-am instalat în mijlocul uriaşei debarale a bunicii, cu o cutie de pizza aşezată pe podea, între noi.

— Bunica ta avea gusturi impecabile.

Tata nu glumea când mi-a zis că bunica păstra orice. Suntem înconjurate pe trei laturi de haine. Tata nu glumea nici în legătură cu organizarea pe culori. E aici un ROGVAIV al textilelor. Frumoasele costume din lână pe care le purta la bătrâneţe, în nuanţe de crem şi verde-muşchi, din stofe de calitate. Şi lucruri pe care cu siguranţă nu le mai purta de ani buni, cum ar fi rochiile fără bretele, rochiile scurte şi strâmte, croite după moda britanică a anilor şaizeci, şi pantofi cu toc cu care nu mai avea cum să se încalţe după vârsta de optzeci de ani.

Celeste şi cu mine ne pregăteam la mine în cameră, când ea m-a întrebat dacă ar putea împrumuta ceva „de efect”, iar eu, fiindu-mi prea frică să-i spun că n-am nimic măcar pe departe interesant, am adus-o aici.

— Ce-i aşa de interesant pe Newbury Street? întreb eu.

Am fost pe acolo de câteva ori de când ne-am mutat, odată ca să iau nişte cafea decentă de la un bistro franţuzesc, după ce nouă ni se stricase râşniţa, iar altădată ca să-mi cumpăr o pereche nouă de cizme din piele.

— Fără îndoială cel mai bun magazin *vintage* din oraş, răspunde Celeste, ridicându-se şi scotocind într-o măsuţă de toaletă zidită în perete, cu becuri uriaşe în jurul oglinzii, aşa cum vezi în culisele unui teatru de pe Broadway. Apropo, în lumina asta pielea ta arată perfect. Ok, ce zici de astea?

Se întoarce de la oglindă, fluturându-şi larg braţul pe care se întinde un set de brăţări groase, în stil *art deco.*

— Îmi plac la nebunie! zic eu şi mai iau o gură de pizza.

Aş vrea să-l pup pe gură pe ăla care a inventat pizza, oricine ar fi el.

— Ia-le!

— Alice!

Celeste pare scandalizată.

— O să le *împrumut.* Nu pot să le iau! Nu fi ridicolă!

Eu ridic din umeri.

— Nu e ca şi cum o să le revendice cineva, îi spun. Mama nu e prin preajmă.

Celeste se aşază pe podea în faţa mea, strângându-şi picioarele sub ea.

— Te deranjează dacă te întreb de ce?

— E primatolog, îi explic, în speranţa că va fi îndeajuns ca să ocolesc subiectul. Studiază lemurii în Madagascar.

Dar apoi Celeste îmi pune întrebarea, acea temută întrebare pe care nădăjduiesc că oamenii o vor trece cu vederea.

— Când o să se întoarcă?

— Ăăm... a plecat acum zece ani şi nu s-a întors încă... ridic eu din umeri, apoi o privesc pe Celeste cu coada ochiului.

Dar nu pare deloc stânjenită.

— Aşadar părinţii tăi sunt divorţaţi? mă întreabă ea.

— Nu chiar... îi zic.

Nu-mi vine să cred că-i vorbesc despre toate astea. Sunt genul de lucruri pe care i le spun doar lui Sophie.

— Pur şi simplu nu s-au ocupat niciodată de asta. De căsnicia lor. Dar cu siguranţă nu sunt împreună.

— Deci nu ţi-ai mai văzut mama de zece ani.

Aş vrea să mă enerveze afirmaţia asta, şi Celeste pentru că insistă, dar, în mod ciudat, nu e cazul. Există o notă critică în tonul ei, dar îmi dau seama că nu îmi e adresată.

— Păi, am *văzut-o...*

Îmi întind picioarele şi încep să-mi lovesc tălpile una de alta, ca un copilaş căruia i s-a pus o întrebare dificilă.

— Vorbim pe Skype din când în când... dar de obicei e prea penibil. Ne descurcăm mai bine în scris. La fiecare două luni primesc de la ea câte o scrisoare sau carte poştală, în care îmi povesteşte despre ultimele ei aventuri şi despre orice descoperire interesantă apărută în cercetările ei.

— Şi tu ce-i spui *ei?* mă întreabă Celeste.

Iau încă o felie de pizza.

— Niciodată nu se interesează cu adevărat, explic.

Pe urmă muşc zdravăn, ca să nu trebuiască să mai zic nimic. Dar nici Celeste nu zice nimic, aşa că simt nevoia să umplu tăcerea.

— Deci, ideea e că bijuteriile sunt la dispoziţia oricui, spun, arătând cu felia de pizza înspre măsuţa de toaletă, cu gura încă plină. Vreau să zic, uită-te la mine! N-o să le port *eu.*

În prezent am pe mine o cămaşă uzată din batist, o pereche de blugi negri, Keds albi şi zero „efect”.

Celeste se uită la mine, în timp ce stă lăsată pe spate, sprijinită în mâini şi cu capul înclinat într-o parte.

— De fapt, zice ea, o să le porţi. Şi dacă faci asta, o să-ţi conturezi şi ochii.

Zâmbesc şi îmi doresc să n-o îndrăgesc tot mai tare pe Celeste cu fiecare secundă care trece.

*

Când Oliver mi-a spus că stă la câteva străzi distanţă de mine, am presupus că se referă la o casă ca a mea. Veche şi prăfuită, cu atâtea trepte în ea, încât un agent imobiliar i-ar putea face reclamă adăugând pe lista avantajelor şi întărirea garantată a muşchilor fesieri. N-am bănuit că, de fapt, el s-a referit la apartamentul de lux de pe terasa hotelului Taj, dotat cu portari în uniformă, un recepţioner elegant şi un lift ce se mişcă atât de lin şi tăcut, încât la început m-am temut că am rămas blocate.

Când Celeste şi cu mine ajungem la destinaţie, croindu-ne drum printr-o încăpere cu covoare opulente, pline de colegi de-ai noştri, îl găsim pe Oliver stând singur pe balconul ce dă către Grădina Publică, ţinând perfect echilibrat în mâna stângă un pahar cu ceva întunecat.

— Da, e corect, spune politicos la telefon, de parcă şi-ar face o programare la dentist. Vreau să mi se livreze treizeci şi şase de pizza la hotelul Taj. Jumătate brânză, jumătate *pepperoni* şi ceapă. Oliver Healey. Aveţi înregistrate datele cardului meu. Şi pe tine cum te cheamă? Denise? Îţi mulţumesc foarte mult, Denise. Eşti un înger.

Oliver închide telefonul şi se întoarce, iar privirea i se luminează când ne vede.

— Doaaaamnelor! zice el, punându-şi câte un braţ pe umerii fiecăreia dintre noi. Bine aţi venit în Peştera Liliacului! Pot să vă ofer o băutură?

*

— E pur şi simplu de vis! zice Leilani Mimoun, dar eu abia dacă o aud.

Ea, Celeste şi cu mine suntem înghesuite într-un colţ al mesei de lucru din bucătărie, în vreme ce petrecerea continuă să se încingă în jurul nostru, căci, din câte se pare, toată lumea a aflat despre ea.

— Le ştie *pe toate.* Şi, of, *Doamnei* Marţi, când a purtat cămaşa aia Black Watch şi pantalonii Levi's? Am crezut că o să leşin.

Leilani îşi face vânt cu o mănuşă de bucătărie rătăcită.

— Ador un bărbat îmbrăcat în blugi de calitate. Ştiu că e proful nostru, dar nu-i ca şi cum ar fi cu *mult* mai bătrân, ştiţi?

— Ce e Black Watch? întreb.

— Un tip de stofă cadrilată, mă lămureşte Celeste. Oricum, eu am ieşit cu un student când aveam cincisprezece ani. Tabăra de vară. N-a fost mare lucru.

Ia o gură de bere. Celeste e cu siguranţă genul de fată care la cincisprezece ani a ieşit cu un student şi care ştie mult mai multe despre viaţă decât o să aflăm vreodată oricare dintre noi.

Deschid gura ca să zic ceva, când Max intră pe uşa bucătăriei, dar se opreşte brusc în clipa în care ne vede pe mine şi pe iubita lui umăr la umăr, prinse într-o discuţie.

— Mă crezi super-dubioasă, nu-i aşa? mă bate la cap Leilani când vede că nu-i răspund.

— Nu! o asigur. Nu-i deloc vorba despre asta. Te înţeleg perfect. Levy e adorabil.

— Salut, iubire! zice cu glas drăgăstos Celeste, apropiindu-se încet pentru a-l săruta pe Max pe obraz. O mai ştii pe Alice, nu? Ne-am întâlnit în curte. Probabil că o ştii şi de la ora de psihologie.

Şi de când am intrat prin efracţie în Luvru şi am organizat un picnic cu *Mona Lisa.* Şi de când am gonit într-un Porsche din anii ’60 pe drumurile lăturalnice ale Italiei. Şi de când am călărit elefanţi roz de-a lungul Marelui Zid Chinezesc.

— Salut, spun, zâmbindu-i doar cu buzele.

— Salut, îmi răspunde Max, zâmbindu-mi mai slab.

Clipesc. Ştiu că situaţia dintre noi e stânjenitoare, dar de ce se poartă atât de rece? La urma urmei, el e cel care mi-a frânt *mie* inima şi, după toate astea, eu sunt cea care stau aici şi mă port frumos cu iubita *lui.*

Apoi îmi dau seama: e *speriat.* Când m-a văzut pentru prima oară la ora de psihologie şi mi-a întors spatele. Când m-a tratat cu răceală în curte. Când şi-a trântit tava la sala de mese. Şi acum, aici, când crede că încep să mă împrietenesc cu iubita lui. Max urăşte nesiguranţa, iar eu fac ca lumea lui să fie mai puţin sigură.

Şi el habar nu are cum să se descurce cu treaba asta.

— Alice a fost de treabă şi m-a primit la ea înainte de petrecerea din seara asta, ca să ne împopoţonăm puţin, spune Celeste, fluturându-şi încă o dată podoabele de pe braţ. Mişto, nu-i aşa? O, Doamne, Max, ar trebui să-i vezi casa! Şi dulapul bunicii ei. Seamănă cu magazinul ăla care-mi place mie la nebunie, *Second Time Around,* dar e mai bun!

— Drăguţ, spune Max, ridicând din sprâncene în timp ce se uită când la Celeste, când la mine, încercând să pară fericit, dar părând încă speriat.

— Ce să fie, Wolfe? întreabă Oliver.

Max clipeşte.

— Poftim? îi spune lui Oliver.

— Ce vrei să bei? răspunde încet acesta. Nu te-am pus să proiectezi o rachetă cosmică!

— Ah! zice Max, măturând aerul cu mâna. O să beau doar o Cola. Mâine am meci.

— Plic-tisitor! replică Oliver.

Apoi se întoarce către un puşti înalt, cu păr castaniu-închis, care stă sprijinit de frigider.

— Jonathan, o Cola!

Ridică un singur deget, iar Jonathan deschide ascultător frigiderul şi începe să scotocească prin el.

— Doar să nu fie dietetică, spunem eu şi Max în acelaşi timp, după care ne uităm jenaţi unul la altul.

Max ar prefera să bea acid decât Cola dietetică. Celeste izbucneşte în râs.

— Ce ciudat! De unde ai ştiut că Max nu bea decât Cola obişnuită? mă întreabă.

— N-am ştiut, zic eu repede. Doar voiam şi eu una.

Îmi dreg glasul.

— Ăăm, Jonathan, încă una, te rog? strig, iar Jonathan îmi aruncă două cutii din frigider.

Celeste îl trage pe Max către ea, îi cuprinde mijlocul cu braţele, sprijinindu-şi bărbia de pieptul lui şi privindu-l în ochi precum un pui de căprioară. Mie începe să mi se întoarcă stomacul pe dos şi am impresia că văd totul mişcându-se cu încetinitorul, precum o scenă violentă dintr-un film, pe care mi-aş dori s-o derulez în viteză. Credeam că pot să fac faţă. Credeam că sunt îndeajuns de furioasă pe el, încât să apar la petrecere, poate să stau suficient cât să-l fac să se simtă groaznic. Dar Max îi zâmbeşte lui Celeste, iar de data asta *chiar zâmbeşte* cu ochii.

Niciodată nu te-ai priceput să-ţi ascunzi sentimentele, o aud în sinea mea pe Sophie. *Ţi se văd pe faţă precum fardul turcoaz.*

Cutia de Cola îmi tremură în mână şi ştiu că trebuie s-o şterg de aici.

*

În mare, aş zice că prefer să fiu aproape oriunde altundeva în lume decât într-un lift. Dar definiţia claustrofobiei nu mi s-a părut niciodată foarte logică, deoarece e ca şi cum ai spune că te deranjează spaţiul în sine. Eu nu sunt neapărat deranjată de locurile strâmte, atâta vreme cât am o cale de a ieşi din ele. Mai bine să fiu într-o cameră micuţă cu acoperiş deschis, decât într-un stadion cu toate uşile închise. Pur şi simplu nu-mi place să mă aflu într-un loc pe care să nu-l pot părăsi când vreau. E împotriva naturii mele sau ceva. Am nevoie să fiu liberă.

Aşa că mă pregătesc deja pentru o coborâre cu palpitaţii până la parter, dar, în vreme ce uşile de la liftul lui Oliver se închid, o mână se întinde între ele. Max urcă, sfredelindu-mă cu privirea, în timp ce eu hotărăsc să mă uit drept înainte. Singura problemă cu planul ăsta e că interiorul liftului a fost căptuşit cu oglinzi, prin urmare, după ce uşile se închid, o mie de imagini ale mele ajung oricum să se uite la Max.

— M-am oferit să mă duc după gheaţă, zice el, apoi se opreşte. Eşti ok? Ştiu cum te simţi în spaţiile închise.

Eu îl ignor.

— Alice... începe el.

Dar îl întrerup.

— Nu!

— Nici măcar nu ştii ce voiam să spun, oftează Max. Voiam să zic că şi mie mi-e greu.

— Nu vreau să aud! îi răspund. Îmi pare rău că ţi-e greu. Dar te-ai gândit cum e cu adevărat pentru mine? Să te văd alături de ea?

— Ştiu, spune Max.

— Şi, apropo, cu ea cum rămâne?

Încep să-mi pierd cumpătul şi exact asta mi-am promis că n-o să fac.

— Pentru că e grozavă. O simpatizez sincer. Dar ce-ar face dacă ar şti că noaptea, când dormi, tu practic faci schimb de iubite?

— Ştiu, spune din nou Max.

Faptul că pare plin de remuşcări nu face decât să mă enerveze şi mai tare.

— O faci intenţionat? îl întreb încet. În visele noastre. Te porţi intenţionat aşa cum o faci în vise, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat, când în timpul zilei abia dacă am voie să mă uit la tine?

— N-am ce-i face, răspunde blând Max.

Mă priveşte în ochi, de data asta nu în oglindă, ci în persoană, lăsându-şi uşor capul într-o parte, ca să se uite în jos, la mine.

— Ştiu ce e corect şi ce ar trebui să vreau, dar în vise nu mă pot controla. Felul în care mă port se întâmplă pur şi simplu. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Nu noi alegem ce se petrece în vise.

Îmi iau ochii de la el şi mă uit într-un colţ al podelei, unde nu trebuie să-i întâlnesc din nou privirea. Ştiu că, în principiu, are dreptate, dar nu e suficient. Un timp coborâm în tăcere, apoi Max vorbeşte în sfârşit.

— Arăţi altfel în seara asta, spune el, deşi nu se uită la mine, ci la butoanele liftului. Ţi-ai făcut ceva la ochi. E frumos.

Uşile s-au deschis deja, am ajuns la parter, iar mie îmi ard obrajii de furie.

— Doar pentru că nu putem influenţa ce visăm, nu înseamnă că lucrurile care se petrec acolo n-au importanţă, spun cu răceală, în timp ce ies din lift. Mai ales pentru mine.

— Ştiu, zice Max pentru ultima oară, în clipa în care uşile se închid iar.

23 septembrie

E o zi superbă la talcioc, iar eu mă uit într-o veche oglindă crăpată, în timp ce probez un poncho viu colorat, din lână de alpaca.

— Îţi stă grozav, zice vânzătoarea, iar când mă întorc îmi dau seama că e Kate Moss.

— Tu l-ai purta? o întreb.

— Sigur, draga mea! gângureşte ea, cu fermecătorul ei accent britanic.

Nehotărâtă, trag de ciucurii galbeni.

— Aş vrea să aflu ce părere are Max. Ştii unde s-a dus?

— Cred că l-am văzut îndreptându-se către zona cu cărţi, îmi răspunde ea, netezind nişte rochii vechi din dantelă.

Plec, având încă ponchoul pe mine. Îl văd pe Max drept în faţă, îndepărtându-se de mine cu paşi mari, printre corturile viu colorate. Îl strig pe nume, dar nu se întoarce. E o zi aglomerată, aşa că mă strecor la stânga şi la dreapta, printre cumpărători. În cele din urmă îl pierd.

Reuşesc să ajung la vânzătorii de cărţi, dar Max nu-i acolo. Însă este decanul Hammer.

— L-aţi văzut pe Max? îl întreb.

— Zicea că vrea să-şi ia nişte îngheţată, îmi răspunde decanul. Ce părere ai de ăştia?

Se întoarce cu faţa spre mine, purtând o pereche de ochelari de soare roşii, în formă de inimi.

— Îmi plac la nebunie! îi strig.

De data asta nu mai merg, ci alerg. Simt că încep să intru în panică. Mă uit la tarabele cu mâncare, urmată de mirosul clătitelor proaspete cu Nutella. Pătrund printr-un perete de eşarfe colorate, chinuindu-mă să ajung de partea cealaltă. Se pare că oriunde mă duc, aflu că Max tocmai a plecat.

— Adineauri a fost aici, îmi spune bunica între vânzătorii de bijuterii.

Stă la taraba de lângă mine, îmbrăcată într-un costum Chanel roz, şi probează o broşă cu diamante şi pene uriaşe de păun. Jerry e în lesă alături de ea, purtând un papion din catifea.

— Unde s-a dus? o rog să-mi spună.

— Părea nefericit, zice bunica. V-aţi certat?

— Buni, ascultă-mă!

Îmi pun o mână pe umărul ei mic, fragil.

— Unde s-a dus Max?

— Parcă a zis că vrea să înoate, îmi zâmbeşte bunica, gândindu-se deja la altceva.

Alerg afară din talcioc şi de-a lungul Vanderbilt Avenue, până când ajung la şantierul maritim, ştiind cumva exact unde trebuie să merg. Te aşteaptă, aşa cum face întotdeauna, îmi spun în timp ce gonesc către docuri. Dar când ajung la capătul drumului, cu răsuflarea tăiată, tot nu găsesc nici urmă de Max. Doar apă fără sfârşit. Când dau s-o iau pe drumul pe care am venit, găsesc şi acolo doar apă, cenuşie şi neprimitoare. N-am pe unde să mă întorc, nici pe unde să înaintez şi, mai rău decât toate, nu e nimeni aici care să-mi spună că totul o să fie bine.

Sunt complet singură.

14. Toţi suntem suprarealişti

Nu e ca şi cum n-aş şti ce sunt coşmarurile. Şi, bineînţeles, ştiu că le-am mai avut, pentru că tocmai visele urâte au fost motivul pentru care m-am dus la CDV de la bun început. Doar că n-am reuşit niciodată să-mi *amintesc* vreunul. De parcă tot ce au făcut cei de la CDV, lumile fermecate pe care le-au creat, nu doar că mi-au oferit ceva nou, mai bun, dar au şi şters tot răul. Până acum.

După visul cu talciocul, toată ziua nu m-am simţit în apele mele, ca şi cum aş fi fost pe cale să mă îmbolnăvesc. Ca şi cum cineva mi-ar fi strecurat ceva ciudat în cafea sau, mai rău, ca şi cum cineva mi-ar fi pus tot timpul ceva în băutură, ceva care să mă facă fericită, iar azi s-ar fi hotărât să înceteze. Şi nimic nu îmbunătăţeşte situaţia. Nici cele trei cafele pe care le-am băut de la micul dejun, nici drumul cu bicicleta până la şcoală, în aerul proaspăt al dimineţii de toamnă, sub un cer impresionant de albastru. Nici nota de zece luată pentru lucrarea la engleză, nici faptul că, la Clubul Terariilor, chiar am reuşit să construiesc un aranjament fără instrucţiuni din partea nimănui. Nu sunt deprimată sau ceva de genul ăsta, pur şi simplu nu mă simt bine. Ceea ce mă face şi mai nerăbdătoare să ajung azi la CDV şi să încep să îndrept situaţia.

— Sus.

Când dau buzna pe uşa centrului, Lillian nu face decât să arate către tavan. După Clubul Terariilor, când am ajuns la Frank cu noua mea sferă, mi-am dat seama că n-am niciun recipient în care s-o ţin în siguranţă, aşa că a trebuit s-o aşez cu grijă în coşul bicicletei şi apoi să-l duc pe Frank de ghidon de-a lungul celor peste trei kilometri dintre Bennett şi MIT.

— Mersi, spun. Apropo, ăsta-i pentru tine.

Aşez micul ecosistem pe biroul ei şi, fără să mă uit înapoi, mă reped pe scări în sus, unde Petermann aşteaptă răbdător la el în birou, iar Max dă din picior.

— Scuze că am întârziat! Am avut de-a face cu un terariu în stare precară. Nu mă întrebaţi! anunţ eu, cu ochii la doctorul Petermann.

Mi-e frică să mă uit la Max, după întâlnirea noastră din lift. Nu mai spumeg de mânie, dar tot supărată sunt. Şi chiar dacă ce s-a întâmplat azi-noapte a fost doar un vis, tot sunt rănită de faptul că a fugit de mine.

— Nicio problemă, Alice, zice doctorul Petermann şi mă surprinde să văd că poartă aceiaşi ochelari de soare în formă de inimi pe care îi avea decanul Hammer în visul meu.

— Alice? spune Petermann.

Eu clipesc.

— Te simţi bine?

Clipesc din nou, iar ochelarii lui arată perfect normal.

— Cred că da...

Apoi mă uit la Max şi observ că râde pe înfundate, în timp ce răsuceşte în mâini un prespapier sub formă de craniu argintiu.

— Ce? îl întreb.

— Nimic, îmi zice şi îşi îndreaptă spatele, de parcă ar fi fost prins asupra faptului, iar faţa îi redevine serioasă.

— Nu, spune-ne! îl îndemn, încrucişându-mi braţele la piept. Mor de curiozitate să aflu ce e aşa amuzant.

Max oftează.

— Eşti exact la fel.

Ridică din umeri.

— În general uitucă, deseori în întârziere, dând buzna în cameră cu părul ciufulit.

Îşi flutură mâinile în jurul capului cu un zâmbet caraghios, dar apoi îşi drege vocea şi redevine serios, când îmi remarcă expresia de pe chip.

Eu îi arunc priviri tăioase, dar nu pot să nu observ că se uită la părul meu de parcă ar vrea să se întindă şi să-l atingă.

— Mersi pentru remarca asta, zic, încercând să nu-mi tremure vocea.

Max se uită la mine.

— Tu ai întrebat, zice. N-am vrut să te supăr.

Ne privim în ochi câteva clipe. Lui Petermann se pare că nici nu-i pasă.

— Tocmai îi spuneam lui Max mai multe despre ştiinţa viselor şi despre motivul pentru care le studiem. Tu ai idee?

Mă gândesc puţin la papagali şi la cuburile Jenga, la cât de fericită eram în visul ăla alături de Max, chiar dacă partea raţională a minţit mele ştia probabil că nu mai eram împreună.

— Probabil pentru că deseori sunt foarte ciudate, dezlânate şi par să vină din senin, răspund eu.

Petermann bate din palme.

— Bravo, Alice! Eşti foarte aproape. Majoritatea oamenilor spun doar prima parte. Dar cea de-a doua e cu adevărat fascinantă. Izvoarele istorice ne spun că, de la bun început, visele au fost poate cel mai captivant subiect de pe pământ. Poeţi, filosofi, personalităţi religioase şi, desigur, oameni de ştiinţă, toţi s-au luptat să afle ce înseamnă visele şi de ce există ele.

Petermann se lasă pe spătarul scaunului, uitându-se când la mine, când la Max.

— În termeni de bază, ne definim visele ca fiind o succesiune de imagini, idei, emoţii şi senzaţii ce ne trec involuntar prin minte în timpul anumitor etape ale somnului. Într-o analiză mai

amănunţită, Freud a afirmat că visele sunt locul în care ne dezvăluim cele mai profunde temeri şi dorinţe.

Mă uit spre Max cu o expresie care spune: „Vezi? *Eu sunt cea mai profundă dorinţă a ta”.*

— De exemplu, grecii din Antichitate credeau că visele unui bolnav vor transmite ce îl supără. Dar, încă o dată, pentru mine adevărata întrebare este: în primul rând, de ce există această obsesie? De unde dorinţa de a dovedi ce înseamnă toate astea?

Face o pauză de parcă ne-ar aştepta să răspundem, dar când deschid gura să zic ceva, el vorbeşte pur şi simplu peste mine. Petermann e în largul lui.

— Se pare că nu atât conţinutul e cel care ne supără, cât cuvântul *involuntar* din definiţie. Nu ne place că visele ni se întâmplă pur şi simplu. Nu acceptăm, sau nu vrem să acceptăm, lucruri care ne scapă de sub control... mai ales când ele provin din mintea noastră.

Max se uită cu atenţie la Petermann şi îmi dau seama că asta e marea diferenţă dintre noi. Max e un astfel de om. El se află aici pentru că nu-i plac pierderea controlului, ambiguitatea, întreruperea vieţii lui cotidiene. Pe mine nu mă deranjează ce mi se întâmplă în vise. Nu mă deranjează nici măcar faptul că visele mele fac acum parte din realitate. Dar Max nu poate să suporte asta.

Petermann se ridică repede.

— Deci asta e! De aceea suntem cu toţii aici, iar azi vom încerca să începem să îndreptăm lucrurile. Vă rog să mă urmaţi.

Iese din biroul său fără să privească în urmă. Max şi cu mine ajungem la uşă în acelaşi timp. Ne privim unul pe altul cu răceală, după care el se dă la o parte, făcând un gest de genul *după tine.* Îi răspund scuturând din cap şi imitându-i gestul, întinzându-mi

mâna către uşă. Dar în clipa în care fac asta, iPhone-ul îmi zboară dintre degete şi se prăbuşeşte pe podea cu un zgomot ce răsună pe holuri.

— Chiar ar trebui să-ţi iei o husă pentru ăla, zice Max de deasupra mea, în timp ce eu mă aplec să-mi culeg telefonul.

Mă ridic la loc, strângând aparatul în pumn. Ştiu că nu glumeşte. Vorbeşte serios. Dar chiar nu am nevoie să-şi bage nasul în viaţa mea.

— *Du-te!* îi zic.

— Bine, spune Max şi îl urmează pe doctorul Petermann de-a lungul coridorului cu pardoseală în alb şi negru.

Pereţii sunt acoperiţi cu tablouri. Mă uit cu atenţie la imaginea unui ceas ce se topeşte într-un peisaj deşertic, apoi la un tablou în care apare un glob ocular cu un cer albastru înnorat în locul irisului, urmat de portretul unui bărbat ce poartă pe cap o uriaşă pălărie neagră tip melon, dar are faţa acoperită de un măr mare şi verde. Elementele care apar în tablouri sunt clare şi distincte, însă, puse laolaltă, nimic nu pare să aibă sens.

— De ce ai face portretul cuiva, dacă urmează să-i acoperi pur şi simplu faţa cu un fruct? întreb cu voce tare.

— Sunt tablouri suprarealiste, zice Max din faţa mea.

— Ştiam! replic eu.

Oarecum.

— De ce există fascinaţia pentru suprarealism, domnule doctor Petermann? strigă Max.

Auzind asta, Petermann se răsuceşte pe călcâie pentru a se întoarce cu faţa spre noi, cu braţele întinse.

— Pentru că, în visele noastre, toţi suntem pictori suprarealişti, creând poveşti şi imagini frumoase şi absurde în acelaşi timp.

Petermann ne face semn să intrăm într-o încăpere în care o găsim pe Nanao aşteptându-ne cu un aer plictisit, ţinând în mână o mapă cu clamă. La stânga ei se află o maşinărie ce seamănă cu o uriaşă gogoaşă albă şi lucioasă, cu o gaură cât o gură de canal.

Nu pot gândi decât: *Nu.*

— Vreţi să intru acolo? întreb, simţind cum trupul îmi îngheaţă brusc acolo unde se află.

— Ştiu că nu e un hamac pe o plajă tropicală, dar trebuie să obţin o citire standard a activităţii voastre cerebrale înainte să vă adormim şi să vedem cum se schimbă atunci când visaţi, îmi explică Petermann.

Drept răspuns încep pur şi simplu să dau repede din cap, iar şi iar, incapabilă să rostesc vreun cuvânt.

— Alice suferă de claustrofobie, îl aud pe Max explicând, iar când mă uit spre el, îl văd zâmbindu-mi.

E enervant.

— Anxietatea mea ţi se pare amuzantă? îl întreb şi simt cum încep să mi se încingă obrajii.

— Nu, răspunde Max pe un ton care dă de înţeles că renunţă. Dar ai o bucăţică de cactus în păr.

Îngrozită, îmi duc repede mâinile spre bucle, unde găsesc un pasager clandestin de la Clubul Terariilor. Întotdeauna îmi rămân chestii înfipte în cuibul ăsta de şobolani!

— Atunci poate că n-ar trebui să te mai *uiţi* la mine, mormăi eu şi încerc să-mi scot pe furiş frunza din păr.

Mă uit din nou către Max şi văd că încă îmi surâde oarecum, deşi pare că încearcă să se abţină.

— Ai prins-o? mă întreabă.

— Taci din gură! îi spun.

— Intru eu primul, ne anunţă Max pe toţi.

*

În timp ce urmărim din spatele unui geam cum silueta înaltă a lui Max se retrage în adâncul maleficului monstru în formă de gogoaşă, Petermann ne explică (prin intermediul unui interfon, ca să-l audă şi Max) exact ce face maşinăria. Un RMN funcţional cartografiază fluxul sanguin înspre creier pentru a evidenţia părţile cele mai active. În cartografierea viselor se foloseşte un RMN funcţional în combinaţie cu o electroencefalogramă. O EEG monitorizează activitatea electrică de la nivelul creierului, stabilind momentul în care subiectul se află la începutul ciclului REM şi e probabil să aibă visele cu cele mai multe imagini. RMN-ul funcţional cartografiază apoi părţile din creier care se activează, pentru a ne ajuta să înţelegem cum visează mintea. Apoi persoana e trezită pentru a descrie ce a văzut.

După ce Max termină, eu îmi scot telefonul din buzunar cu un gest teatral.

— Oh, ia te uită! zic cu voce tare. Ora şase după-amiaza? Probabil că va trebui să terminăm curând, nu-i aşa, domnule doctor Petermann? E în regulă, pot să revin altădată.

— O să fie bine, Alice! spune Petermann, punându-mi o mână pe umăr. Noi o să fim aici tot timpul, chiar în spatele geamului. Şi tu trebuie doar să ne spui când vrei să ieşi.

— Ok, îi răspund încet, uitându-mă la maşinărie de la un metru şi jumătate distanţă. Sunt gata să ies.

Petermann se uită lung la mine.

— Mai întâi trebuie să *intri.*

*

Mi-am spus că o să fie mai bine după ce mă voi întinde în aparat, că totul se va termina cât ai clipi, dar nu mă simt deloc mai bine. Înţeleg că nu sunt captivă, că există o gaură acolo unde îmi

ţin picioarele, că, teoretic, aş putea să-mi trag fundul afară din capcana asta a morţii dacă s-ar opri curentul sau dacă toţi cei din cameră ar leşina brusc din cauza unui accident ciudat ori a unei invazii extraterestre. Dar capacul maşinăriei nu face decât să-mi dea senzaţia că se strânge peste mine... ceea ce, într-un fel, şi face.

— Trebuie doar să stai perfect nemişcată, Alice, se aude vocea lui Petermann prin interfon.

— Stau, îi zic.

— Îţi tremură piciorul stâng de parcă ai avea o capcană pentru şoareci pe cracul pantalonului, îl aud pe Max observând.

— Îl puteţi goni de-aici, vă rog, domnule doctor Petermann? cer eu.

— N-o să meargă, îl aud pe Petermann şoptind. E prea speriată.

În ciuda bănuielii mele că tot sângele mi s-a scurs deja din obraji cu multă vreme în urmă, tot reuşesc să mă înroşesc la faţă. Mi-e foarte ruşine. Testul ăsta face parte din cercetarea pe care eu am insistat s-o facem şi nu sunt în stare nici măcar să-l duc până la capăt. Dar asta nu mă împiedică să-mi doresc totuşi să ies naibii din maşinărie. Am început să respir prea repede şi îmi simt plămânii cât nişte pungi pentru sendvişuri. Oare mă ia cu ameţeală sau totul e doar în imaginaţia mea?

— Alice?

Glasul lui Max e precum ochiul ciclonului. Singurul loc calm drept în mijlocul unui uragan, pătrunzând prin zgomotul din mintea mea.

— Mai eşti cu noi?

— Da, reuşesc eu să-i răspund.

Vocea îmi e atât de slabă, încât mă sperie şi mai tare.

— În ce loc din lume ţi-ar plăcea să mergi, dar n-ai fost niciodată, nici în vis, nici în realitate? mă întreabă Max.

Inspir superficial şi mă concentrez. Uşoară întrebare. Pe asta pot s-o fac.

— Plaja Porcilor, răspund.

Îl aud pe Petermann chicotind.

— Am auzit corect?

Max explică:

— Plaja Porcilor e o insulă din Bahamas înconjurată de oceanul albastru şi limpede, plină de palmieri, dar locuită în întregime de nişte uriaşi, pufoşi şi prietenoşi... porci. E locul preferat al lui Alice din întreaga lume, dar n-a fost niciodată acolo. Vorbeşte mereu despre el.

Are dreptate. Majoritatea oamenilor visează la o vacanţă într-o destinaţie tropicală, iar eu nu fac excepţie. Doar că pe insula mea tropicală se află şi o grămadă de porcuşori graşi şi veseli. Şi există în realitate! Dar tata refuză să mă ducă acolo, scoţând din discuţie locul respectiv, pe care îl consideră o evidentă capcană pentru turişti şi, pe deasupra, fără îndoială foarte murdar.

— Legenda spune că porcii au fost lăsaţi pe insulă de către un grup de marinari care intenţionau să se întoarcă şi să-i gătească, dar n-au mai reuşit, zice Max pe un ton liniştitor. Sau că animalele au supravieţuit unui naufragiu şi, cumva, au înotat până la ţărm. Oricum, au rămas în viaţă şi acum au parte de un deznodământ fericit, hrăniţi de către turişti şi localnici.

Mă relaxez în timp ce ascult cântecul de leagăn al vocii lui Max care descrie locul meu preferat.

— Remarcabil! spune Petermann. De unde ştii toate astea?

— Ea mi le-a spus cândva, într-un vis... eram în Thailanda... iar Alice s-a întors către mine şi mi-a zis doar: „aş vrea să fie şi câţiva porci aici”.

Max izbucneşte în râs, ca şi cum n-ar putea să se abţină. Eu zâmbesc.

— Se pare că avem tot ce ne trebuie, zice Petermann prin intermediul interfonului. Poţi să ieşi acum, Alice. Data viitoare o să vă adormim.

Aş vrea să-i mulţumesc lui Max fiindcă a intervenit pentru a mă calma, dar el pleacă înainte ca Nanao să-mi scoată toate firele ce mă leagă de aparat. Când cobor scările înapoi în holul principal al CDV, mă aştept să-mi găsesc terariul în coşul de gunoi sau tot acolo unde l-am lăsat. În schimb, Lillian i-a făcut un loc special pe raftul cu cărţi din spatele biroului ei, cuibărit între nişte ghivece minuscule cu cactuşi şi fotografia unui tip arătos, purtând un coc bărbătesc.

Lillian nu-mi mulţumeşte pentru terariu, dar îmi spune:

— Iubitul tău şi-a lăsat telefonul aici.

— Nu e iubitul meu!

Îi întorc spatele.

— Sinceră să fiu, puţin îmi pasă după ce scenariu dubios jucaţi voi doi, continuă Lillian, coborându-şi din nou ochii către hârtiile ei, dar îmi închipui că o să aibă nevoie de el.

Îmi întinde telefonul, dar tot nu se uită la mine.

— Nici măcar nu ştiu unde stă! mă vait eu.

— Mergeţi la aceeaşi şcoală, spune Lillian. Sunt sigură că o să te descurci tu.

15. Atacul pechinezului

— Alice e una dintre cele mai uituce persoane pe care le-am cunoscut vreodată, spun eu cu voce tare, fără a mă adresa cuiva anume.

Când îl imit pe Max semăn mai mult cu un om de Neanderthal decât cu un adolescent (dacă există vreo diferenţă).

— Cine-i uituc acum, Max?

Dar când cobor ochii spre telefonul lui pe care îl ţin în mână, observ că, spre deosebire de al meu, are o husă. Şi pare făcut din acelaşi material ca şi Batmobilul. Indestructibil.

— Ce responsabil! observ.

E ora opt seara, iar eu stau pe veranda casei lui Max. Seamănă mult cu locuinţa mea, are patru etaje, cu uşa şi obloanele negre (Nimeni de pe aici nu dă dovadă de puţină creativitate? Ce n-aş da să văd măcar o singură uşă vopsită în albastru...), dar clădirea lui Max are o faţadă curbată, de parcă ar fi mâncat prea mult la cină. Mai că mă aştept ca uşa din faţă să pocnească precum un nasture din încheietoarea lui.

Fără niciun avertisment, uşa din faţă se deschide, speriindu-mă. Nici măcar n-am apăsat încă pe butonul soneriei.

— Alice, ce cauţi aici? mă întreabă Max, încruntându-şi sprâncenele în timp ce se opreşte la câţiva paşi de mine.

Poartă o cămaşă de culoarea cărbunelui, nebăgată sub curea, şi pantaloni verzi, milităreşti. Probabil e plăcut să te trezeşti dimineaţa şi să arăţi pur şi simplu grozav în orice te-ai îmbrăca.

— De unde ai ştiut că sunt aici? îl întreb, ignorându-i primirea prea puţin primitoare.

Max din Vis adoră surprizele, dar Max din Realitate probabil le detestă.

— Am auzit voci, îmi răspunde el şi se uită în jur când mă vede tresărind. Sau... o voce.

— Cum se face că nimeni nu-şi mai vopseşte uşa în albastru? îl întreb făcând semn cu capul către celelalte case de pe strada din spatele meu.

Însă Max dă deja să intre la loc, înapoi în hol.

— Conservarea clădirilor istorice, îmi strigă el. În esenţă, e ilegal să-ţi schimbi în vreun fel exteriorul casei.

Apoi se întoarce şi se uită la mine ca la un căţeluş ce trebuie dresat.

— Hai, îmi spune, făcând un gest scurt, iar eu îl urmez.

Curând stau aşezată pe un taburet din bucătăria superb renovată a lui Max, în timp ce el scotoceşte printr-un sertar. Exteriorul casei o fi arătând el ca oricare altul de pe deal, însă în interior nu găseşti decât instalaţii moderne şi design curat. Nimic nu e în dezordine. Nici cuvertura albă de pe canapeaua crem, nici felul în care sunt orânduite cărţile pe măsuţa pentru cafea, nici măcar sertarul cu condimente pe care tocmai l-am deschis. *Cine are un sertar cu condimente ordonat?* mă întreb înainte de a-l închide. Acasă la noi, ai noroc dacă porţia ta de clătite cu scorţişoară n-are, din greşeală, gust de chimen.

Max scoate un tirbuşon şi ia din frigider o sticlă cu ceva alb şi rece. Dopul scoate un pocnet scurt, după care se lasă tăcerea, iar eu mă simt brusc foarte stânjenită de faptul că mă aflu în casa lui Max fără ca nimeni altcineva să fie prin preajmă.

— Oh, eu nu vreau vin, mersi! îi spun, ridicând o mână ca pentru a-l opri.

— Mă bucur, fiindcă nu e pentru tine, zice Max şi saltă o sprânceană. Mă întorc imediat.

Fără nicio explicaţie, iese din cameră, iar eu aud cum zgomotul făcut de nişte voci şi tacâmuri ce ating farfuriile creşte şi descreşte pe măsură ce el deschide şi închide o uşă.

Văzându-mă nesupravegheată, profit de ocazie pentru a cerceta interiorul care, în afara decorului de bun gust, e compus în mare parte din fotografii. Acestea sunt peste tot: înşirate pe poliţa căminului, în rame de argint lustruit, atârnând pe pereţi, în şiruri perfect îngrijite. În majoritatea imaginilor apare o femeie cu ochii mari, migdalaţi şi cu păr castaniu despre care presupun că e mama lui Max. E fotografiată alături de câţiva oameni pe care îi cunosc (figuri din guvern, câteva vedete) şi de mulţi alţii pe care nu-i ştiu. Sunt şi multe poze cu Max. Într-una apare îmbrăcat în echipamentul de fotbal, transpirat după un meci, iar un bărbat, care bănuiesc că e tatăl lui, îl ţine de umăr. În alta pare murdar, dar fericit, stând pe un versant de munte împreună cu nişte ghizi nepalezi, iar în a treia etalează cu mândrie o placă de argint care trebuie să fie vreun premiu.

— Pun pariu că pe ăla nu l-a primit pentru hula-hoop, zic eu.

Apoi mă uit la scara ce se înalţă din holul de la intrare, acoperită cu un covor luxos, şi, până să mă pot abţine, mă trezesc întrebându-mă cum o arăta dormitorul lui Max. Pun pariu că e clasic, ca pentru adulţi, cu mobilă din lemn închis la culoare şi un dulap bine organizat. Un birou imaculat, cu manualele aşezate într-o parte şi un computer curat în cealaltă. Max nu e genul de tip care să-şi fi păstrat vechiul pat în formă de maşinuţă de curse. Ideea de a intra acolo îmi dă şi mai multe emoţii decât am deja. Un spaţiu care îi aparţine în întregime, unde totul ţine de Max. Mă cutremur.

— Ţi-e frig? mă întreabă el, întorcându-se în cameră cu un aer nedumerit. Încă ai haina pe tine.

— Nu, răspund şi schimb repede subiectul.

Mă întorc către primul obiect pe care îmi cad ochii: un dispozitiv negru cu argintiu, fixat în perete, cu un pătrat de sticlă în mijloc şi o tastatură.

— Ala-i interfonul vostru? întreb. Şi noi avem unul acasă! Tocmai am învăţat să-l folosesc.

— Ala-i sistemul de alarmă, îmi răspunde Max din cealaltă parte a încăperii, cu mâinile în buzunare.

Faţa îi tresare de parcă i-ar veni să zâmbească, dar ar fi prea politicos ca s-o facă.

— Ah! spun eu şi strâng din buze cu un aer serios. Ştiai că, în China antică, ultima linie de apărare a unui împărat împotriva intruşilor era un mic câine pechinez, ascuns într-una dintre mânecile chimonoului? Poate că ar trebui să-ţi iei şi tu unul.

Am citit informaţia asta zilele trecute, pe unul dintre blogurile dedicate iubitorilor de animale, concepute exclusiv pentru ciudaţii ca mine.

— Ştii tu, dacă îţi faci probleme privind siguranţa... mai zic şi las vocea să mi se stingă treptat.

Max clatină din cap, dar acum zâmbeşte în sfârşit, iar eu răsuflu uşurată.

— Nu ştiam, îmi răspunde, dar nu mă miră că tu ştiai.

— Ce se întâmplă acolo?

Fac un semn cu capul înspre uşa pe care tocmai a venit, dincolo de care se aude simfonia clinchetului de tacâmuri.

— Doar dineul cu numărul un milion din sezonul ăsta. Părinţii mei au mulţi prieteni, îmi răspunde Max, aşezându-se lângă mine, la masa de lucru din bucătărie.

Pare extenuat.

— Deci, ce-i asta, Alice? Ştii şi câştigi? Ce cauţi aici?

Îşi încrucişează braţele la piept, apoi le aşază pe blatul mesei, după care şi le lasă, în cele din urmă, în poală. Eu mă uit urât la el.

— Telefonul tău e la mine, îi zic. Relaxează-te! De ce te porţi aşa ciudat?

— Nu mă port ciudat, îmi răspunde Max cu glas neobişnuit de subţire şi piţigăiat. Telefonul meu e la tine?

— De asta sunt aici, îi replic cu răceală.

— Deci, poţi să mi-l dai? mă întreabă iritat.

— Ştii ce? îi spun, împingându-i atât de tare aparatul pe blatul din marmură, încât am impresia că o să zboare pe partea cealaltă (şi, într-un fel, sper să şi zboare). Am venit aici în seara asta ca să-ţi fac o favoare. Şi m-am cam săturat să te porţi precum un maniac.

— Ce vrei să zici? mă întreabă Max, părând sincer încurcat.

Îşi prinde cu uşurinţă telefonul, înainte ca acesta să se rostogolească pe podea. *Desigur.*

— Vreau să spun că acum te porţi ca naiba la petrecerea lui Oliver, dar în clipa următoare îmi ceri scuze în lift, apoi îmi sari în ajutor când am impresia că o să mă sufoc în aparatul RMN, iar acum te porţi de parcă aş fi vreo obsedată care şi-a făcut apariţia din senin la tine acasă. Zău aşa! Alege o tabără, Max! Mă simt de parcă aş trăi într-o poveste de dragoste cu vampiri, în care tu nu te poţi apropia de mine pentru că sângele meu miroase delicios.

Glumesc, evident, dar brusc Max pare mai stânjenit ca oricând. Îşi coboară jenat privirea spre propriile mâini.

— Ce? îl întreb, uitându-mă la el.

Apoi rămân cu gura căscată.

— Asta era? Ţi-e teamă să rămâi singur cu mine?

Max tot nu zice nimic şi îşi încleştează fălcile.

— Oarecum, recunoaşte el până la urmă.

Îmi trebuie câteva clipe ca să-mi recapăt glasul, iar când reuşesc, vorbele îmi ies şoptite şi nesigure.

— De ce... ce ţi-e teamă că o să se întâmple?

Max se uită în sfârşit în ochii mei, cu o privire care spune: *Tu ce crezi?* Iar eu cred că s-ar putea să leşin.

Suntem întrerupţi de o voce venită de afară.

— Max? Ai putea să aduci şi o sticlă de vin roşu?

Mama lui îşi face apariţia de pe holul dintre salon şi sufragerie. E impecabilă, cu un chip deschis, prietenos.

— Oh! exclamă femeia când mă vede.

— Mamă, ea e prietena mea, Alice. Tocmai pleca, zice repede Max, ridicându-se de la masă.

Am priceput aluzia.

— Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnă Wolfe.

— Nu aşa de repede! zice mama lui Max. Alice, în primul rând, şi mie îmi face plăcere să te cunosc. Şi, te rog, spune-mi Katherine! În al doilea rând, îmi pare rău că Max e aşa de prost dispus. Urăşte dineurile noastre. Ce-ar fi să vii şi să ni te alături la desert? Cineva a contramandat în ultimul moment şi avem un loc liber.

Mă uit la Max, dar el îmi evită intenţionat privirea.

— N-nu sunt sigură... mă bâlbâi.

— Ei bine, eu sunt, zice Katherine şi îmi pune pe spate o mână împodobită cu diamante strălucitoare. În plus, avem la desert o tartă de ciocolată fără făină şi dacă nu sunt aici mai mulţi oameni care s-o mănânce, o s-o înfulec eu pe toată.

Îmi face cu ochiul.

*

Tarta de ciocolată e materia primă din care sunt făcute visele. Ca o negresă coaptă exact cât trebuie, caldă şi moale în interior, cu o delicioasă crustă crocantă. Aş înota în ea dacă aş putea. Sau i-aş

face o gaură, m-aş aşeza înăuntru cu o lingură şi mi-aş croi drum mâncând până la exterior. Poate că la noapte, când o să adorm, o să visez la prăjitura asta.

— Deci, Alice, spune Jacob Wolfe.

Cât timp mâncăm desertul am aflat că tatăl lui Max e şeful secţiei de chirurgie pediatrică de la spitalul Mass General, aflat la câteva străzi distanţă. Mama lui, pe de-altă parte, lucrează pentru cea mai mare fundaţie filantropică din oraş. Nici nu mă simt copleşită.

— Cum se face că nu te-am mai văzut niciodată până acum? Unde te-ai ascuns?

Îmi pun jos lingura, ruşinându-mă când îmi dau seama că n-am mai lăsat-o din mână de când m-am aşezat.

— De fapt, abia m-am mutat aici.

— Alice şi cu mine avem un curs în comun la şcoală, zice Max.

Se poartă altfel, de parcă şi-ar juca rolul propriei persoane. Tonul îi e mai formal, pronunţia mai clară, postura mai rigidă. De parcă i s-ar adresa unui om tare de urechi. Nu tatălui său.

— Da, de psihologie, adaug eu.

Încercam doar să particip, dar imediat îl văd pe Max tresărind.

— Psihologie? întreabă Jacob.

Însă nu mai vorbeşte cu mine, ci cu fiul lui.

— Credeam că te-ai hotărât să nu mai urmezi cursul semestrul ăsta.

Max trage adânc aer în piept şi dă din cap în semn de încuviinţare, iar eu înţeleg că am făcut o greşeală.

— Am discutat despre asta, da, dar e singurul semestru în care domnul Levy predă psihologie de nivelul doi şi n-am voit să ratez ocazia. Mai ales pentru că intenţionez ca la anul să intru la cursul lui de nivelul trei.

Jacob îşi drege vocea, iar trupul îi e încordat ca piatra.

— Credeam doar că ne-am înţeles să aştepţi până în primăvara clasei a douăsprezecea ca să mergi la cursurile mai uşurele, zice el.

— Tocmai a spus că nu se poate primăvara, dragule, intervine Katherine pe acelaşi ton liniştitor.

Un ton care spune: *Stâng focul ăsta şi nu te obosi să încerci să-l reaprinzi.* Dă la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea lui Max.

— Şi, în plus, ai o relaţie grozavă cu Levy. O să arate şi mai bine în CV-ul tău faptul că dovedeşti un interes constant pentru o anume materie.

Conversaţia asta mă uimeşte. Acasă la mine discutăm despre lucrurile pe care le-am văzut sau învăţat de-a lungul zilei. Noul centru de împrumutat biciclete din Harvard Square sau cafeneaua ce tocmai s-a deschis pe Marlborough Street. Părinţii lui Max par să ştie fiecare detaliu din viaţa lui, şi tot ce n-au aflat încă, par să fi planificat deja.

— Max e de departe cel mai deştept din clasă, intervin eu. Pot să jur că ştie ce întrebări o să pună Levy înainte ca Levy să le rostească.

Drept răspuns, Jacob radiază.

— Mă bucur grozav să aud asta. Bravo! îi spune lui Max.

— Şi nu ezită să se asigure că ştim cu toţii asta, îl tachinez eu, moment în care toţi cei de la masă izbucnesc în râs, inclusiv Max, ai cărui ochi strălucesc în timp ce mă privesc cu recunoştinţă din celălalt capăt.

*

După ce le mulţumesc părinţilor lui Max pentru desert, el mă conduce până la uşă. Tocmai mă întorc pentru a-i face cu mâna, când îl văd punându-şi haina.

— Ce faci? îl întreb.

— Te conduc până acasă, ridică el din umeri. E târziu.

— Parcă nu voiai să rămâi singur cu mine, îl tachinez eu.

— Cred că mă descurc, îmi spune râzând, intrând în joc.

Dar observ că i-a scăpat un nasture de la haină şi, fără să mă gândesc, întind mâna ca să-l închei. Brusc, cu o clipă prea târziu, îmi dau seama cât de aproape e de mine şi, chiar dacă nu ridic privirea ca să mă uit în ochii lui, se simte tensiunea dintre noi.

— O să fiu bine, zău! spun, făcând un pas înapoi. Îmi place să mă plimb singură. Îmi limpezesc gândurile. În plus, tata mă obligă să folosesc o aplicaţie cu ajutorul căreia poate să dea de mine când vrea.

Oftez şi îmi doresc să nu fie adevărat.

Spre surprinderea mea, Max pare puţin jignit. Şi puţin caraghios, stând acolo în haina lui din bumbac cerat maro, cu un fular cadrilat, nu atât înfăşurat în jurul gâtului, cât aruncat pe după el, unde n-o să-i folosească la nimic.

— Ah! exclamă el. E în regulă.

Îl aştept să mai zică ceva, dar n-o face.

— Ok, păi... Ne vedem la şcoală.

Mă întorc şi dau să plec.

— Alice! mă strigă Max.

— Da? spun.

— Mersi, continuă el.

Îi zâmbesc şi, în timp ce cobor dealul, nu-mi pot alunga senzaţia că s-a schimbat ceva între noi. Acum nu mai e vorba doar despre amintirile noastre. Reîncepem să ne cunoaştem. Clădim ceva în viaţa reală. Şi nu e mereu plăcut, dar prefer ca lucrurile să stea aşa, decât să nu-l am pe Max deloc.

26 septembrie

Primul lucru care îmi vine în minte e că, în mod evident, am mâncat aceleaşi ciuperci pe care Alice, cealaltă Alice, le-a mâncat în Ţara Minunilor. Cele care o făceau să descrească şi să crească în acelaşi timp. Eu am mâncat din primul fel. Umblu prin sufrageria casei bunicii, dar sunt atât de mică, încât reuşesc să merg drept pe sub pian fără să mă las în jos nici măcar cu un centimetru, iar covoarele îmi par mai moi ca de obicei, le simt mai pufoase sub tălpi.

Urc încet scările, lăsându-mă pe burtă şi căţărându-mă pe fiecare treaptă în parte. Mă agăţ cu pumnii de bucăţi de covor şi mă ţin din răsputeri. Aud voci în depărtare şi vreau să înaintez mai repede, dar nu ştiu ce caut.

Ajunsă în bucătărie, mă salt pe un scaun şi ridic de pe o farfurie o ceaşcă de ceai mare cât o piscină gonflabilă, care stă cu gura în jos. Îmi bag capul dedesubt şi verific dacă e cineva acolo, dar nu e nimeni. Sunt dezamăgită, însă pentru o clipă atenţia îmi e atrasă de un morman de choux à la crème aflat în mijlocul mesei. Sunt mari cât nişte franzele. Iau o prăjitură, o rup cu mâinile, apoi încep să ciugulesc de pe margini şi o iau cu mine în timp ce îmi continui drumul.

Aud un râset, un râset sonor de femeie, şi, dintr-odată, mă cuprinde entuziasmul. Zâmbesc şi iuţesc pasul, grăbindu-mă să străbat din nou sufrageria, uitându-mă pe sub fiecare piesă de mobilier pe lângă care trec. Dar n-o găsesc. În holul de la intrare simt un miros încântător. Dulce şi puţin iute. Familiar. Precum şamponul. Închid ochii şi îl inspir, însă parfumul dispare aşa cum a şi apărut.

Unde e ea?

Neliniştită şi singură, mă îndrept către draperiile de la fereastră şi mă înfăşor în mătase verde-închis. Aştept. Ce anume? Nu sunt sigură.

Atunci aud răsuflarea cuiva —gemete şi pufăituri zgomotoase. Cred că ar trebui să-mi fie frică, dar nu mi-e. Sunt mai puţin speriată ca oricând. Mă simt uşurată. Sunetele se apropie, iar eu aştept răbdătoare. Brusc, draperia e dată la o parte, iar eu mă trezesc faţă în faţă cu Jerry, doar că el e mare cât un bivol. Îşi freacă nasul lui umed de faţa mea în timp ce mă adulmecă, apoi mă împunge uşor, după care mă ia de gulerul puloverului şi mă cară înapoi prin casă.

Saltă pe scări în sus şi mă aşază la loc în pat, trecându-şi zdravăn limba peste faţa mea şi ghemuindu-se lângă mine. Adorm imediat.

16. Lebedele se împerechează pe viaţă

Jerry are insuportabilul obicei de a zgâria din toate puterile la uşa din faţă de fiecare dată când trebuie să-şi facă nevoile, iar apoi stă o veşnicie pentru a se hotărî unde să facă. Sau, mai rău, se opreşte pur şi simplu pe trotuar şi mă fixează indignat, de parcă ar aştepta să-i spun eu ce căutăm afară şi de ce l-am trezit aşa devreme.

— Tu glumeşti? îi zic, uitându-mă în jos la el, cu mâinile în şolduri.

E ora nouă într-o sâmbătă dimineaţă, iar eu sunt desculţă, îmbrăcată cu jeanşi şi cu un vechi pulover de culoarea levănţicii, pe care l-am scos dintr-un sertar al mamei.

— Ai la dispoziţie exact un minut ca să-ţi faci nevoile. Pe urmă intrăm şi nu-mi pasă dacă o să trebuiască să te ţii toată dimineaţa.

Jerry clipeşte o dată, apoi se repede spre marginea trotuarului ca să-şi facă treburile.

— Aşa mă gândeam şi eu! îi spun.

Azi-dimineaţă m-am trezit ţinându-l în braţe, de parcă ar fi fost un ursuleţ de pluş viu, cu trupuşorul lui în formă de cârnat cuibărit confortabil între pături şi cu capul lui uriaş culcat pe pernă, ca al unui om. M-am mai trezit şi cu o ciudată senzaţie de gol în stomac. Dar nu genul de gol pe care l-am simţit în dimineaţa de după visul cu talciocul din Brooklyn. De data asta era altfel. Mă simţeam nu atât îndurerată, cât mai degrabă pierdută. Ca şi cum mi-ar fi fost dor de ceva ce nu puteam găsi, ceva ce nu mai reuşisem să găsesc de mult timp. Senzaţia se estompează puţin câte puţin, însă amintirea e încă vie. Ridic ochii spre faţada frumoasei noastre case vechi şi în clipa aceea ştiu. De ea îmi era dor. De mama mea. Pe ea o căutam în vis.

— E timpul să intrăm înapoi, Jer-Bear! zic, dar când mă întorc, descopăr că nu suntem singuri.

Capul ciufulit al lui Oliver îi acoperă faţa lui Jerry, pe care s-a aplecat să-l bată pe spate.

— Bună! spun cu entuziasm, însă Oliver îşi ridică faţa şi mijeşte ochii la mine.

— Îmi pare rău, ne cunoaştem? mă întreabă.

— Of, haide! îi spun, dându-i un ghiont.

Ochii lui albaştri se fac mari de uimire, iar umerii i se cocoşează, de parcă s-ar apăra.

— Doamnă! Vă rog! Eu sunt aici doar ca să-l vizitez pe prietenul meu Jerry. Am fost colegi de cameră în facultate.

Se întoarce din nou înspre câine.

— Jer, tu o cunoşti măcar pe femeia asta?

Sunt destul de sigură că un câine nu poate să-şi dea ochii peste cap. Dar dacă totuşi ar putea, atunci Jerry tocmai asta face.

— Foarte amuzant! spun eu. Ce cauţi aici, de fapt?

Oliver îmi zâmbeşte larg.

— Ei bine, în mod evident am venit să vă iau pe amândoi într-o aventură.

Deschid gura, gata să protestez (la urma urmei, sunt desculţă), după care îmi dau seama că exact de o aventură am nevoie.

— N-o fac decât pentru Jerry. Are nevoie de puţină distracţie.

Ne întoarcem şi îl găsim pe Jerry stând într-o rână pe caldarâm, în timp ce o fetiţă cu un balon în formă de fluture îi mângâie burtica.

— Bietul Jerry! exclamă Oliver, clătinând din cap. Are o viaţă aşa de grea!

Apoi se lasă pe vine, cu mâinile sprijinite pe genunchi, şi îl întreabă pe câinele meu:

— Îţi plac bărcile?

*

Dintre toate cărţile minunate scrise despre oraşul Boston, *Faceţi loc pentru răţuşte* e de departe cea mai bună. Povestea e despre o mamă-raţă care îşi aduce pe lume bobocii pe o mică insulă din mijlocul râului Charles şi care trebuie să găsească o cale de a-i duce înapoi în iazul din Grădina Publică. Aşa că străbate Bostonul cu ei aliniaţi într-un mic şir indian şi tot oraşul se opreşte pentru a le „face loc”, până când bobocii îşi aşază în siguranţă funduleţele pufoase în apă şi totul e bine în lume.

În Grădina Publică, aflată chiar vizavi de casa noastră, există şi bărci în formă de lebede. Pentru trei dolari poţi să te urci la bordul a ceva ce arată, în esenţă, ca două canoe verzi sudate sub şase rânduri de bănci din lemn, urmate îndeaproape de o sculptură uriaşă în formă de lebădă, în spatele căreia stă ghidul tău. Apoi eşti împins cu ajutorul pedalelor de jur-împrejurul iazului, care nu poate să aibă mai mult de opt sute de metri lungime, vreme de

cincisprezece minute în care nu se întâmplă nimic, după care te dai jos.

— Asta nu e un soi de atracţie turistică? îl întreb pe Oliver în vreme ce aşteptăm la coadă să ne plimbăm cu barca.

— Tu nu eşti încă un soi de turistă? mi-o întoarce el.

— Întrebarea ta mă jigneşte, îi spun. La fel şi pe Jerry.

Oliver nu-mi răspunde, ci doar îmi întinde un plic.

— Poftim, ţine ăsta! îmi zice.

— De ce?

— Fă-o, A-lice! îmi spune iritat, lungind silabele, în timp ce se uită la încasator, iar eu, din nu ştiu ce motiv ridicol, mă supun.

— Oliver!

Când ne vine rândul, încasatorul îl îmbrăţişează strâns.

— Ne lipseşti pe aici. Te întorci la vară? Aveai mare succes printre vizitatori.

— Cum aş putea să nu mă întorc, Sam? zice Oliver. E cea mai bună slujbă pe care am avut-o vreodată.

Sam ridică o sprânceană.

— Sunt destul de sigur că e singura slujbă pe care ai avut-o vreodată, dar accept complimentul. Din păcate, nu-l pot accepta şi pe tipul ăsta.

Arată către Jerry, care îi adulmecă blând pulpa unei femei aflate la coadă în faţa noastră, de parcă ar fi o bucată de brânză scumpă.

— Ştii regulile: fără câini dacă nu sunt câini utilitari.

Oliver scoate un oftat exagerat.

— Sam, ce crezi, că am uitat tot ce-am învăţat vara trecută? Jerry e un animal dresat pentru sprijin emoţional. E al prietenei mele, Alice. Ea are chiar şi o scrisoare de la terapeutul ei, nu-i aşa, Alice?

Brusc înţeleg ce era cu plicul. Şi îmi vine să-l omor.

Sam îmi ia scrisoarea din mână şi o cercetează, apoi se uită pieziş la Oliver.

— Nu pare să ofere prea mult sprijin, zice el.

Ne uităm şi vedem că o raţă grasă, maronie, a înotat până la mal, iar Jerry se apleacă înspre ea, chiar pe deasupra apei, scoţând un mârâit gutural. Lesa e singurul lucru care îl mai ţine pe picioare.

— E atât un animal dresat pentru a oferi sprijin emoţional, cât şi un câine de pază, zice repede Oliver.

Sam oftează.

— E ridicol! bombăn eu, foarte conştientă de faptul că Oliver şi-a aşezat un braţ pe spătarul scaunului meu, în vreme ce Jerry s-a lungit mârâind sub banca noastră. Şi greşit, din foarte multe puncte de vedere.

— Dar nu-i aşa că-i distractiv?

Oliver îmi face cu ochiul, apoi îşi întinde picioarele în faţă. Locul lui e pe o plajă din Malibu, nu într-o ambarcaţiune cu o uriaşă lebădă falsă pe ea. Nu pot să nu mă gândesc la toate inimile pe care le-ar frânge dacă nu s-ar comporta mereu precum iepuraşul Energizer.

— Ştiai că lebedele se împerechează pe viaţă? mă întreabă el, ridicând din sprâncene.

Eu îmi dau ochii peste cap.

— Deci, unde ai fost miercuri? continuă Oliver. Te-am căutat la Clubul Terariilor, dar Jeremiah mi-a spus că ai fugit. Credeam că o să mergem la magazinul ăla cu discuri vechi din Harvard Square, cel despre care ţi-am spus.

Mă las în faţă şi îmi cuprind fruntea cu mâna.

— Am uitat complet! îi spun. Îmi pare rău, Oliver!

— Eu o să fiu bine, zice el, fluturându-şi o mână ca pentru a spune că e ceva neînsemnat. Sally e cea cu inima frântă.

— Sally? îl întreb, storcându-mi mintea.

Nu-mi amintesc să fi întâlnit pe nimeni la şcoală cu numele ăsta.

— Sally Segway-ul. Nu-i spune că ţi-am zis, dar s-a cam îndrăgostit de Frank... Cred că s-a simţit sedusă şi abandonată, asta-i tot. Au stat o dată legaţi unul lângă altul într-un rastel pentru biciclete şi pe urmă el n-o mai sună niciodată? Foarte elegant, Frank!

Pufnesc în chip de răspuns. Tocmai am trecut pe sub micul pod pietonal care traversează iazul şi o fetiţă îmbrăcată într-o haină verde din lână ne face semne cu mâna. Ne fluturăm şi noi mâinile înspre ea.

— Serios vorbind, unde ai plecat? mă întreabă Oliver şi simt o strângere de inimă când văd cu câtă sinceritate se uită la mine.

Inspir adânc.

— E cam ciudat, încep eu. Nu ştiu sigur ce părere o să ai.

Nu-mi vine să cred că mă gândesc măcar să fac asta.

Să-i spun totul. Dar Oliver mi-a oferit întotdeauna o senzaţie de siguranţă. Şi îmi dau seama că acum se simte uşor jignit.

El scutură din cap.

— Alice, din ziua în care te-am cunoscut n-ai fost altfel decât ciudată. Ştire de ultimă oră: îmi place asta. Spune-mi ce se întâmplă şi poate o să-ţi fiu de ajutor.

— Ok, păi...

Mă aplec spre el, nesigură.

— Se pare că nu la Bennett l-am întâlnit prima oară pe Max Wolfe.

Lui Oliver i se întunecă privirea.

— Păi, atunci unde?

Maxilarul i se încordează uşor. Am ajuns la capătul iazului, iar acum virăm, luând-o înapoi pe drumul pe care am venit. Observ pentru prima dată sălciile plângătoare presărate pe mal şi îmi par cunoscute, dar nu-mi dau seama dacă le-am mai văzut într-o amintire adevărată din copilărie ori într-un vis pe care l-am avut când eram mică.

Inspir adânc. *Oare pot să am încredere în el?*

— În visele mele, zic, rupând pisica în două.

Oliver se întristează şi îşi ia braţul de pe spătarul scaunului.

— Ştiu că-l placi, Alice, dar nu crezi că e puţin crud să ieşi la o plimbare în barca-lebădă cu un admirator, doar ca să-i zici că altcineva e bărbatul viselor tale?

Admirator. Aleg să ignor cuvântul.

— Nu, n-ai înţeles.

Râd şi îmi aşez o mână pe genunchiul lui, apoi mi-o retrag repede, când văd că îşi îndreaptă ochii ţintă spre ea.

— Max şi cu mine chiar ne visăm unul pe altul. Ni se întâmplă încă de când eram copii. Dar chestia e că nu ne-am mai întâlnit niciodată până acum. În... realitate.

Îi spun mai departe totul, întreaga poveste, cum l-am văzut pe Max pentru prima oară la şcoală şi cât de greu mi-a fost.

— Ok, ăsta-i momentul în care îi ceri lui Sam să oprească de urgenţă ca să poţi fugi mâncând pământul.

Expresia de pe chipul lui Oliver nu s-a schimbat. Continuă să se uite la mine, dar îmi dau seama că rotiţele minţii i se învârt cu o sută treizeci de kilometri la oră.

— Tu şi Max, zice el.

— Eu şi Max.

— În subconştient? mă întreabă.

— ...Da? răspund eu.

— Ai dreptate, e o nebunie de la un capăt la altul.

— Ştiu!

Îmi vine să-mi îngrop faţa în palme. Ştiu exact cum sună. Păcat că e adevărat.

— Dar sunt sută la sută interesat.

— Serios? îl întreb. Vrei să zici că mă crezi?

Oliver ridică din umeri.

— Sunt interesat. Când eram mic şi mă uitam la câte un film de groază, mă trezeam în dimineaţa următoare că dormisem pe holul din faţa uşii părinţilor mei, fără să-mi amintesc cum am ajuns acolo. Zău, cum îţi explici asta? Şi, sincer să fiu, îmi place mai mult aşa. Te purtai foarte ciudat în preajma lui Max şi nu-mi dădeam seama de ce. Poate că îl iubeşti, dar măcar nu-i dragoste la prima vedere... ar fi fost greu de concurat cu aşa ceva.

Îmi zâmbeşte larg. Eu mă îmbujorez şi îmi cobor privirea.

— Doar o întrebare, zice Oliver.

— Atât? Doar una? râd eu.

— Pe mine m-ai visat vreodată?

Se uită drept în ochii mei când îmi pune *întrebarea.* Oare se teme de ceva? Mă gândesc la piscină, la şosete şi la iPad.

— Da, oarecum, îi răspund.

Tot trupul i se relaxează şi Oliver se lasă pe spate, oftând fericit, în vreme ce braţul lui îşi găseşte din nou drumul către spătarul scaunului meu.

— Excelent.

Brusc îmi dau seama că şi eu m-am relaxat cu totul. Discuţia cu Oliver despre Max şi vise e o mare uşurare. O mai am pe Sophie, însă ea e foarte departe. Faptul că mi-am deschis inima în faţa lui Oliver mă face să mă simt mai puţin singură.

Din nefericire, momentul e stricat în clipa în care auzim un plescăit în apă şi vedem că Jerry, care a reperat din nou raţa pe care o ţintea mai devreme, s-a aruncat din barca în formă de lebădă, precum un Ishmael mic şi păros în căutarea propriei sale Balene Albe. În plus, se pare că Jerry nu ştie să înoate prea bine.

Mă întorc speriată către Oliver şi îmi dau seama că el nu mai e lângă mine. Se află deja în apă, apucându-l pe Jerry de mijlocul lui durduliu şi trăgându-l înspre barcă.

— Nici măcar să nu te gândeşti să urci din nou cu animalul ăla la bord! îi strigă Sam din spate, continuând să pedaleze. E deranjant! Ăsta-i un comportament foarte neprofesionist, Oliver.

— Dar e câinele meu! ţip eu peste capetele turiştilor îngroziţi.

— Dacă aveţi o problemă cu politica firmei, domnişoară, vă poftesc să vă alăturaţi lor, îmi răspunde el.

E evident că nu vorbeşte serios. Nu crede că o s-o fac. Dar apoi mă uit la Oliver, care calcă apa cu frenezie, la Jerry, care stă pe spate, cu burtica lui de buldog la vedere, iar Oliver se luminează la faţă. Ridică din sprâncene, ca şi cum ar vrea să spună: *Deci?*

— Ştii, de fapt cred că asta o să şi fac! zic eu.

Şi plonjez după ei. Înotăm toţi trei spre mal, Oliver şi cu mine ţinându-l pe Jerry în vreme ce înaintăm. Un mic grup de oameni s-a strâns ca să vadă dacă ne simţim bine. Dar de îndată ce urcăm pe uscat, noi izbucnim în râs.

— A fost o nebunie! gâfâi eu.

— A fost distractiv, spune Oliver. Ţi-am zis că o să avem parte de o aventură.

Îmi place la nebunie felul în care mă simt acum. Ca şi cum tocmai aş fi avut un vis, dar fără să fi visat. Totul a fost real. Oliver n-are nevoie de lumea viselor ca să se distreze. Mă gândesc la Max şi mă posomorăsc.

Apoi arunc privirea la stânga şi zăresc două superbe lebede albe, lebede adevărate, curăţându-şi penele una lângă alta.

— Sunt Romeo şi Julieta, îmi explică Oliver când mă vede holbându-mă la păsări.

Îşi scutură iute părul, precum un labrador auriu care tocmai a ieşit din apă.

— Sunt celebre. Sunt împreună de ani de zile.

— Formează un cuplu drăguţ, observ eu.

— Şi amândouă sunt femele, zice Oliver, chicotind. Administraţia parcului nu şi-a dat seama de asta când le-a pus laolaltă. Depun ouă în fiecare an, dar din niciunul nu ies pui. Însă ele tot par să se placă foarte mult una pe alta.

— Există multe feluri de a iubi pe cineva, zic eu, privind lebedele şi apoi întorcându-mă spre Oliver, pe care îl găsesc uitându-se atent la mine.

În clipa aceea o umbră se aşază peste trupul lui şi, când ridicăm ochii, dăm de Sam. Nu pare foarte fericit.

Inutil de spus că lui Oliver i s-a transmis că nu mai e bine-venit la bărcile-lebădă, nici în calitate de lucrător, nici altfel.

În după-amiaza aceea, făcută ciuciulete, l-am lăsat pe Jerry, ud leoarcă, să intre în holul casei şi am pus cheia de rezervă la locul ei, sub ghiveciul din dreapta uşii. Tata şi cu mine suntem prea uituci ca să avem vreodată cheile la noi. Înainte să-l urmez pe Jerry înăuntru, arunc o privire către urmele de labe ude pe care tocmai le-a lăsat pe treptele din piatră.

Sunt cât nişte mingi de baschet. De parcă ar fi fost făcute de un câine mare cât un bivol. Mă uit înăuntru după Jerry şi îl văd aşa cum mi-a apărut în visul de azi-noapte, dând la o parte draperia cu capul lui uriaş, gata să mă ia de acolo. Apoi mă uit din nou la

urme, după care intru şi închid uşa, de parcă dacă nu le-aş mai vedea, ele ar dispărea.

Se întâmplă ceva foarte ciudat.

17. Am ratat totul

— Ştiai că de fiecare dată când visăm, devenim, în esenţă, nebuni de legat? îmi strigă Max.

E o altă frumoasă după-amiază de toamnă, dar noi nu putem vedea asta, căci ne aflăm în Centrul Somnului, care e ţinut într-un întuneric perfect, pentru un confort optim. Nici nu pot să-l văd pe Max, aşa că-mi lungesc gâtul peste marginea „păstăii" mele de dormit. „Păstăile" sunt o soluţie genială concepută de Petermann pentru a-şi ajuta subiecţii să se relaxeze şi, în cele din urmă, să adoarmă. Azi, când am venit pentru prima noastră zi de cercetare propriu-zisă, era atât de entuziasmat, încât credeam că o să facă apoplexie.

— Acum începe adevărata distracţie! ne-a spus el, frecându-şi mâinile.

Apropo, o „păstaie" pentru somn e exact ce pare c-ar fi: o uriaşă canapea în formă de scoică ori de floare precum aceea din sera Bennett, care părea că o să mă înfulece. Te cuibăreşti drept în mijloc şi aparatul se închide în jurul tău, cufundându-ţi corpul într-un confort total, ca şi cum ai sta întins pe un nor. E atât de plăcut, încât nici măcar pe un suferind de claustrofobie ca mine nu-l deranjează.

— Eu am spus întotdeauna că în somn iese la iveală adevărata mea nebunie, îi răspund lui Max, apoi chicotesc.

— Ce? mă întreabă el.

Îmi place felul în care îmi pune întrebarea, ca şi cum ar fi deja entuziasmat, ca şi cum ar fi convins că, indiferent ce o să spun, o să fie ceva interesant.

Mă opresc, pentru a-i explica.

— Mă gândeam doar că noi vorbim despre cum ne înnebuneşte somnul, în timp ce stăm întinşi aici, ca nişte crenvurşti în chifle, de parcă ar fi ceva perfect normal.

Max râde sincer, iar eu mă întreb de ce, după atâta timp, faptul că-i stârnesc râsul încă mă face să mă simt ca şi cum tocmai aş fi tras de maneta unui joc mecanic şi milioane de monede din aur s-ar fi revărsat peste mine.

— Am citit câte ceva pe tema asta, continuă el. Se pare că cele cinci caracteristici principale ale viselor pot fi toate atribuite şi bolilor mintale. Unu, emoţiile puternice. Doi şi trei, gânduri şi organizare lipsite de logică. Patru, acceptarea faptului că tot ceea ce vedem, oricât de bizar ar fi, e adevărat. Şi, desigur, cinci, dificultatea de a ne aminti experienţa. Toate aceste cinci elemente sunt resimţite şi de pacienţii afectaţi de delir, demenţă sau psihoză. Singurul motiv pentru care credem că *nu* suntem nebuni e faptul că, în timpul viselor, dormim şi nimic din ceea ce se petrece în mintea noastră nu e voluntar.

Încerc să dau din cap în semn că am înţeles, însă „păstaia” nu-mi permite să mă mişc prea mult şi, oricum, el nu mă poate vedea. Mă gândesc la urmele uriaşe lăsate ieri de Jerry şi mă întreb ce înseamnă asta în cazul meu.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat seara trecută, zice Max.

Şi îmi ia câteva clipe ca să-mi dau seama la ce se referă.

— Cu părinţii tăi? îl întreb. Au fost grozavi.

Apoi tresar. Uit că, deşi Max din Realitate poate nu mă cunoaşte încă foarte bine, Max din Vis cu siguranţă mă ştie. Şi ştie când mint.

— Ei bine, fără îndoială sunt nişte figuri, spune el.

O vreme tăcem amândoi şi nu mai auzim decât ticăitul repetitiv al maşinăriei conectate la „păstăile” noastre, care ne urmăreşte semnele vitale şi undele cerebrale. Lillian întreabă dacă vreunul dintre noi vrea un sunet de fundal. Au nouăzeci şi două de variante, totul de la ciripit de păsări până la valuri ce se sparg de ţărm, ba chiar şi simplul zgomot al unor voci din camera vecină. Max zice că i-ar plăcea acesta din urmă, fiindcă i-ar aminti de vremea când era copil şi adormea ascultând sunetele de la dineurile organizate de mama lui la parter. Dar până la urmă hotărâm că ar fi mai bine să vorbim pur şi simplu unul cu altul.

— Părinţii tăi te iubesc foarte mult, încerc eu. Asta-i tot. Doar că n-au tocmai cea mai potrivită cale de a o arăta.

— Hei, copii! intervine Miles prin interfon. Îmi place foarte mult acest înduioşător schimb de replici, dar vreau doar să vă spun că timpul trece şi mai aveţi la dispoziţie şapte minute ca să adormiţi, dacă intenţionăm ca şedinţa asta să fie de vreun folos.

— Asta ne ajută mult, Miles! spun eu. Nimic nu relaxează corpul mai bine ca puţină presiune.

— Mă rog. Eu mă duc să-mi iau un cappuccino, zice el. Aţi face bine să adormiţi până mă întorc.

Cum să adorm când stau la doar câţiva centimetri distanţă de Max? Dacă vorbesc în somn sau, mai rău, vorbesc despre *el?* Vestea bună e că, din nu se ştie ce motiv, nici el nu pare să poată adormi. Max, elevul perfect. Aşa că nu mă mai simt atât de agitată. Şi cu cât mă agit mai puţin, cu atât sunt mai aproape de somn.

— De ce ai venit aici? mă întreabă Max din senin. La CDV, vreau să spun. Când erai mică.

— Nu prea îmi amintesc, îi răspund. Dar, conform spuselor tatei, totul a început după ce mama a plecat să se ocupe de maimuţe.

Nu i-am spus lui Max toată povestea, dar am fost împreună în prea multe locuri exotice şi am văzut prea multe specii rare din cercetările lui Madeleine ca să nu fi venit vorba despre ea.

— Aşadar te-a părăsit pur şi simplu? Nu cred că mi-am dat seama vreodată de treaba asta, şopteşte Max şi mă surprinde faptul că nu i-am povestit niciodată.

Mă mai surprinde şi cât de sincer jignit pare. Dar apoi tonul îi devine mai blând.

— Cred că mereu am avut alte subiecte de discuţie... ca atunci când făceam scufundări în jurul bătrânei corăbii de piraţi.

Zâmbesc.

— Dar atunci când am plutit de-a lungul unui râu din lapte, pe o plută făcută dintr-o uriaşă felie de pâine prăjită cu scorţişoară?

— Delicios! răspunde Max şi eu chicotesc.

Însă îmi amintesc încă o dată că, la urma urmei, ce ştim noi unul despre celălalt? Câte lucruri am ratat deja?

— Oricum, da. Cred că ne-a părăsit, zic eu, după care mă corectez. Vreau să spun: *da.* Ne-a părăsit. Tata ar zice că nu e definitiv. Dar e. În mod cert ne-a părăsit.

Mă gândesc la visul pe care l-am avut, pierdută în propria casă, la felul în care m-am simţit când m-am trezit. Mă întreb dacă e genul de vis pe care îl aveam când eram mică. Mă hotărăsc să schimb subiectul.

— Dar tu? Cum ai ajuns aici? Mi te imaginam un copilaş perfect, lipsit de orice problemă. Ca puştiul ăla care mânca spaghete fără să le verse vreodată pe baveţica lui albă.

Max pufneşte.

— N-am fost niciodată aşa, nici pe departe, zice el. Dar pe urmă a intervenit chestia cu sora mea...

— Care soră? îl întreb. E la facultate? Ai pomenit-o şi aseară, iar eu nici măcar nu ştiam că ai vreo soră.

Max nu zice nimic multă vreme şi mă întreb dacă a adormit deja. Dar în adâncul sufletului meu ştiu că nu doarme. Şi că urmează ceva îngrozitor.

— Pentru că a murit, spune el.

Simt o strângere de inimă, iar „păstaia” pentru somn îmi pare brusc prea strâmtă în jurul corpului. Aş vrea să mă duc la el, însă aparatul mă ţine în ghearele lui.

— Max! Îmi pare foarte rău. N-am ştiut.

— Mersi, spune el şi pot să mi-l închipui întins lângă mine, cu ochii lui cenuşii larg deschişi, privind ţintă înspre tavan. S-a întâmplat acum multă vreme. Eu aveam şapte ani, iar ea, cincisprezece.

Se opreşte preţ de câteva clipe.

— Ai fi plăcut-o. Era un spirit complet liber. Părinţii mei nu reuşeau s-o controleze şi detestau treaba asta. Dar ea îmi era mereu alături atunci când ei lipseau, adică mai tot timpul. Pe urmă, într-unul dintre nenumăratele weekenduri în care era pedepsită, s-a furişat afară din casă. Iar puştiul care era cu ea băuse şi Lila n-avea permis, aşa că n-a putut...

Ochii mi se umplu de lacrimi, nu doar din pricina Lilei, ci şi pentru că mi-l imaginez pe Max, doar un copil, rămas brusc foarte singur. Atâtea lucruri capătă sens. Cine era, ce-a spus Celeste. Cine

e atât de hotărât să devină acum. Şi înţeleg că n-am ratat doar un pic, am ratat totul. Max a trăit o întreagă viaţă fără mine.

— De aia sunt părinţii tăi atât de zeloşi.

Acum pricep.

— Dacă pot să planifice totul, pot să-şi explice orice greşeli neprevăzute.

— Cred că zicala e: „şi-au pus toate ouăle într-un singur coş”, spune Max. Eu sunt coşul. Probabil că atunci am devenit copilul care nu-şi varsă niciodată spaghetele pe baveţică. Vreau doar să fie fericiţi, ştii? Au trecut deja prin destule.

— Dar, Max, şi tu ai trecut!

El îşi drege vocea.

— Mersi, Alice! spune din nou.

Apoi schimbă treptat subiectul şi eu îl las, deoarece îmi dau seama că aşa simte nevoia să facă.

— E oarecum ciudat că amândoi am trecut prin chestiile astea când eram mici: plecarea mamei tale, sora mea care...

Glasul i se stinge la finalul frazei, lăsând-o neterminată. Intervin eu.

— Da, e ciudat. Dar am venit aici din cauza coşmarurilor. Nu-i aşa? Şi pentru coşmaruri trebuie să existe o cauză.

— Corect, zice Max, cu voce mai moale, mai nesigură.

Îl fură somnul. De-a lungul anilor ajungi să cunoşti semnele. De obicei, Max se opreşte la mijlocul frazei.

— Vise plăcute, Max! îi spun.

— Ne vedem curând, Alice! zice el.

Apoi adormim amândoi.

10 octombrie

Pentru o clipă îmi spun că probabil sunt într-o reclamă la detergent.

Sunt înconjurată de o plapumă. Moale, pufoasă, netedă şi răcoroasă la atingere. Trag aer în piept, îmi întind braţele deasupra capului şi mă rostogolesc pe o parte.

Şi ajung faţă în faţă cu Max.

Nu sunt surprinsă să-l văd şi, judecând după expresia de pe chipul lui, nici el nu se miră să mă vadă. Ne zâmbim doar, până când zâmbetul nu mai e o parte din faţa mea, ci faţa mea e o parte din zâmbet. Gura mea, ochii mei, pun pariu că până şi gropiţele mele au gropiţe. Totul e puţin neclar. Ca atunci când mă simt fideluţă, dar într-un fel foarte plăcut. Asta-i senzaţia pe care mi-o dă statul în plapuma asta uriaşă şi uitatul la Max. Fireşte că într-un concurs de privit fix unul la altul există un moment în care oamenii încep să se simtă stânjeniţi şi, până la urmă, cineva spune ceva. Eşti vulnerabil când te uiţi ţintă la faţa cuiva. Dar pentru noi acel moment nu mai vine. Habar nu am de când stăm aici. De câteva minute, ore, zile. Nu-mi pasă.

Apoi, chiar deasupra feţei lui Max, văd un balon uriaş plutind pe lângă noi. E colorat în milioane de nuanţe de mov şi roz, de la fucsia, până la culoarea merişoarelor şi a strugurilor. Mă ridic în fund şi îmi dau seama că nu stăm întinşi într-o plapumă. Ci într-un nor. Iar dedesubt, împânzesc cerul milioane de mici baloane cu aer cald, aflate în diferite etape de zbor.

Max se ridică şi el. Niciunul dintre noi nu scoate o vorbă. Mă aplec pe lângă el, ca să mă uit mai îndeaproape la baloane, fiindcă nu văd niciun om în ele, de parcă s-ar mişca singure. Apoi îmi dau seama că Max nu le priveşte deloc. Simt ceva în păr şi, când îmi cobor ochii, îl găsesc trecându-şi uşor mâna prin el, cu un gest aproape imperceptibil. Doar că

nu e deloc imperceptibil. Poate că nu-l simt în păr, dar îl percep în stomac.

Foarte încet, mă întorc cu faţa către Max. Dar nu sunt în stare să mă uit imediat în ochii lui. Stăm prea aproape unul de altul. Mă simt atrasă de el, de parcă ar fi un frigider, iar eu aş fi făcută numai din magneţi în formă de litere. În cele din urmă ridic privirea şi descopăr că nici Max nu se uită la mine.

Se uită la buzele mele.

Îmi dau seama că ne îndreptăm lent unul către celălalt abia când buzele lui mai au puţin şi le ating pe ale mele.

18. Trezirea

Deschid ochii, întorcându-mă la *blip-blap-bleep-ul* „păstăii” pentru somn.

— Trezirea! zice Nanao şi mă ajută cu grijă să ies din aparat, în vreme ce ochii mei se obişnuiesc cu trecerea de la strălucirea blândă a norului la lumina slabă din încăpere.

Îmi dau seama că e pentru prima dată când o aud pe Nanao vorbind.

— Unde-i Max? întreb eu, aruncând o privire înspre „păstaia” goală de lângă mine şi încercând să-mi controlez panica din glas.

— Nu-ţi face griji! Urmează-mă!

Vocea ei nu e doar blândă, liniştitoare, dar are şi accent britanic.

— Datele noastre nu sunt suficient de clare, spune Petermann în momentul în care Nanao mă conduce în laboratorul principal.

De data asta doctorul poartă pantaloni de călărie şi un tricou polo. Cu coada ochiului, îl zăresc pe Max stând pe un pervaz din

fier, dar mă simt prea emoţionată ca să mă uit la el. Însă când îmi iau, în sfârşit, inima în dinţi, el mă priveşte la rândul lui, puţin precaut, pe sub gene, în timp ce stă cu coatele sprijinite de genunchi şi cu mâinile încleştate. Tot trupul mi se zdruncină din pricina senzaţiei pe care mi-o dau ochii lui atunci când îi întâlnesc pe ai mei şi n-am nicio îndoială că obrajii mei tocmai şi-au schimbat culoarea din roz, în fucsia şi apoi în mov.

Petermann se apleacă deasupra unui birou, cu o pereche de ochelari aşezaţi pe vârful nasului, şi se uită la două ecrane mari de calculator. Pentru că au fost alcătuite din încăperile renovate ale vechiului observator, laboratoarele CDV nu sunt nici pe departe mediile sterile la care te-ai aştepta. Au podele în carouri alb cu negru, ferestre uriaşe şi statui clasice. Dacă n-ar fi tot echipamentul tehnic, ai crede că te-ai întors cu o sută de ani în urmă. Îmi place aici.

Petermann continuă:

— Dacă datele noastre nu sunt îndeajuns de clare, nu-mi pot da seama ce gândeşti.

Se scarpină în cap.

— Vezi tu, Max, adineauri mi-ai spus că visul a fost despre un balon cu aer cald.

Arată către o serie de date afişate pe ecranul din stânga.

— Dar pe monitorul din dreapta mie nu-mi apare decât un balon de la parada organizată de Macy's cu ocazia Zilei Recunoştinţei.

Nu minte. Pe monitorul aflat la dreapta lui apare imaginea unui uriaş Snoopy umplut cu heliu.

Scopul şedinţei de azi a fost să ne petrecem prima parte dormind în „păstăi", în vreme ce un monitor întocmea harta activităţii noastre cerebrale, apoi să ne trezim şi să-i povestim lui

Petermann tot ce am visat. El urmează să pună cap la cap imaginile descrise de noi cu părţile din creier care s-au luminat, pentru a încerca să înţeleagă logica viselor noastre şi traiectoriile din mintea noastră care ne-au dus la ele.

Doar că, din câte se pare, nu există prea multă logică, după cum o demonstrează confuzia privind balonul în formă de Snoopy. E ca şi cum creierele noastre ar încerca să-l păcălească pe Petermann, deoarece nu vor ca el să-şi dea seama ce se petrece. Iar asta mă face întru câtva fericită.

Doctorul îşi freacă faţa cu mâinile, având un aer obosit.

— Alice, tu îmi poţi spune mai multe despre vis? Se pare că Max nu-şi aminteşte cine ştie ce în clipa de faţă.

— Sigur, zic eu, ocupând singurul loc pe care îl văd, pe pervaz, lângă Max. A fost destul de simplu. În esenţă, n-am făcut decât să dormim pe un nor.

— Împreună? întreabă Petermann.

Eu ezit. Max îşi priveşte şireturile.

— Da...

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? se interesează doctorul.

— Ăăm... zic, ridicând ochii către Max.

Acum pe chip îi înfloreşte un surâs, în timp ce continuă să se uite la şireturi.

— Da, Alice, spune el, încruntându-se cu un aer prefăcut iscoditor. Ce s-a întâmplat pe urmă? Pare un vis destul de plicticos.

Îmi vine să-l pocnesc, dar zâmbesc fără voia mea.

— Nu ştiu, zic eu. Cred că s-ar putea să mă fi trezit chiar înainte să devină un vis bun.

Max ridică brusc ochii, sfredelindu-mă cu privirea, surprins şi curios. Simt un fior prin tot trupul. El zâmbeşte.

Ar trebui să-i spunem pur şi simplu lui Petermann despre aproape-sărutul nostru. De ce n-o facem? Pentru asta ne aflăm aici. Dar a-i povesti doctorului despre aproape-sărut ar însemna să renunţăm la momentul nostru, la ceva ce doar noi doi împărtăşim. Şi ar mai însemna să recunoaştem că s-a întâmplat, un lucru pe care nu sunt sigură că suntem pregătiţi să-l discutăm.

— Ce ciudat! zice Petermann, fără a lua în seamă tensiunea din încăpere. De obicei visele voastre sunt mult mai diverse. De obicei există mult mai mult material cu care să lucrăm. Cu toate astea, datele noastre sunt neconcludente. „Păstăile” pentru somn pur şi simplu nu sunt atât de conductoare pe cât am sperat. Nicio teamă, am o altă idee.

Se aşază pe un taburet, cu faţa către noi.

— E cineva interesat s-o audă?

Uitaţi ce-am spus mai devreme. Acum Petermann pare să fi observat că Max şi cu mine ne holbăm unul la altul.

— Sigur că suntem.

Max îşi schimbă poziţia şi se aşază mai drept, acordându-i lui Petermann toată atenţia. Eu rămân pe loc, sprijinită de fereastră, de unde pot să stau cu ochii pe el, de parcă m-aş aştepta să se repeadă cu buzele la mine dintr-o clipă în alta. Dar nu mă pot abţine. Suntem la un pas de a merge prea departe. Sigur, ne-am trezit înainte să se întâmple ceva. Dar dacă n-am fi făcut-o? Ce s-ar fi petrecut? El ar fi îngăduit?

Când eram în clasa a şaptea, verişoara mea, Jane, a venit să locuiască împreună cu noi în New York. Jane urma să înceapă în toamnă cursurile la Colegiul Barnard, dar avea de efectuat un stagiu în luna precedentă, înainte să se deschidă căminele. Iar în acea lună m-a înnebunit, îmi împrumuta cărţile şi mi le înapoia cu paginile pătate de mâncare. Lăsa fire de păr pe fiecare centimetru

al chiuvetei din baie. Şi avea vreo optzeci de mii de restricţii alimentare. De exemplu, Jane era o „pescetariană”, dar numai dacă peştele fusese omorât omeneşte. *Mă scuzaţi,* mi-o imaginam pe Jane adresându-i-se unui chelner de la un elegant restaurant franţuzesc, *dar peştele acesta a fost eutanasiat cu blândeţe, folosindu-se o seringă, în timp ce pe fundal se auzea muzică simfonică liniştitoare? Sau a murit din cauze naturale, cum ar fi un atac de cord ori un anevrism cerebral, chiar în clipa în care barca de pescuit trecea pe lângă el?*

În clipa de faţă, în vreme ce mă uit la Max, îmi închipui că inima mea e unul dintre îndrăgiţii peşti ai lui Jane. În câte feluri ar mai putea fi ucisă înainte ca Max să termine cu mine definitiv? Acum mi-o imaginez înotând în josul unui râu, împreună cu alte câteva inimioare, înainte ca toate să fie prinse într-o plasă, sărind şi zvârcolindu-se.

— Deci, care-i noul plan? întreabă Max, părând mai calm şi mai concentrat ca oricând, lucru pe care îl detest.

La un moment dat am impresia că stau lângă iubitul meu, tipul pe care îl ştiu şi pe care l-am sărutat de mii de ori până acum. Iar în clipa următoare e Max cel perfect, un Max pe care abia dacă-l cunosc, un Max pe care nici măcar nu pot să-l pup. Urăsc toate mişcările astea înainte şi înapoi. M-am săturat să mă tot gândesc la ele. Brusc îmi doresc doar să se termine cu ziua asta, ca să pot merge acasă, să mă îngrop în plapuma mea reală, fără nicio legătură cu vreun nor, şi să mă silesc ca, la noapte, să visez orice altceva în afară de Max.

— Cred că ar trebui să încercăm se reconstituim un vis pe care l-aţi avut deja unul despre altul, spune Petermann.

E o cale de a vă aduce în starea de spirit potrivită. Dacă aţi fost la un meci de baseball, mergeţi la un meci de baseball şi încercaţi să vă aşezaţi pe aceleaşi locuri. Sau, dacă aţi mers să înotaţi, căutaţi

o piscină. Încercaţi să purtaţi exact aceleaşi haine şi să vă comportaţi întocmai ca în vis.

— De ce? îl întreb şi îmi dau seama că vorbesc precum un copil mofturos.

Dar nu mă pot abţine. Ăsta e ultimul lucru din lume pe care aş vrea să-l fac, nu-mi doresc deloc aşa ceva. E tortură pură!

Petermann îşi scoate ochelarii şi începe să-i cureţe cu o batistă bleu.

— Pentru că ne trebuie material. Lucruri pe care să le examinăm în detaliu. Vreau ca amintirile şi imaginile să vă fie proaspete în minte înainte să visaţi din nou.

— Sigur, încuviinţează Max. Deşi visele noastre sunt cam ciudate. Nu ştiu dacă ne putem aminti toate detaliile...

— Le am eu scrise. Însă şi dacă nu le-aş fi avut, tot nu le-aş fi uitat vreodată.

Ultima parte îmi iese pe un ton ceva mai defensiv decât am intenţionat, dar Max nu pare să observe. Petermann, însă, se întoarce uluit către mine.

— Ţii un jurnal al viselor.

Dau din cap în semn de aprobare.

— E un caiet.

— Alice, asta ar fi fost o informaţie incredibil de fructuoasă la începutul acestui proces, continuă doctorul. De ce n-am fost înştiinţat?

— Pentru că e ceva intim, îi zic, încrucişându-mi braţele la piept.

— Felul în care scrii şi îţi descrii trăirile ar putea fi o mină de aur pentru experimentul de faţă şi pentru cercetarea viselor în general, spune Petermann.

— Scopul experimentului ăstuia nu e doar unul ştiinţific, îi atrag atenţia.

Nu ştiu sigur de ce, dar brusc simt că-mi vine să plâng. Omul ăsta pur şi simplu nu pricepe.

— N-aveţi dreptul să-mi luaţi amintirile personale şi să le distribuiţi unui grup de cercetători asistenţi. Max şi cu mine le putem folosi drept scenariu, dar consideraţi că eu sunt regizorul.

Max mă priveşte cu înţelegere.

— E ok, Alice, îmi spune el. Nimeni n-o să facă aşa ceva. Nu-i aşa, domnule doctor Petermann?

Petermann strânge din buze, dar dă din cap în semn de încuviinţare.

— Am înţeles, dar uite care sunt condiţiile mele: veţi merge în locul respectiv şi veţi reconstitui visul, apoi vă veţi întoarce şi veţi dormi o noapte întreagă în laborator. Gata cu aţipitul după-amiaza!

— Toată noaptea? întrebăm eu şi Max în acelaşi timp.

Vocea mea sună piţigăiată, ca a unui şoricel din desene animate, în vreme ce a lui e exact invers: incredibil de puternică.

— Toată noaptea, zice Petermann cu hotărâre. Dacă lucrul ăsta e atât de important pentru voi pe cât pretindeţi că ar fi, n-ar trebui să aveţi o problemă.

Max îşi drege glasul şi mă priveşte pieziş.

— Cred că adevărata întrebare e: ce vis să alegem? spune el. Nu prea putem să sărim acum într-un avion către Thailanda.

— Nu sunt sigură. N-avem nevoie de ceva atât de exotic cum e Thailanda, dar trebuie să fie un vis mai interesant decât cel cu umbrela roşie. Ceva ieşit din comun şi totuşi accesibil.

Max se uită pe fereastră preţ de câteva clipe, cufundat în gânduri. Apoi zâmbeşte.

— Cred că ştiu exact locul potrivit.

19. Nocturnă

În vara în care tata şi cu mine am locuit la Roma, îmi doream cu disperare o excursie la Veneţia. El nu voia să meargă, nici măcar pentru două zile, zicând că, pe timp de vară, Veneţia e, la fel ca şi Plaja Porcilor, doar o capcană pentru turişti, prin care e imposibil să te mişti orice ai face. Dar pe mine mă fascina locul acela. Mi se părea un oraş ca niciunul, în care totul era vechi, iar străzile erau făcute din apă.

— Haide, trebuie să mergem înainte să se scufunde! i-am spus tatei şi n-avea cum să mă contrazică, deşi a bombănit ceva despre faptul că atunci va exista turismul dedicat pasionaţilor de scufundări.

Lăsând turiştii la o parte, excursia a fost mai frumoasă decât m-am aşteptat. Cel mai mult mi-a plăcut cât de uşor mi-am imaginat cum trebuie să fi fost viaţa acolo cu un secol în urmă. În Veneţia parcă mă simţeam cu un pas mai aproape de viaţa şi energia pe care tablourile din muzeele mele dragi doar o sugerau. Apa ce se revărsa peste treptele unei biserici în momentul fluxului, porumbeii din piaţa San Marco, bărcile ancorate de-a lungul canalelor. Îţi venea foarte uşor să ţi-i închipui pe veneţieni organizând petreceri grandioase în palatele lor cu faţada orientată spre apă, în vreme ce oaspeţii se apropiau în gondole.

Răposata Isabella Stewart Gardner, care a călătorit prin acele locuri la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, pe când lumea de acolo era încă în plin avânt, se pare că a îndrăgit Veneţia la fel de mult ca şi mine, căci, la întoarcerea în casa ei din Boston, a conceput o întreagă vilă inspirată de oraşul italian, apoi a umplut-o de sus până jos cu obiecte de artă. Nu cred că am văzut vreodată

ceva mai frumos. Patru etaje de design venețian, așezate de jur-împrejurul unei curți uriașe, pline cu plante și ocrotite de un acoperiș din sticlă.

— De-a lungul vieții ei, Isabella Stewart Gardner a călătorit prin toată lumea și s-a împrietenit cu artiști, muzicieni, scriitori, adunând o colecție și formând o rețea de creatori ce rivalizau, la acea vreme, cu oricare alta din Statele Unite, ne spune Emmet Lewis pe un ton melancolic, în vreme ce ne oferă, mie și lui Max, un tur al locului.

Emmet era invitat la dineul părinților lui Max, în seara în care eu am apărut pe neașteptate la petrecerea lor. L-am îndrăgit imediat pentru zâmbetul lui prietenos și pentru costumul din tweed impecabil pe care îl purta. El e directorul muzeului Gardner.

— Însă locul ei preferat era, de departe, Palazzo Barbaro din Veneția, unde a și locuit. Iar astăzi îi puteți vedea influența în acest loc.

Arată cu mâna înspre arhitectura complicată.

— Vă mulțumesc că ne-ați lăsat să vizităm muzeul după program, domnule Lewis, spun eu. E un vis devenit realitate.

— Cum aș fi putut să rezist? exclamă Emmet. Îmi plac la nebunie tinerii interesați de artă. Iar când Max m-a sunat și mi-a spus că aveți un proiect școlar de care trebuie să vă ocupați numaidecât, am fost bucuros să vă ajut.

Îl bate pe umăr pe Max.

— Acum, eu i-am anunțat pe toți paznicii. Dacă aveți nevoie de ceva de la mine, mă găsiți la etajul al patrulea, ocupându-mă de niște e-mailuri urgente. I-am pus să transforme baia personală a Isabellei în birou pentru mine.

Se apleacă și îmi șoptește la ureche.

— Uneori îmi place să citesc în cada ei cu picioare în formă de gheare!

Zicând acestea, Emmet ne face cu ochiul şi începe să urce treptele.

— Îmi cam place de el, zic eu, urmărind cum trupul lui îmbrăcat în tweed dispare în capul scării.

Apoi mă întorc către Max.

— Şi nu-mi vine să cred că ai pus la cale toate astea.

Max ridică din umeri, ruşinat.

— Ştiu că îţi plac mult muzeele, zice el. E locul perfect în care să reconstituim visul nostru de la Metropolitan.

Tocmai am intrat într-o încăpere de la etajul al doilea, la fel de frumoasă şi bogat împodobită ca aceea de dinainte, dar cu o singură mare diferenţă. Pe unul dintre pereţii îmbrăcaţi în tapet luxos, de-o parte şi de alta a şemineului, se află două uriaşe rame aurii care dau impresia că nu încadrează nimic.

— Pare o alegere ciudată, zic eu, arătând către ramele goale.

E un aranjament pe care mai degrabă m-aş aştepta să-l găsesc în apartamentul părinţilor lui Sophie, lângă o sculptură uriaşă în formă de hamburger.

Max, însă, pare încântat.

— Astea trebuie să fi rămas de pe vremea jafului. În anii nouăzeci, câţiva tipi, care se dădeau drept ofiţeri de poliţie, şi-au făcut apariţia la poarta muzeului după orele de program, zicând că au venit ca răspuns la un apel de urgenţă făcut din interior. Un paznic a încălcat regulamentul şi i-a lăsat să intre. În dimineaţa următoare, gardianul care ar fi trebuit să-i schimbe pe cei doi din tura de noapte şi-a găsit colegii la subsol, legaţi unul de altul cu bandă adezivă... iar câteva opere de artă nepreţuite lipseau.

— I-au prins vreodată? întreb eu.

— Ziarul *Boston Globe* mai publică din când în când câte un zvon sau două... un obiect identificat într-o mică galerie din Europa sau într-o colecţie privată dintr-o reşedinţă, dar niciodată n-a ieşit la iveală vreo informaţie oficială.

Coborâm din nou şi ajungem într-o mică sufragerie de la primul etaj. Pereţii sunt îmbrăcaţi în tapet galben ca soarele şi în tablouri reprezentând portrete ori peisaje, toate păzite de un bărbat est-european foarte solid, care poartă un cercel în ureche şi un sacou, dar care nu ne ia câtuşi de puţin în seamă.

— Aici ar trebui să fie lucrarea pe care o caut, zice Max, cercetând pereţii. Acolo!

Îi urmăresc privirea înspre o pânză aflată în colţul îndepărtat al camerei, lângă fereastră, un tablou ce, la prima vedere, nu e deloc aşa cum m-am aşteptat. E mai mic decât celelalte şi pictat în diverse nuanţe de gri. Nu are tutuurile de un turcoaz-strălucitor şi cortinele roz-aprins ale balerinelor lui Degas, nici crinii coloraţi ai lui Monet. Dar, pe măsură ce mă apropii, văd că griul e presărat cu stropi de un portocaliu-înflăcărat, ce apar ca prin ceaţă. NOCTURNĂ, JAMES MENEILL WHISTLER, scrie pe plăcuţă. Cumva liniştitoare şi uşor misterioasă, e una dintre cele mai frumoase picturi pe care le-am văzut vreodată. Lasă lucrările suprarealiste ale lui Petermann! Privind în profunzime *Nocturna,* nu mă pot gândi decât la faptul că aşa arată *cu adevărat* materializarea unui vis. Înţeleg de ce l-a ales Max şi îl iubesc şi mai mult pentru asta.

— Eşti gata?

Mă întorc către Max şi îl găsesc uitându-se deja la mine cu un aer amuzant, aproape precaut, de parcă ne-am gândi la acelaşi lucru. Nu reuşesc să-i răspund decât dând din cap. Nu-mi vine să cred că facem asta.

— Dă-mi voie doar să mă schimb, zice Max. Mă întorc imediat.

Eu îmi scot haina de lână şi o aşez în colţ, sub o masă din lemn sculptat care probabil costă mai mult decât maşina noastră, scoţând la iveală o rochie de bal lungă, de culoarea prunei, pe care am găsit-o în dulapul bunicii. Nu e tocmai stilul lui Beyonce, dar îmi scoate în evidenţă tenul. Apoi îmi deschid caietul la visul cu Muzeul Metropolitan şi cercetez paginile, ca şi cum mi-aş recapitula încă o dată replicile, înainte de a intra în scenă.

Aud un zgomot, mă întorc şi îl găsesc pe Max stând *în pragul uşii,* cu un aer îngrozit. Şi arătând perfect într-un frac elegant.

— Eşti... superbă, recunoaşte el.

— Atunci ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Nimic, zice Max, oftând. Tu doar citeşte din jurnal, Alice.

Îmi deschid caietul şi o iau de la începutul visului, descriind şampania sclipitoare, rochia de ocazie şi mulţimea elegantă, până când ajung la: „Şi aşa mă găseşte Max, stând în faţa balerinelor lui Degas, în secţiunea dedicată pictorilor impresionişti."

Când trec la partea următoare înghit în sec, dar continui:

— Şi aici tu spui...

— Ştiu ce spun, mă întrerupe Max, cu glas scăzut şi o privire blândă. Să ştii că şi eu pot să dansez.

Îmi cuprinde talia cu braţul. Cât de mult mi-a lipsit braţul ăsta!

— Corect, bine.

Întorc o pagină.

— Şi tot trupul mi se... hai să sărim peste bucata asta.

Arunc o privire înspre chipul lui Max, care e mult prea aproape, şi descopăr că îşi înăbuşă cu greu un surâs îngâmfat. Parcă i-ar plăcea faptul că toată treaba asta e o tortură pentru mine.

— Şi eu zic: „Dovedeşte-o!". Iar acum, tu...

Fără să stea pe gânduri, Max mă învârte. În timp ce fac pirueta, pot să jur că văd lumini sclipitoare zburând pe alături, precum nişte mici licurici care se strâng în jurul meu. Dar când mă liniştesc iar, nu mai zăresc decât strălucirea candelabrelor.

— Bun, bun, reuşesc eu să spun după vârtejul de adineauri.

Îmi netezesc fusta la spate, pentru a mă asigura că nu s-a ridicat. Prin urmare sunt deja într-un echilibru precar atunci când Max mă strânge lângă el, iar eu îi simt mirosul de pe gât şi închid ochii preţ de o clipă.

— Iar acum tu spui...

Îi aud glasul ca de la mare distanţă, aşa că deschid din nou ochii.

— Arăţi bine în frac, îi şoptesc cu voce stinsă, căci aproape am renunţat la scenariu.

Îmi vine să-mi lipesc nasul de gâtul lui, chiar sub ureche.

— Mersi! E cel pe care l-a purtat Beyonce la premiile Grammy.

Rosteşte replica de parcă ar fi obosit, de parcă şi el ar fi renunţat, iar eu îi simt inima bătând sub coaste. De data asta nu râdem. Stăm pur şi simplu pe loc, deoarece amândoi ştim ce urmează. Şi e evident că nu poate urma, suntem conştienţi, pentru că el are o iubită, şi pentru că suntem în viaţa reală, nu într-un vis, şi pentru că ar însemna poate mai mult decât suntem pregătiţi să înfruntăm. Jur că aud de undeva discuţii în surdină şi muzică simfonică, ceea ce n-are niciun sens, de vreme ce ne aflăm într-un muzeu straşnic păzit, după orele de program, iar singurii oameni de aici suntem noi, Emmet, aflat la etaj, într-o cadă din secolul al nouăsprezecelea, şi paznicul, care probabil ne crede nebuni de legat.

— Ok, grozav! declar eu, mult prea tare, şi îmi folosesc toată energia pentru a mă desprinde de Max.

Dar tocmai când ajung la o distanţă sigură, îmi dau seama că el mă ţine încă în braţe. Şi cu mişcări ferme, aproape în forţă, mă trage înapoi spre el, apoi mă lasă pe spate.

Şi mă sărută.

Iar buzele lui au gust de biscuiţi Oreo. Dar ăsta-i un gând care îmi vine mai târziu. Undeva, în adâncul minţii mele, ştiu că atunci când o femeie primeşte un sărut galant, ar trebui să se lase pur şi simplu sărutată. În filme nu se întâmplă mereu aşa? Dar eu sunt incapabilă să joc rolul. Nimic nu mă poate împiedica să-mi ridic mâinile şi să mi le afund în părul lui Max, braţele mă trag spre el, apropiindu-ne şi mai mult. De parcă n-aş mai fi fost sărutată niciodată până acum. De parcă aş vrea să-l devorez. De parcă am fi ultimii doi oameni rămaşi pe planetă, iar sărutul ar fi singurul lucru care ne poate ţine în viaţă.

Max se retrage suficient cât să-şi lipească fruntea de a mea.

— Mi-a fost dor de tine, îmi spune.

Şi nu-mi dau seama dacă ne mai ţinem sau nu de scenariu.

*

În timp ce paznicul, pe care am aflat că-l cheamă Igor, ne descuie uşa din faţă a muzeului Gardner, mă simt ca şi cum aş fi făcut mai mult decât să vorbesc despre şampania pe care o sorbisem în vis. Mă simt ca şi cum aş fi băut-o. Poate nu doar un pahar. Poate vreo douăsprezece. Când Max mă ia de mână, îmi zic: *Uite încă unul,* apoi mă uit în urmă, către uşa muzeului, şi îl văd pe Igor stând în spatele ferestrei.

Îmi face cu ochiul.

Cea mai mare parte a drumului cu maşina până la laborator o parcurgem în tăcere, fiindcă mie nu-mi vine în minte nimic de spus. Mă uit pe geam şi mă întreb dacă el regretă tot ce s-a

petrecut, cu excepţia unui singur lucru. Încă o dată, pe genunchiul meu stau două mâini, iar una dintre ele e a lui Max.

— Unde i-ai spus tatălui tău că o să rămâi peste noapte? mă întreabă el.

— I-am zis că elevii de a unsprezecea protestează baricadându-se în şcoală, râd eu. Aş fi putut să-i spun şi că plec în Portugalia şi abia dacă m-ar fi auzit. Tu ce le-ai zis alor tăi?

— Sunt plecaţi din oraş, zice Max. Ce nu ştiu, nu-i poate supăra, atâta vreme cât am mobilul deschis.

Ştiu că trebuie să discutăm, dar, sinceră să fiu, mă tem să nu stric momentul. Acum, doar noi doi în maşină, îmbrăcaţi în haine ridicol de elegante, chiar am putea fi într-un vis. Nici măcar nu ne-am da seama. Cine e de faţă să ne contrazică?

*

Se dovedeşte că Lillian e de faţă, atunci când ne întâmpină în holul rotund al CDV, lângă scară, ţinând în mâini două pijamale din bumbac albastru (modelul standard al centrului), două periuţe de dinţi şi două săpunuri de voiaj. Mă simt ca în tabăra de vară. O tabără de vară foarte proastă, în care nu apuci niciodată să ieşi pe afară.

— Unde-i Petermann? întreabă Max, în timp ce Lillian ne întinde produsele de toaletă.

— O să ajungă în curând, zice ea. A trebuit să participe la o strângere de fonduri. Între timp, sunt eu la datorie. Dacă aveţi nevoie de ceva, trebuie doar să mă strigaţi.

— Mersi, Lillian, zice Max.

— Cu plăcere, răspunde ea, aruncându-mi o privire poznaşă atunci când Max se întoarce pentru o clipă cu spatele.

Îi întorc privirea. *Ce?* Cum e posibil să fi aflat?

Dar când intru în baie îmi dau seama cum. Sunt varză. Părul meu arată de parcă tocmai m-aş fi trezit după un somn de douăsprezece ore, iar o roşeaţă mi se întinde în jurul nasului şi al obrajilor, fără îndoială de la barba puţin crescută a lui Max.

Dar asta nici măcar nu e partea care atrage cel mai mult atenţia. Apropo de obrajii mei, aceştia strălucesc. Nu ca şi cum tocmai aş fi alergat zece kilometri, ci mai mult, ca şi cum tocmai aş fi înghiţit zece licurici. Hotărât lucru, sunt luminată din interior, iar ochii îmi par mari şi rotunzi.

Se pare că dragostea te înfrumuseţează.

Îmi pun pijamaua, mă spăl pe faţă şi pe dinţi, apoi îmi pieptăn părul cu degetele, astfel încât să aibă din nou un aspect parţial decent. Apoi Max şi cu mine intrăm în „păstăile" noastre alăturate.

— Mi-aş dori să te pot ţine de mână, recunoaşte Max după ce ne cuibărim.

— Şi eu, îi răspund.

— Vrei să-ţi spun o poveste? mă întreabă.

Zâmbesc.

— Da, te rog.

— Ok, zice Max. Într-o zi, un băieţel stătea pe podeaua sufrageriei lui, jucându-se cu nişte camioane. Vruum!

Max imită cu entuziasm sunetul.

— Îl împinge pe unul dintre ele pe covor, dar acesta se duce prea departe, în spatele canapelei. Şi apoi, în mod miraculos, camionul ţâşneşte drept înapoi. Uimit, băieţelul se uită după canapea şi găseşte o fetiţă cam de aceeaşi vârstă cu el, cu o tunsoare foarte atrăgătoare tip castron, care construieşte un uriaş castel din Lego. Ea îl întreabă dacă vrea să se joace, după care bagă în gură un cub Lego, informându-l că, dacă îi e foame, piesele sunt făcute din ciocolată.

Max face o pauză, iar vocea lui capătă un ton mai blând.

— Băieţelul nu s-a mai simţit în viaţa lui atât de fericit. Construiesc împreună un castel incredibil din ciocolată, cu dragoni, soldaţi şi un şanţ de apărare umplut cu lapte. Apoi adorm unul lângă altul. Băiatul se trezeşte în sufrageria lui şi, cu toate că nu mai există niciun castel şi nicio fetiţă, se simte în continuare la fel de fericit. Şi ştie că o s-o revadă.

— Fetiţa eram eu? îl întreb, căscând.

— Tu erai, zice Max, cu glasul uşor răguşit. Prima dată când ne-am întâlnit.

— Îmi place povestea asta, oftez eu.

— Ne vedem curând, Alice! mormăie Max.

— Ne vedem curând! îi spun la rândul meu.

Şi ne cufundăm într-un somn liniştit.

11 octombrie

— *Deci cum ţi s-a părut* Nocturna? *mă întreabă Isabella Stewart Gardner.*

Stăm una în faţa celeilalte, în cada ei goală, complet îmbrăcate şi sorbind din două milkshake-uri de ciocolată.

— Mi s-a părut că e cel mai frumos tablou pe care l-am văzut vreodată, zic cu răsuflarea tăiată, după ce am înghiţit o porţie mare de îngheţată, având grijă să n-o vărs pe rochia mea de bal de culoarea prunei.

Isabella e îmbrăcată la rândul ei într-o rochie de catifea verde-închis.

— Mă bucur foarte mult că ţi-a lăsat impresia asta, răspunde ea.

— Şi eu, adaugă Emmet Lewis.

Stă aşezat într-un colţ, pe un fotoliu cu spătar înalt, îmbrăcat într-un costum albastru-verzui, răsfoind o carte intitulată Tweed, tweed şi mai mult tweed!

— Haide! zice Isabella, ridicându-se brusc din cadă şi întinzându-mi o mână. Vreau să-ţi arăt cea mai recentă achiziţie a mea.

Ridicându-ne poalele rochiilor până în dreptul gleznelor, ca să nu ne împiedicăm, coborâm în vârful picioarelor scara de la etajul al treilea al muzeului Gardner, dar când ajungem la baza treptelor, văd că ne-am întors în Muzeul Metropolitan, în secţiunea dedicată pictorilor impresionişti.

— Nu-i aşa că e adorabil? mă întreabă Isabella, arătând către un tablou ce înfăţişează o strălucitoare câmpie înverzită, pe care un balon mov cu aer cald e priponit de pământ. Abia a sosit.

— E impresionant! zic eu.

Chiar are ceva extraordinar, dar nu-mi pot da seama exact ce. Culorile şi detaliile sunt atât de clare, încât par aproape vii.

— Atinge-l! mă îndeamnă Isabella.

— Eşti sigură? şovăi eu. E împotriva regulamentului.

— Alice, eu fac regulamentul, spune Isabella. Şi insist. N-ai văzut nici jumătate din tablou.

Muşcându-mi buza, întind o mână ca să ating pictura şi descopăr că, brusc, mă aflu în ea. Iar mâna pe care am întins-o s-a aşezat pe obrazul lui Max, care stă în coşul balonului cu aer cald.

— Vrei să mergem la o plimbare? mă întreabă el, cu un zâmbet primitor întipărit pe chip.

— Ok, îi spun, luându-l de mână şi urcând în coş.

— Lillian, faci tu onorurile? întreabă Max.

Lillian apare ţinând în mână o uriaşă foarfecă din aur şi taie cu uşurinţă sfoara balonului. Şi uite aşa ne ridicăm, sus, sus şi departe, la început încet, apoi puţin mai repede. Mă uit în jos şi văd că sub noi nu se

mai întinde un câmp, ci oraşul Boston. Parcul Fenway, emblema Citgo, cupola strălucitoare a unei clădiri de stat şi râul Charles, şerpuind prin întregul oraş. Totul e scăldat în lumina caldă a amurgului.

— Unde mergem? întreb.

— Înapoi pe nor, răspunde Max. Să terminăm ce-am început.

Vine prin spate şi îmi cuprinde umerii cu braţele, aplecându-se pentru a-şi sprijini capul de omoplatul meu. Eu mă îmbujorez.

— Nu e obligatoriu să ne întoarcem pe nor, îi spun.

— Nu e? exclamă Max şi mă răsuceşte cu faţa către el.

— Nu.

Emoţionată, trag aer în piept şi ridic ochii către Max.

— Grozav! spune el. Pentru că muream de nerăbdare să fac asta toată noaptea.

Apoi îmi aşază o mână pe ceafă şi se apleacă să mă sărute.

20. Se contopesc

În dimineaţa următoare, când suntem conduşi în biroul lui Petermann, sunt uluită să-l văd îmbrăcat în altceva decât în echipament sportiv, dar şi uşurată să constat că totul e la fel de ciudat. Max şi cu mine nu suntem singurii din cameră îmbrăcaţi în pijama. A lui Petermann e din mătase albastru-cobalt.

— Bună dimineaţa, somnoroşilor! zice el, scoţându-şi ochelarii şi lăsând jos hârtia. Vă rog, luaţi loc şi serviţi-vă.

Pe biroul lui sunt întinse diverse mâncăruri pentru micul dejun. Plăcinte pregătite cu lapte, chifle cu scorţişoară, covrigi şi cornuri. Cu alte cuvinte, paradis. Lillian intră cu un aer obosit, împingând un cărucior pe care se află câteva ceşti zornăitoare.

— Vrea cineva cafea? întreabă Petermann, arătând către cărucior, iar eu şi Max ridicăm mâinile cu nerăbdare.

— Toate astea sunt pentru noi? întreb, sincer emoţionată.

— Alice are o slăbiciune pentru produsele de patiserie, intervine Max, iar eu dau din cap cu entuziasm.

— E răsplata voastră pentru că ieri aţi muncit din greu, zice Petermann, sprijinindu-se de birou şi încleştându-şi mâinile. Cred că a meritat cu adevărat, pentru că aţi dormit adânc toată noaptea şi, mai mult, activitatea voastră cerebrală a fost peste măsură de intensă. Acum mor de nerăbdare să aud ce s-a întâmplat!

Max a uns deja un covrig cu brânză topită şi a muşcat zdravăn din el, aşa că încep eu, zâmbind când observ că prietenul meu mi-a pus jumătate din covrigul lui pe farfurie. E ceva primitiv în gestul ăsta, ca şi cum am fi oameni preistorici, iar el ar fi plecat la vânătoare, ar fi ucis un covrig şi l-ar fi adus acasă pentru mine.

— Păi, iar am visat balonul cu aer cald, încep eu să explic.

— Nu! mă întrerupe Petermann, dând agitat din mână. Nu, nu! Mai devreme. Ia-o de la început, de când eraţi treji. Începe cu reconstituirea şi porneşte de acolo.

Ezit şi mă uit spre Max.

— Totul? întreb.

Însă Max se mulţumeşte să dea din umeri, ca şi cum s-ar întreba *de ce să nu-i zicem?* iar Petermann insistă. Aşa că, de data asta, nu mai omit nimic. Îi povestesc despre Emmet, despre cada cu picioare în formă de gheare, despre obiectele de artă furate, despre *Nocturnă* şi cum am stat în faţa ei, pentru ca apoi să reconstituim tot visul... îi spun chiar şi despre sărut. La ultima parte las ochii în jos, căci mi se pare ciudat să vorbesc despre asta de faţă cu doctorul Petermann, dintre toţi oamenii. Dar el nu pare deranjat.

— Probabil că ideea dumneavoastră a funcţionat, zic eu. Pentru că în clipa aceea totul părea cât se poate de real. Chiar auzeam muzica simfonică din visul cu Muzeul Metropolitan.

— Şi eu la fel, adaugă Max. Iar buzele tale aveau gust de biscuiţi Oreo.

— Alte tale la fel!

Sunt aşa de entuziasmată, că practic ţip, iar Max izbucneşte în râs, se întinde şi îşi aşază uşor mâna pe ceafa mea, strângându-mă cu afecţiune. Dar Petermann nu pare încântat.

— Sunt derutat. Vrei să spui că în visul tău buzele lui aveau gust de Oreo?

— Nu, scutur eu din cap. Mă rog, da, în visul pe care l-am avut prima dată, dar şi în viaţa reală.

Petermann se încruntă.

— Presupun că ar fi stupid să vă întreb dacă ieri aţi consumat în realitate vreun biscuit Oreo.

Max şi cu mine clătinăm din cap.

— Ce-i? întreabă Max.

— Nu sunt sigur, răspunde Petermann, bătând cu degetele în masă. A mai trăit vreunul dintre voi aşa ceva până acum? Un moment în care ceva din vise pare să se strecoare în realitate?

Întrebarea îmi zbârleşte părul de pe mâini.

— Eu am mai trăit, spun cu băgare de seamă, apoi îi vorbesc despre apariţia lui Sergio şi a Brunildei la fereastra mea şi despre urmele uriaşe lăsate de Jerry. Tu? îl întreb pe Max.

El dă din cap în semn de încuviinţare.

— Papagalii m-au urmărit şi pe mine. Alaltăieri stăteau cocoţaţi pe bara porţii în timpul unui meci şi izbucneau în urale când dădeam gol. Iar ieri, când m-am dus să iau rufele din maşina de

spălat şi să le bag în uscător, am scos o răţuşcă de cauciuc dintre haine.

— Ca în visul cu maşina de spălat, şoptesc eu. Eu am văzut una pe râul Charles, acum câteva săptămâni.

— A mai trăit vreunul dintre voi această... „hemoragie a viselor”, ca să-i zicem aşa, înainte să vă întâlniţi în realitate? ne întreabă Petermann.

Max şi cu mine clătinăm iar din cap amândoi.

— Se contopesc, zice Petermann în şoaptă.

— Ce? întrebăm noi doi la unison.

— Încă nu vreau să vă alarmez, răspunde doctorul. Dar mă tem că acum, după ce v-aţi cunoscut în viaţa reală, e posibil ca minţile voastre să nu mai fie în stare să deosebească realitatea de vise. Cu cât povestea asta durează mai mult, e posibil ca, dacă nu reuşim să vă împiedicăm să vă visaţi unul pe altul, vouă să vă fie imposibil să faceţi diferenţa dintre momentele în care sunteţi treji şi vise.

Face o pauză şi se apleacă în faţă.

— Şi, încet, încet, s-ar putea să pierdeţi complet controlul asupra realităţii.

— Adică să înnebunim? întreb eu.

Mâna lui Max, care mai devreme se juca în părul meu, i-a căzut în poală.

— N-are nicio logică, spune el.

— Priveşte în jur, Max! zice Petermann. Ce anume din toate astea are vreo logică?

*

— O să fie bine, îi spun lui Max în timp ce ne îndreptăm către maşina lui.

E încă foarte devreme, nici măcar ora opt dimineaţa, iar curtea e complet goală. Max încă mă ţine de mână, dar nu m-a mai privit drept în faţă de când Petermann ne-a spus teoria lui.

— O s-o scoatem noi la capăt. Petermann o s-o scoată la capăt.

Mă opresc, aşteptându-l să-mi dea un semn că m-a auzit. Ca un gentilom ce e, Max nu se duce la portiera lui, ci vine mai întâi la a mea şi mi-o deschide.

— Ştiu că o s-o scoatem la capăt, zice el, punându-şi mâinile pe umerii mei. Aş vrea doar să nu mai fie totul atât de complicat. Acum ar trebui să învăţ pentru un examen la istorie, în schimb eu îmi fac griji că visele încep să-mi controleze mintea. Ştiu că e o prostie, dar, într-un fel, mi-aş dori ca balonul din visul de azi-noapte să nu fi coborât niciodată pe pământ.

— De ce? Ce s-a întâmplat în balon? îl întreb, prefăcându-mă nedumerită.

— Oh, nu-ţi aminteşti? zice Max, intrând în joc. Te-ar ajuta să-ţi împrospătez memoria?

— Nu doar că m-ar ajuta, ar fi important, spun eu, îndreptând un deget către el. De fapt, ar fi crucial pentru cercetare ca...

Dar nu apuc să-mi sfârşesc fraza, pentru că Max deja mă sărută. Mă retrag, simţindu-mă dezorientată.

— Uneori, când mă săruţi, simt că mă desprind de pe pământ, spun eu.

Apoi văd expresia de pe chipul lui Max. Se uită îngrozit spre pământ. Cobor şi eu ochii şi îmi dau seama că *suntem* realmente lipsiţi de greutate. Plutim. Doar un pic, doar la vreo treizeci de centimetri deasupra solului. Dau din picioare şi, dintr-odată, *buf,* suntem aruncaţi înapoi pe pământ, unde ne sprijinim de maşină pentru a nu ne lua din nou zborul. Inima îmi bate atât de repede,

încât am impresia că s-ar putea să-mi sară din piept şi simt că-mi vine să vomit.

— Ai văzut asta? întreb.

— Da, răspunde Max, gâfâind.

— Noi tocmai am...

— Da, spune el, dând din cap. Şi cred că s-ar putea să fi fost din vina mea.

— Cum să fie vina ta?

— Păi, am zis că n-aş vrea să mai cobor din balon... aşa că am început să urcăm.

Max mă priveşte îngrozit. Îi iau mâna şi i-o strâng cu putere.

21. Bună

Capul lui Oliver se iveşte cu susul în jos deasupra creştetului meu, având o expresie întrebătoare pe chip, dar nu pot auzi ce îmi spune din pricina versurilor formaţiei *The Cure*, care îmi răsună în urechi, aşa că îmi scot căştile. Dacă nu sunteţi familiarizaţi cu stilul post-punk sau cu noul val al muzicii de la sfârşitul anilor '70, vă recomand cu căldură să îndreptaţi asta, mai ales dacă sunteţi îndrăgostiţi până peste cap.

— Ce-i? întreb eu, alegând să nu mă ridic de la locul pe care îl ocup în curte, cel în care mi-am irosit toată ora liberă, nefăcând altceva decât să mă uit la frunze.

Jur că un anume copac îşi tot schimbă culoarea din obişnuitul lui roşu ca focul în diverse nuanţe de mov şi roz-aprins, lucru pe care îl pot pune pe seama faptului că tot aţipesc şi mă trezesc. Sau

a faptului că, ştiţi voi, aşa cum spunea şi Petermann, îmi pierd contactul cu realitatea.

— Am zis: ce mai faci? repetă Oliver, continuând să stea deasupra mea, cu buclele căzându-i peste faţă ca în prima zi în care ne-am întâlnit.

— Poţi să fii mai precis?

El se întinde lângă mine.

— Ai un zâmbet ciudat, îmi spune. De parcă ai avea un secret pe care nu-l mai ştie nimeni.

Am un secret pe care îl mai ştie doar o singură persoană.

— Ah! exclam eu, încercând să adopt un aer mai serios. Nu mi-am dat seama.

Ba mi-am dat seama. Tata mi-a spus acelaşi lucru la micul dejun, când mi-am ridicat ochii din cerealele mele Cheerios şi l-am găsit privindu-mă într-un fel straniu. A trebuit să-i acopăr faţa cu cutia de cereale, pentru că nu mai înceta cu privitul. Zâmbesc ca o idioată de când m-am trezit, pentru că nu-mi pot abate gândurile de la sărut. Sau de la sărutul de azi-noapte, din visul nostru. Sau de la sărutul de ieri, din muzeul Gardner. Atâtea săruturi şi toate incredibile. Ştiu că ar trebui să mă simt vinovată şi zău că o parte din mine aşa se simte. Dar o altă parte, una mai mare... se simte grozav. Ca şi cum mi-ar fi venit inima la loc. Nu vreau să-i fac rău lui Celeste. A fost foarte prietenoasă cu mine. Însă nu-mi pot stăpâni sentimentele şi nici Max nu poate. Sinceră să fiu, mă întreb dacă nu cumva am sentimentele astea pentru că, tehnic vorbind (şi iertaţi-mă că par imatură), eu l-am văzut prima. A fost mai întâi al meu.

— E vorba despre Wolfe? zice acum Oliver. Te rog, spune-mi că nu e vorba despre Wolfe.

— Nu e vorba despre Max, răspund eu. De ce mă întrebi asta?

— Pentru că e chiar aici, zice Oliver, ridicându-se şi sprijinindu-se în coate.

— Bună! zice Max de undeva de deasupra noastră.

— Bună! îi răspund cu un chicotit care mă face să mor de ruşine şi îmi dau părul la o parte de pe faţă.

— Bună! intervine Oliver pe un ton bănuitor pe care nici măcar nu încearcă să-l ascundă.

— *Salut!* strigă Celeste şi ne întoarcem toţi către ea.

Iubita lui Max stă cu mâinile în şolduri în mijlocul curţii, la câţiva metri distanţă de noi.

— E adevărat? întreabă ea, muşcându-şi puţin obrajii, în vreme ce se uită la Max.

— Ce să fie adevărat? spune el, încordându-se.

— Voi doi, răspunde fata, cu ochii la el, dar dând din cap către mine. Trebuie să recunosc că am cam avut nişte bănuieli. Îmi dădeam seama că te porţi ciudat în preajma ei, dar n-am crezut că într-adevăr o să...

Se opreşte şi se uită în jos, clătinând din cap.

— Despre ce vorbeşte? îmi şopteşte Oliver, dar eu nu mă clintesc.

— Unde ai fost ieri? îl întreabă Celeste pe Max, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Max nu face decât să se uite la ea, cu un chip ca de piatră. Urmărindu-l, îmi dau seama de ce lumea l-ar putea considera ticălos sau nepăsător. Dar deja îl cunosc prea bine. Se închide în sine. E speriat.

— Treaba e, continuă Celeste, că mie mi-ai spus că trebuie să mergi la nu ştiu ce eveniment cu mama ta. Un eveniment stupid, cu nişte foarfeci uriaşe şi cu o panglică mare pe care o deteşti. Deci, acolo ai mers?

Max deschide gura, ca pentru a vorbi, dar nu scoate niciun sunet.

— Acolo ai fost? întreabă ea din nou, cu glas frânt.

Îmi vine să-mi îngrop faţa în palme. Max răsuflă.

— Nu, recunoaşte el în cele din urmă.

Celeste rămâne cu gura căscată.

— Deci e adevărat. Când Francesca Dello Russo mi-a dat un mesaj azi-dimineaţă şi mi-a spus că tocmai v-a văzut pe voi doi sărutându-vă într-o curte de la MIT, în timp ce ea îşi făcea alergarea de dimineaţă, am zis: nu se poate! Probabil că se înşală. Dar în adâncul sufletului ştiam că are dreptate.

Acum Celeste se uită spre mine.

— Am fost drăguţă cu tine! Te-am *simpatizat,* Alice!

— Celeste! încep eu, neştiind ce o să-mi iasă pe gură. N-am vrut să-ţi facem niciun rău. Noi doar...

Dar Max mă întrerupe.

— E vina mea, spune el. Nu da vina pe Alice. Eu am sărutat-o pe ea. Dar pur şi simplu s-a întâmplat... noi... eu n-am voit să se-ntâmple aşa ceva.

Acum e rândul meu să mă uit cu uimire la Max. Ştiu ce vrea să spună, e adevărat că pur şi simplu s-a *întâmplat.* Muzica simfonică, tabloul, rochia mea, pirueta... şi, da, totul a fost puţin cam neclar, ca într-un vis. Dar nu s-a sfârşit acolo. Au mai existat şi drumul cu maşina până la CDV, şi ţinutul de mână. Poveştile dinainte de culcare şi sărutul de azi, din curte. Un lucru e sigur: aseară şi azi, eu l-am sărutat pentru că aşa mi-am dorit. Credeam că şi el a făcut la fel.

— N-ai intenţionat să mă săruţi? îl întreb.

— De parcă aşa-i mai bine! spune cu dispreţ Celeste, dând să ne întoarcă spatele. Şi, apropo, pe viitor v-aş fi foarte recunoscătoare dacă amândoi aţi avea amabilitatea de a nu-mi mai vorbi niciodată.

Se îndepărtează cu paşi apăsaţi şi abia în clipa aceea îmi dau seama că toată curtea se holbează la noi. Max nu se duce după ea, dar nici către mine nu se întoarce. Doar rămâne pe loc preţ de câteva clipe, părând buimăcit, apoi o porneşte către hangarul pentru bărci. Eu mă întorc către Oliver şi observ că deja a plecat de mult.

După toate semnalele confuze şi toate emoţiile, după RMN-uri, EEG-uri şi reconstituiri de vise, credeam că începem să pricepem. Nu doar partea ştiinţifică... pe noi înşine. Dar nu e aşa. Nu suntem mai aproape de a înţelege decât eram în prima zi în care am ajuns aici. În timp ce oamenii din curte reîncep să murmure, fără îndoială bârfind despre cât sunt de îngrozitoare, îmi pun din nou căştile în urechi şi plec pe nesimţite, pentru a mă ascunde într-un loc în care nimeni să nu mă vadă plângând.

22. Nu e iubitul tău

Tocmai vărs nişte pământ de flori în grădina bunicii, oprindu-mă pentru a-l goni pe Jerry de lângă un melc pe care îl adulmecă, atunci când îmi zbârnâie telefonul. Inima începe să-mi bată ceva mai tare în clipa în care mă uit dacă e un mesaj de la Max, dar nu e. E vorba despre mama. Se pare că am uitat despre alerta Google pe care am instalat-o acum câţiva ani. Când am înţeles noi despre ce e vorba cu alertele Google, majoritatea prietenilor mei şi-au ales vedete de televiziune sau cântăreţi pop. *Cu cine se întâlneşte ea*

acum? Ce şi-a cumpărat de la supermarket? Dar mie mama mi se părea la fel de greu de găsit ca oricare altă celebritate, poate chiar mai greu. Alerta pur şi simplu n-a dat rezultate niciodată... până acum.

PRIMATOLOGUL MADELEINE BAXTER
VA PARTICIPA LA UN MITING DIN D.C. DEDICAT
MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR ŞI VA VORBI LA MUZEUL
SMITHSONIAN DESPRE ROLUL DEFRIŞĂRILOR ÎN
ACCELERAREA DISPARIŢIEI UNOR SPECII ŞI ÎN
SCHIMBĂRILE CLIMATICE

Mă holbez uluită la telefon, apoi îl bag la loc în buzunar şi intru în casă, unde tata citeşte revista *Naţional Geographic* în sufragerie. El îmi vorbeşte până să apuc eu să deschid gura.

— Ştiai că în anumite culturi indigene din Papua Noua Guinee cartofii dulci sunt consideraţi sacri?

— Nu ştiam, zic eu. Dar, tată...

— Dacă un om culege un cartof uriaş din recolta sa, trebuie să i-l dea vecinului său, făcându-l astfel de ruşine, până când vecinul reuşeşte să cultive el unul mai mare...

— Tată! insist eu.

— Nu ştiu dacă măcar îi *mănâncă* vreodată! strigă el. Chiar te face să te mai gândeşti la felul nostru de mâncare preferat pentru Ziua Recunoştinţei, nu-i aşa?

— *Tată!* practic zbier eu.

Azi n-am chef de informaţiile lui din seria *Ştiaţi că...*

— Scuze, da?

Ridică ochii spre mine, de parcă m-ar vedea pentru prima dată. Acum că i-am captat atenţia, fac o pauză. N-o să-i placă treaba asta. Trag aer în piept şi mă hotărăsc să intru direct în subiect.

— Ştiai că Madeleine vine în D.C.? întreb.

Chipul tatei trece într-o clipă de la o expresie fericită, la una întunecată, apoi la una perfect controlată.

— Mi-aş dori să-i spui pur şi simplu *mama,* zice el.

Când vede că nu-i răspund, mă întreabă.

— De unde ştii?

— Am o alertă Google pentru informaţiile legate de ea, spun eu pe un ton neutru.

Cu cât sunt mai directă, cu atât mai puţine şanse are să mă abată de la subiect.

— Înţeleg... zice tata, lăsând jos revista şi strângându-şi îngândurat mâinile în poală.

— Crezi că o s-o vedem? îl întreb.

— E posibil, răspunde el, uitându-se la ceas, pe fereastră, oriunde altundeva, doar la mine nu.

— Posibil? exclam eu.

Şi îmi vine să adaug: *E posibil ca mama mea să se hotărască să dea o raită pe-aici pentru a-şi vizita fiica pentru prima dată în ultimii zece ani?* Dar nu rostesc partea asta.

— Sigur, bineînţeles, spune tata, uitându-se din nou în revista lui. Ar trebui să-i dăm un e-mail şi să verificăm.

— Vrei să spui că tu o să-i dai un e-mail? întreb.

Ştiu că sunt obraznică, dar de ce să fie responsabilitatea mea? El e tata. El trebuie să aibă grijă de mine. El trebuie s-o poată întreba pe mama când vine acasă.

— Sigur, zice tata, întorcând o pagină din revistă. Pot să fac asta.

Se exprimă deliberat vag, fără a-şi lua niciun angajament. Iar mie îmi vine să urlu. La el, pentru că mă dezamăgeşte, pentru că nu-i în stare să discute despre ceva atât de important. La mama, în primul rând pentru că e o mamă atât de nepricepută şi pentru că nu mi-a fost niciodată alături atunci când am avut nevoie de ea. La Max, pentru că a spus că nu m-a sărutat intenţionat şi pentru că a plecat din curte, abandonându-mă.

Şi la toţi, pentru că m-au lăsat singură.

*

— Vrei s-o laşi mai moale cu săpăliga aia? îl aud pe Oliver spunând din spatele meu.

Stau ghemuită deasupra pământului din grădina bunicii, sădind plante suculente care să crească într-un cadru răcoros, pentru peretele din laboratorul ştiinţific. Dar acum, când mă uit, mi se pare că am făcut mai mult rău decât bine. N-am plantat cine ştie ce, mai mult mi-am înfipt cu sălbăticie săpăliga în pământ.

— Scuze.

Mă uit peste umăr la Oliver.

— O dimineaţă grea. De fapt, tu ce ai de gând să faci azi? În clipa de faţă chiar mi-ar prinde bine o aventură.

Mă ridic, îmi şterg mâinile pe genunchi şi abia acum văd că ceva e în neregulă cu Oliver. Nu s-a mişcat din dreptul porţii şi stă puţin cam ţeapăn, cu mâinile încleştate pe lângă corp.

— La drept vorbind, nu, zice el. Nu pentru asta sunt aici. Voiam să...

Se opreşte, frustrat, apoi încearcă din nou.

— Alice, cum ai putut să faci ce-ai făcut?

Eu oftez.

— Ştiu. Oliver, pot să explic. Visele...

— Ce, visele te-au *silit* s-o faci, Alice? Acum visele îţi controlează mintea? Te-am crezut când mi-ai spus că tu şi Wolfe vă visaţi unul pe altul. Dar pe asta nu pot s-o cred.

Oliver mă priveşte încruntat, cu umerii încordaţi. Niciodată nu s-a mai uitat aşa la mine.

— Oliver!

— El nu e iubitul tău, Alice!

— Ştiu asta, încep eu.

— Nu e al tău, Alice! E al lui Celeste. Iar Celeste e un om de treabă, nu merită aşa ceva. El e al ei. Nu al tău.

— Dar a fost al meu! urlu eu în cele din urmă. A fost *al meu.* Ani de zile. De când mă ştiu, a fost al meu. Cel mai bun prieten al meu, iubitul meu. Partenerul meu.

Nu pot să mă opresc pur şi simplu, spun, dându-mi brusc seama că nu lui Oliver aş vrea să-i strig toate astea.

Persoana la care aş vrea să ţip e Max. Dar când rostesc vorbele cu voce tare, îmi mai dau seama şi că, în vreme ce ele descriu exact sentimentele mele pentru Max, ilustrează întocmai şi sentimentele lui Max pentru mine. Asta încerca el să-mi spună în seara aceea, în lift. Că uneori nu poţi să te opreşti pur şi simplu, chiar dacă ştii că greşeşti.

— Oamenii nu-şi pot opri sentimentele pentru că le spune cineva s-o facă, îi zic acum lui Oliver, pe un ton mai calm decât înainte. Tu n-ai cum să înţelegi.

— Ba da, chiar înţeleg, spune el, fără să mă privească în ochi.

Acum pricep că în micuţa grădină cu plante suculente se află două inimi frânte. Iar dacă sentimentele mele pentru Oliver au fost unele nevinovate, nu înseamnă că şi ale lui au fost la fel.

— Promit că o să îndrept lucrurile cu Celeste, mâine la prima oră. Merită ceva mai bun, îi zic lui Oliver.

Apoi mă uit la el până când îmi întâlneşte în sfârşit privirea, moment în care adaug:

— Şi tu la fel.

Oliver flutură din mână ca şi cum ar fi o nimica toată.

— Nu contează, zice el, zâmbind. O să-mi treacă.

— Sunt sigură.

— Dar tu trebuie să-i spui lui Sally Segway. Pentru că nu mai suport s-o văd tânjind după Frank, adaugă el. Mă scoate din minţi!

În după-amiaza aceea, când Oliver părăseşte grădina, îl văd cum e cât pe ce să se ciocnească de o bătrână pe trotuar. Precum un nobil din secolul al nouăsprezecelea, el se dă la o parte, apoi face o plecăciune graţioasă, urându-i femeii să aibă o după-amiază frumoasă. Ea zâmbeşte încântată. Oliver îmi face cu ochiul.

Dacă aş şti ce e mai bine pentru mine, dacă aş fi altcineva, m-aş îndrăgosti de el. Pentru isteţimea şi farmecul lui, pentru spiritul lui de aventurier. Pentru felul în care are grijă de mine şi pentru că nu se teme să spună ce-şi doreşte.

Dar, din păcate, nu sunt altcineva. Sunt eu însămi. Şi, din păcate, sunt silită să ţin seama de faptul că Max Wolfe există pe lume. Şi, din păcate, nimeni altcineva nu mai are vreo şansă.

23. Erau nişte păsări foarte deştepte

— Stai să văd dacă am înţeles corect, zice Sophie. Tu şi cu Max sunteţi îndrăgostiţi de ani de zile şi, în sfârşit, v-aţi sărutat în viaţa reală. Dar în viaţa reală el e împreună cu Celeste. Iar acum Celeste e furioasă pe tine şi Oliver e la fel, pentru că el te iubeşte, dar tu

nu-l iubeşti pe el, tu îl iubeşti pe Max, cu care, întâmplător, nici n-ai mai vorbit de două zile.

— Aş da orice să-ţi zic că măcar o părticică din ce ai spus nu e adevărată, zic eu la telefon.

— Dumnezeule! exclamă Sophie. În ultima vreme, cea mai mare provocare cu care mă confrunt eu e să-l determin pe tipul cel nou dintr-a unsprezecea, Marco Medina, să observe că exist.

— Oh, nu! gem eu. Ce-ai mai făcut?

O iubesc pe Sophie, dar ea nu are prea mult tact şi e extrem de încrezătoare în sine. O combinaţie nu întotdeauna câştigătoare.

— Mama m-a sfătuit să continui pur şi simplu să-l salut, aşa că asta am făcut, spune Sophie.

— Nu sună prea rău.

— S-ar putea să fi fost puţin prea agresivă, recunoaşte ea. Alaltăieri mai că n-a rupt-o la fugă când l-am salutat. Ştii tu, ceva de genul *Bună!*

Ultimul cuvânt îl zbiară în telefon.

— Oricum, n-ai uitat că vin în vizită, nu? mă întreabă ea.

— Sigur că nu! îi spun, amintindu-mi să mă întorc la ultimul nostru schimb de e-mailuri şi să văd când vine.

— Grozav! spune ea, entuziasmată. Abia aştept să văd toată drama pe viu.

*

Miercuri după-amiază, Celeste nu vine la Clubul Terariilor, ceea ce îmi provoacă o stare de greaţă.

— Dă-i drumul, mănâncă-mă! murmur către planta carnivoră. O merit!

Dar apoi Parker ne dă drumul să plecăm, iar eu ies din seră şi o găsesc pe Celeste aşteptându-mă lângă Frank, moment în care mă apucă din nou greaţa.

— E foarte probabil să te ucidă, remarcă Jeremiah când trece pe lângă mine cu caracteristicul lui mers grăbit, în drum către mama lui, care îl aşteaptă într-un BMW alb, parcat lângă bordură.

— De unde ştii? mă răstesc.

— Toată lumea ştie, răspunde Jeremiah. Până şi eu.

— Calmează-te! îmi spune Celeste când mă apropii.

Stă cu o mână în şold şi e îmbrăcată într-o ţinută uimitoare: jambiere din piele neagră şi un pulover larg, din lână gri.

— Arăţi ca un căţeluş care a făcut ceva rău.

— Asta pentru că am făcut, mărturisesc eu.

— Sigur că da, răspunde calm Celeste. Dar singurul lucru mai grav decât să te săruţi cu iubitul altei fete e s-o transformi pe acea fată într-un duşman de temut. Nu-i frumos să te victimizezi.

Mi-aş dori din suflet să nu se comporte atât de matur. Mi-ar face viaţa mult mai uşoară.

— Ştiu, spun eu. Habar n-ai cât de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat.

Şi atunci înţeleg de ce a spus Max ce a spus. Pentru că *îmi pare* rău de-adevăratelea. Şi lui la fel. Indiferent ce sentimente avem noi unul pentru celălalt, n-avem dreptul să-i facem aşa ceva unei fete cum e Celeste.

— E pur şi simplu ciudat, credeam că pot să reperez fetele ca tine, zice ea. Hoaţele de iubiţi. Se poartă ca şi cum ţi-ar fi prietene, dar întotdeauna îţi cam dai seama că mint, ştii de fiecare dată că nu îţi sunt alături sută la sută. Au alte planuri, un alt scop, iar tu eşti doar o proptea care le ajută să-l atingă.

Lasă mâna în jos şi, cu un gest absent, sună de câteva ori din clopoţelul lui Frank, în timp ce îşi alege cuvintele potrivite.

— Dar nu e cazul tău. Tu sincer nu mi-ai părut o astfel de persoană. Chiar începusem să cred că am putea fi prietene. Prin

urmare nu vreau să te iau la bătaie, vreau doar să ştiu... ce s-a întâmplat? Ca să-mi pot îndrepta imaginea despre lume şi să mă pot întoarce liniştită la Clubul Terariilor.

— Pe cuvântul meu de onoare că nu sunt genul ăla de fată, îi zic eu. Ştiu că aşa par, pentru că am făcut ce am făcut, dar...

Îmi muşc buza, simţindu-mă frustrată. E prea greu de explicat.

— Poţi să vii cu mine?

— Unde? mă întreabă Celeste.

— Trebuie să-ţi arăt ceva. Povestea o să pară ridicolă fără nicio dovadă.

*

— Asta voiai să-mi arăţi? întreabă Celeste când ne apropiem de rotonda CDV. O clădire veche şi înfricoşătoare din mijlocul MIT? Ce-o să faci, o să mă răpeşti şi o să mă ascunzi aici, ca să-l ai pe Max numai pentru tine?

Trage adânc aer în piept.

— Scuze, am o imaginaţie destul de activă. Tinde să-i alunge pe oamenii care ajung să mă cunoască.

— De fapt, asta explică multe, zic eu, întrebându-mă dacă Max preferă un anume gen de fete.

Atunci observ afişul de un portocaliu-aprins, lipit de uşile din faţă ale CDV.

ACEASTĂ PROPRIETATE ESTE ÎNCHISĂ DIN ORDINUL
PRIMĂRIEI ORAŞULUI BOSTON ŞI TOATE
ACTIVITĂŢILE DIN INTERIORUL EI AU FOST
SUSPENDATE PE DURATA ANCHETEI
– PRIMĂRIA ORAŞULUI BOSTON

— Ce naiba? exclam eu.

Am fost aici acum trei zile.

— Serios vorbind, de ce ne aflăm aici? întreabă Celeste. Ai la dispoziţie două minute să mă lămureşti, după care plec.

Preţ de o clipă, încremenesc. E un dezastru! Aveam nevoie să-i arăt lui Celeste CDV-ul, ca să mă creadă. Poate că Oliver m-a crezut fără nicio dovadă, pentru că Oliver e Oliver. Dar nu şi Celeste. Deja i-am dat destule motive să se îndoiască de mine. Recapitulez în minte variantele pe care le am. Aş putea s-o bag înăuntru pe furiş, dar nu pare o idee înţeleaptă, acum când afară există un avertisment oficial din partea poliţiei.

Chiar în clipa aceea o zăresc pe Lillian ocolind clădirea şi mă gândesc că nu e totul pierdut. Însă ea se răsuceşte şi porneşte în direcţia opusă atunci când mă vede.

— Lillian! o strig eu şi, văzând că nu se întoarce, mă reped s-o prind din urmă. Lillian! Ce se întâmplă?

O apuc de eşarfa supradimensionată pe care o poartă şi o învârt ca pe o mumie, până când ajunge cu faţa spre mine.

— Au! exclamă ea, îndreptându-şi eşarfa. Nu aveam de gând să intru prin efracţie sau ceva. Trebuia doar să-mi iau câte ceva de la birou. Voiam să intru şi să ies repede. Ne-au dat afară ieri, fără absolut niciun avertisment.

— De ce? întreb.

— Petermann, răspunde Lillian.

Îi scuipă numele ca pe o boabă de strugure stricată, de parcă abia ar suporta să-l aibă pe buze.

— Cine-i Petermann? intervine Celeste, care tocmai a venit lângă mine.

— Tu cine eşti? întreabă Lillian.

— Celeste.

— Şi ce vrei? se încruntă recepţionera.

Vorbesc serios când spun că fata asta ar trebui să urmeze nişte cursuri de bune maniere.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu! exclamă exasperată Celeste şi se uită la mine.

Eu inspir adânc. Pot să întorc lucrurile în favoarea mea.

— Lillian, vrei, te rog, să-i explici lui Celeste ce relaţie există între noi?

— Niciuna, răspunde ea pe un ton neutru.

— Nu, n-avem o relaţie de *prietenie,* rostesc eu lent, de parcă aş învăţa un copil de grădiniţă să spună un cuvânt pe litere. Vreau să spun: de unde mă *cunoşti* tu?

— Ah! zice Lillian. Ai fost supusă cercetărilor la Centrul pentru Descoperirea Viselor, unde am lucrat.

— Cât de des veneam acolo?

— De două ori pe săptămână.

— Cu cine?

— Cu iubitul tău, Max.

Strâng din dinţi când aud vorbele astea şi mă uit cu coada ochiului la Celeste, doar ca să descopăr că mă priveşte cu ură.

— Nu, aşa cum am discutat deja, Max nu e iubitul meu.

— Cum zici tu... îşi dă ochii peste cap Lillian.

Nu merge exact aşa cum am plănuit, dar încă pot să dreg lucrurile.

— Şi, mai exact, de ce am fost aici eu şi Max? o îndemn pe Lillian.

Ea se uită absentă prin curte, unde oamenii citesc pe bănci sau merg grăbiţi de la o clădire la alta. Dar apoi îşi îndreaptă spatele.

— Credeam că sunt informaţii confidenţiale.

— Acum îţi dau permisiunea să explici, îi spun eu, încrucişându-mi braţele la piept.

Lillian oftează.

— Tu şi Max aţi fost aici pentru că aţi mai venit pe vremea când eraţi copii, din cauza coşmarurilor, şi cumva, în timpul studiului de atunci, aţi ajuns să vă visaţi unul pe altul. Am înţeles că toată viaţa v-aţi visat unul pe altul, iar acum veneaţi la CDV ca să îndreptaţi situaţia.

— Grozav, mulţumesc, Lillian! încep eu.

Dar ea n-a terminat.

— Pentru că v-aţi îndrăgostit unul de altul şi niciunul dintre voi nu ştie cum să procedeze. Deci cine e asta?

Zâmbesc forţat.

— Lillian, Celeste e iubita lui Max.

Celeste ridică din sprâncene, iar buzele ei formează un bot mic şi perfect.

— Oh! e tot ce spune Lillian drept răspuns. Oricum, mai bine mă tirez. Mi-ar plăcea să-mi iau lucrurile şi s-o şterg de aici înainte să se întoarcă poliţia.

— Unde-i Petermann? întreb din nou.

— La închisoare, presupun, zice Lillian.

— Despre ce vorbeşti?

— Petermann a fost arestat, mă lămureşte ea. Din cauza papagalilor. Petermann era implicat în comerţul ilegal de papagali. Era obsedat de păsări, cu cât mai rare, cu atât mai bine. Se zice că ar putea rămâne închis.

— Să facă închisoare pentru două păsări italiene cu probleme de comportament? întreb eu.

— Erau nişte păsări foarte deştepte, Alice.

*

— Deci, să văd dacă am priceput, spune Celeste ceva mai târziu, în timp ce stăm fiecare sprijinite de câte o coloană, lângă treptele CDV.

Am stat aici în tăcere, eu rozându-mi unghiile, iar Celeste muşcându-şi buza, aşteptând-o să zică ceva. Acum toate cărţile sunt pe masă. Trebuie doar să mă creadă.

— Tu şi Max aţi venit aici ca să vă fie analizate visele, astfel încât să scăpaţi efectiv unul de altul pentru totdeauna?

Se împinge de lângă clădire şi îşi trage geanta de piele pe umăr.

— Bine.

— Bine? o întreb.

— Da, bine, pricep. Sinceră să fiu, te cred pentru că porcăria asta e pur şi simplu prea smintită ca să fie inventată. Dar asta nu înseamnă că suntem prietene. În plus, tu ai altele pe cap.

— De exemplu? o întreb şi chiar vreau să aflu, căci sunt prea multe lucruri la care s-ar putea referi.

— De exemplu, cum o să ieşi din încurcătura asta când omul de ştiinţă care făcea procedurile e închis, îmi răspunde Celeste, după care o porneşte peste peluză.

Mă holbez în urma ei, căci, ca de obicei, are dreptate. Dacă CDV-ul e închis pe termen nelimitat, atunci n-o să mai ajungem la esenţa viselor. Iar dacă n-o să reuşim să pricepem de ce ne visăm unul pe altul, atunci n-o să putem înceta niciodată. Toată povestea asta, suferinţa şi confuzia se vor repeta la nesfârşit.

Cobor ochii spre cizmele mele maronii şi inspir adânc, iar când expir, pământul mi se unduieşte sub picioare, de parcă tocmai aş fi suflat peste un lac perfect liniştit. Doar că ăsta nu-i un lac, e pajiştea din curtea MIT. *Nu din nou!* mă gândesc eu, după care iar inspir adânc, ţugui buzele şi împing afară tot aerul din plămâni, de

data asta cu mai multă forţă. Aşa cum era de aşteptat, nu doar iarba se unduieşte, ci şi solul în sine.

Fac o pauză, după care ridic o cizmă, calc cu putere iarba şi mă uit cum un val de pământ verde se ridică şi se umflă, ondulându-se de-a lungul peluzei. Ar fi frumos, dacă n-ar fi atât de ciudat. Lovesc pământul cu ambele picioare şi următorul val e mai mare, înalt poate chiar până la genunchi, moment în care ridic brusc ochii şi văd că se îndreaptă către Celeste, ce merge în depărtare. E cât pe ce s-o răstoarne, când îi răcnesc numele, de parcă ar fi pe cale s-o lovească un camion.

— Ce e? se întoarce ea enervată.

Şi cât ai clipi, valul de iarbă dispare.

— Ăăm, am... nu contează, strig eu, simţindu-mă penibil şi uşor ţicnită.

Celeste doar clatină din cap şi pleacă mai departe.

— Eşti o ciudată, Alice Rowe! zice ea cu glas tare.

Aici n-a fost vorba doar despre mine şi Max, despre suferinţa pe care o provocăm. A fost vorba despre sănătatea noastră mintală.

15 octombrie

Nu ştiu sigur dacă am mai simţit vreodată ceva la fel de minunat ca soarele care îmi mângâie acum faţa. Sunt întinsă peste un colac, pe un râu bătut de vânt din Texas, cu degetele de la picioare atârnându-mi în apă, cu capul şi braţele sprijinite de celălalt capăt. Îmi aşez mai bine ochelarii de soare mari, rotunzi, pe care îi am pe nas şi oftez.

— Pari fericită, îmi strigă Max, iar eu ridic din nou ochelarii de soare şi întorc capul în direcţia din care vine vocea lui, ca să-i fac cu ochiul.

— Poţi să fii sigur! zic şi îi zâmbesc larg.

Max pluteşte la câţiva metri distanţă de mine, îmbrăcat într-un costum de baie bleumarin şi purtând o pereche de ochelari negri Ray-Ban. Îmi întoarce zâmbetul.

— Vino încoace!

— Vino tu încoace! îi spun, fluturându-mi braţul spre el.

Atunci observ că am unghiile vopsite în cea mai frumoasă nuanţă de roşu-sclipitor, ca al apusului. Îmi mişc degetele prin faţa ochilor şi mă minunez la vederea lor, a soarelui care îmi sclipeşte printre ele.

Îmi las din nou mâna în jos şi mă nedumereşte textura colacului. E aspră şi calcaroasă la atingere, cu găuri mari în suprafaţă. Atunci mă ridic în fund şi îmi dau seama că plutesc pe un uriaş inel Cheerios, iar răul e acum făcut în întregime din lapte.

— Probabil e grozav pentru piele, remarc eu şi mă uit din nou spre Max. Hei, cum se face că tu ai cereale colorate Froot Loop? cer să aflu.

— Pentru că sunt mai distractiv decât tine, mă ia peste picior Max.

Întinde mâna în jos, rupe o bucată din ambarcaţiunea lui verde ca lămâia, o cufundă de câteva ori în râul de lapte, ca pe o gogoaşă, apoi o aruncă în gură.

— Mmm! exclamă.

— Vrei să facem schimb? îl întreb cu glas dulce.

— Nici gând! răspunde Max, iar acum se ridică şi el în fund, pentru că ştie ce-l aşteaptă.

— Păcat! zic şi încep să vâslesc nebuneşte înspre el.

O să-mi dea bucata aia de Froot Loop, fie că vrea, fie că nu. Dar indiferent cât aş vâsli de mult, se pare că nu reuşesc să ajung la el. Râul începe să curgă mai repede şi, dintr-odată, nu mai e alb. E făcut din lapte în toate culorile curcubeului, ca şi cum cineva tocmai ar fi terminat un castron de cereale cu bezele, iar acum varsă laptele rămas la canal.

— Max, mai încet! îi strig.

— Nu pot! îmi strigă el la rândul lui, îndepărtându-se tot mai mult, până când ajunge să fie doar un punct în zare, în vreme ce eu m-am oprit complet.

Mâhnită, îmi trag la mal uriaşul inel Cheerios, care acum e ud leoarcă, şi adorm cu capul pe el, cu picioarele întinse pe o plajă făcută din zahăr.

24. Sunt doar sâni

Se poate spune că, dacă eşti elev la Academia Bennett şi chiar ai de făcut o temă, ultimul loc în care ar trebui să te duci e biblioteca. Aici se socializează mai mult decât în sala de mese la ora prânzului, în curtea principală într-o dimineaţă de luni sau în tribunele stadionului la un meci de sâmbătă după-amiaza, toate puse la un loc. În cea mai mare parte a timpului elevii merg acolo şi se prefac că lucrează, în vreme ce, de fapt, urmăresc lumea. Uneori nici măcar nu se mai obosesc să-şi scoată cărţile din geantă. Asta-i enervează cumplit pe bibliotecari.

Biblioteca e ultimul loc în care ar trebui să te duci ca să înveţi, desigur, asta dacă nu cumva ai disciplina lui Max Wolfe. Mai că nu-mi vine să-l deranjez când îl găsesc stând într-un colţ îndepărtat de la etajul al doilea, înconjurat de mormane formate din cărţi de istorie, în timp ce becul veiozei de pe masă îi luminează chipul frumos. Dar apoi ridică privirea şi mă vede, iar mie mi se face ruşine că mă holbez la el.

Bună, îmi spune, mişcându-şi doar buzele, fără să scoată vreun sunet.

— Bună, îi răspund cu glas tare.

Max clatină din cap, zâmbind, şi îmi face semn să vin mai aproape.

— La etajul ăsta trebuie să faci linişte, îmi şopteşte el. Vrei să stai jos?

Dau din cap şi îmi trag un scaun la masa lui. Preţ de câteva clipe niciunul dintre noi nu spune nimic.

— Avem o problemă, îi şoptesc în cele din urmă.

— Ştiu, încuviinţează Max. Avem multe de discutat şi promit că o s-o facem, dar în clipa de faţă nu mă pot gândi decât la examenul ăsta...

— Nu, îi zic, ridicând o mână pentru a-l opri. Nu despre... *treaba aia.*

Pentru că sunt multe de spus despre *treaba aia,* dar acum trebuie să ne ocupăm de chestii mai importante.

— Despre Petermann. Se pare că e... arestat.

Îmi pare rău să i-o spun în ajunul testului la istorie. După cât era de agitat duminică, asta o să-l zăpăcească de tot. Dar trebuie să ne gândim ce e de făcut.

— Ştiu, spune Max.

Îmi îndrept spatele.

— Ştii? De unde?

El face o pauză, apoi răspunde:

— Celeste mi-a spus, iar eu mă cocoşez la loc.

— Bineînţeles! exclam, străduindu-mă din răsputeri să păstrez un ton relaxat. Ţi-a spus că am dus-o acolo? Încercam doar să îndrept lucrurile, s-o fac să înţeleagă.

— Ştiu că asta voiai, zice Max. Şi înseamnă mult pentru mine. Mulţumesc.

— Aşadar e totul ok între voi doi? întreb ca din întâmplare, mâzgălind cu un stilou pe foaia lui şi uitând, pentru moment, adevăratul motiv care m-a adus aici. Între tine şi Celeste?

— O să vedem, zice Max, ridicând din umeri, iar mâzgăliturile mele se transformă în vârtejuri furioase.

El întinde o mână, făcându-mă să cred că mi-ar putea mângâia obrazul, dar, în schimb, îmi scoate ceva din păr, care se dovedeşte a fi un inel Cheerios uscat. *Nu din nou!* îmi spun şi mă uit lung la bucata din cutia de cereale.

— Ăsta de unde a apărut? mă întreabă Max.

— Habar n-am.

Apoi Max face un lucru care mă ia complet prin surprindere. Începe să râdă. Cu poftă!

— Ei bine, mă bucur că te amuz! exclam eu.

Max îşi trage sufletul. Apoi vorbeşte.

— M-am despărţit de Celeste, zice el. Atunci mi-a spus despre CDV.

— Te-ai despărţit? întreb, privindu-l şi lăsând încet stiloul din mână.

O fată cu păr castaniu-cenuşiu se ridică furioasă de la o masă aflată la câţiva metri distanţă, îşi îndeasă cărţile în ghiozdan şi pleacă.

— Da, zice Max. M-am despărţit.

Nu mă clintesc. Nu ştiu sigur ce înseamnă gestul lui. Oare l-a făcut pentru mine? Oare acum o să fim în sfârşit împreună? Mi-am imaginat altfel momentul ăsta.

— Deci asta înseamnă că... încep eu.

— Nu înseamnă nimic altceva decât că m-am despărţit de Celeste, îmi spune Max cu blândeţe, dar pe un ton lipsit de orice emoţie, ca şi cum s-ar fi aşteptat la întrebare. Ştii că ţin la tine,

Alice, dar până acum ăsta a fost, de departe, cel mai ciudat semestru din viaţa mea. În clipa de faţă cred că am nevoie de puţin timp ca să-mi fac ordine în gânduri.

Nu, îmi spun în sinea mea, *categoric nu aşa mi-am închipuit că o să meargă.* Însă ştiu că trebuie să ne ocupăm de chestiuni mai importante. Cum ar fi sănătatea noastră mintală.

— Deci ce ne facem? îl întreb. În legătură cu visele. Mai ales după tot ce ne-a spus Petermann duminică, avem nevoie de răspunsuri, acum mai mult ca oricând. Iar CDV e închis complet. Situaţia devine din ce în ce mai ciudată pe aici.

Max se mulţumeşte să scuture din cap.

— Sincer să fiu, nu ştiu.

— Dar tu ai mereu soluţia pentru problemă, îi zic.

— Ştiu. Însă nu sunt sigur că am soluţia pentru problema asta.

*

În seara aceea, când intru în bucătărie, din boxe răsună cu putere muzică *bossa nova,* iar masa de lucru arată ca şi cum acolo s-ar fi comis o crimă cu produse de cofetărie. Practic fiecare suprafaţă e acoperită cu substanţe sub formă de pulbere. Zahăr şi făină, cacao pudră, fulgi de ciocolată, lângă dâre mari de unt uleios.

Tata stă în faţa mesei purtând un şorţ de bucătărie şi glazurează un tort cu dexteritatea unui pictor celebru în toată lumea. Doar că, atunci când mă uit mai bine, văd că tortul e concav, iar el foloseşte glazura pentru a-l cârpi.

— Ei bine, mi se pare că ai progresat, remarc eu.

— Ha-ha! zice tata. Mă străduiesc din răsputeri, dar niciodată nu-mi iese cum trebuie.

— Te-ai gândit vreodată să te resemnezi cu faptul că nu te prea pricepi la prăjituri? îl întreb.

Tata se uită la mine de parcă aş fi nebună.

— Nu! zice el. Nu m-am gândit. Şi nu-mi vine să cred că-mi pui o asemenea întrebare.

Seriozitatea afirmaţiei e cu atât mai greu de acceptat când se întoarce spre mine şi observ că poartă şorţul de bucătărie pe care l-a cumpărat din Florenţa şi care îi transformă tot trupul într-un nud din marmură... al unei femei.

— Câh, tată, scârbos! exclam eu şi îmi pun o mână în dreptul feţei. Dar e doar un tort. Poţi să cumperi unul, să ştii.

Iau pe furiş puţină glazură pe deget şi o ling. E surprinzător de gustoasă.

— Sunt doar sâni, Alice! spune tata, scoţându-şi şorţul şi lăsând la iveală obişnuita lui ţinută formată din caşmir şi catifea reiată. În plus, sunt om de ştiinţă. Crezi că aş renunţa pur şi simplu ori de câte ori rezultatul nu e satisfăcător?

— Nu, mormăi eu.

— Ce te-am învăţat eu mereu? mă întreabă el, îndreptând spre mine, puţin cam prea aproape, o spatulă plină de glazură.

— Să nu ţin niciodată bananele în frigider că aşa se strică mai repede, îl tachinez eu.

— Cealaltă chestie, zice tata, refuzând să muşte momeala.

— Să găsesc răspuns la fiecare întrebare şi să merg întotdeauna până la capăt.

— Exact! Bravo!

Îmi mânjeşte nasul cu puţină glazură de pe spatulă, iar eu dau ochii peste cap, după care o iau cu degetul şi o bag în gură.

— Glazura nu e rea, să ştii, îi spun.

— E doar unt cu zahăr. Dacă aş reuşi cumva să fac ca ingredientele astea două să aibă gust rău, atunci chiar că aş avea probleme.

Îmi târăsc picioarele până la etaj şi încerc să-mi fac temele, să citesc ceva şi să completez o scurtă fişă de lucru pentru Levy. Dar, cu toate că e materia mea preferată, se pare că nu reuşesc să stau locului. Mă trezesc atrasă de unul dintre rafturile înalte, zidite în perete şi decorate în partea de sus cu superbe muluri în formă de semiluni. Am cercetat deja de zeci de ori obiectele de pe aceste rafturi. Sunt cutii sculptate, tăvi din argint şi vechi cărţi poştale pe care nu e scris nimic, arătând că au fost cumpărate drept suveniruri, nu pentru a servi ca mijloace de comunicare. Trag un scaun şi mă urc pe el ca să văd ce e pe raftul de sus, unde descopăr o cutiuţă din pânză. Înăuntrul ei se află rânduri peste rânduri de diapozitive şi un mic diascop vechi, făcut din lemn. Trag jos cutia, apoi mă aşez pe pat.

Probabil mă gândeam că n-ar strica să văd măcar o poză cu mine de când eram bebeluş. Ceva care să-mi arate că mama şi-a dat seama de existenţa mea, ceva care să-mi transmită că încă ştie că exist. În schimb, dau de fotografii reprezentând locuri exotice, peisaje marine şi câmpii bătute de vânt, apoi animale, animale şi mai multe animale. Girafe, păsări şi ţestoase. De fapt, nu se vede niciun om, nici măcar tata. Cu excepţia unei fotografii de la sfârşit, care o înfăţişează pe mama. Pare că stă în bătaia vântului, îmbrăcată într-un vechi tricou de la Harvard şi purtând o pălărie de paie. E arsă de soare şi zâmbeşte larg, de parcă ar fi aşezată la prora unei mici ambarcaţiuni de pescuit, care o duce oriunde ar vrea să ajungă.

— În drum spre următoarea aventură, nu-i aşa, mamă? spun eu către diapozitiv. Spre următoarea întrebare rămasă fără răspuns.

În clipa aceea aud din nou în minte vocea tatei. *Găseşte răspuns la fiecare întrebare şi mergi întotdeauna până la capăt.* Repet în gând cuvintele de câteva ori, uitându-mă în continuare la mama. Ea cu

siguranţă aşa a făcut mereu, iar de data asta, la fel voi face şi eu. Mai aveam de mers până să ajung la capătul experimentului.

25. Se numeşte gi

Când Gustave Petermann deschide uşa elegantei sale case cu mansardă de lângă Porter Square, ar trebui să fiu mai surprinsă că-l găsesc îmbrăcat din cap până în picioare într-un costum pentru karate, dar nu sunt. De asemenea, nu pot să nu observ uriaşa brăţară neagră pe care o are prinsă de glezna stângă.

— Alice! zice el cu un aer alarmant, în timp ce îşi aşază mai bine banda legată în jurul frunţii. Cum m-ai găsit?

— Cu ajutorul internetului, îi spun eu, după care trec direct la subiect. Aveaţi de gând să ne spuneţi măcar? Şi de ce sunteţi îmbrăcat într-un kimono?

Petermann pare stânjenit.

— Se numeşte *gi.* Ascultă, chiar nu e un moment potrivit, zice el, fără a mă invita să intru. *Sensei*-ul meu e aici, iar lui Yoshi nu-i plac întreruperile.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, fără a-i lua în seamă cuvintele.

— Legea mă împiedică să discut, răspunde Petermann. Ăsta-i sfatul lui Yoshi.

— Yoshi, *sensei*-ul dumneavoastră?

— E şi avocatul meu, replică Petermann, de parcă aş fi prea înceată la minte ca să ţin pasul cu el. Două păsări dintr-o lovitură. Scuză-mă că folosesc expresia în situaţia actuală.

Brusc îmi vine să-i iau banda de pe cap şi să-l sugrum cu ea. De ce nu ia lucrurile mai în serios?

— Dar cum rămâne cu mine şi cu Max? îl întreb. Avem nevoie de dumneavoastră. Chiar dumneavoastră ne-aţi spus că riscăm să ne pierdem minţile, apoi ne-aţi abandonat pur şi simplu!

— Alice, e doar o neînţelegere prostească, zice Petermann, uitându-se neliniştit peste umăr. O să fie rezolvată cât ai clipi, apoi o să putem reveni la treburile obişnuite, îţi promit. Cred că suntem foarte aproape de o descoperire uluitoare.

— Domnule doctor Petermann, ziarele spun că pereţii podului dumneavoastră erau acoperiţi cu colivii în care se găseau peste douăzeci de specii rare de păsări! insist eu.

— Yoshi Yamamura e unul dintre cei mai buni avocaţi în materie de drept penal din Massachusetts, zice Petermann. Dacă nici el nu poate convinge tribunalul să renunţe la acuzaţii, atunci nu ştiu cine poate. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc la lecţia mea. Ne vedem peste câteva săptămâni, Alice. Un niciun caz n-o să înnebuneşti până atunci. Crede-mă!

Petermann îmi închide uşa în nas şi aud cum în casă reîncepe muzica sobră la flaut. Rămân pe loc preţ de câteva secunde, gândindu-mă. Asigurările lui Petermann nu îmi aduc alinare.

— În niciun caz! spun cu voce tare.

Apoi încep să bat din nou cu putere în uşă. Bat tot mai tare şi mai tare, însă muzica flautului nu face decât să crească în intensitate. În cele din urmă începe să mă doară mâna, iar câţiva trecători se holbează la mine, aşa că n-am încotro şi trebuie să renunţ. Mai am puţin şi ajung la capătul aleii din faţa casei, când aud uşa din faţă deschizându-se iar. O femeie îmbrăcată cu un pulover din caşmir verde şi o pereche de jambiere negre se repede afară, după mine.

— Stai! strigă ea. Stai, te rog!

Când mă opresc, nedumerită, ea vorbeşte prima.

— Eşti Alice, nu-i aşa? Alice Rowe?

Drept răspuns nu sunt în stare decât să dau din cap. Simt că în sufletul meu se strânge un anume fel de deznădejde şi sunt sigură că o să izbucnesc în plâns dintr-o clipă în alta.

— Sunt Virginia Petermann, zice ea. Soţia lui Gustave.

Îmi întinde o mână, pe care i-o strâng încet.

— Am aflat totul despre tine, continuă femeia. Proiectul ăsta, lucrul cu tine şi cu Max, l-a însufleţit pe Gustave în legătură cu cercetările lui. Toate astea... nu ştii cât de mult au însemnat!

— Are un fel ciudat de a o arăta, spun, trăgându-mi uşor nasul.

— Păi, uite care-i treaba cu Gus. Deja mi-am petrecut jumătate din timp dorindu-mi să-mi omor soţul, asta încă dinainte să aflu că aducea tot mai mulţi papagali în pod, iar mie îmi dădea răspunsuri vagi cu privire la provenienţa lor, încă dinainte să fie arestat şi încă dinainte să-l angajeze pe avocatul ăla ridicol care vine zilnic aici cu flautul lui. Dar nu pot să-l ucid, pentru că-l iubesc. Chiar dacă îşi petrece optzeci la sută din viaţa activă îmbrăcat în echipament sportiv. Chiar dacă are o comodă plină cu pulovere din caşmir pe care i le-am cumpărat de Crăciun în speranţa că o dată, măcar o dată, o să poarte aşa ceva la birou, în locul unui amestec de poliester cu lycra. Aşa că o să te ajut.

Mă uit la această Virginia Petermann, la părul ei des, tuns în stil bob, la puloverul ei pufos, la cizmele ei comode, tivite cu doar o urmă de blăniţă.

— Cum puteţi să mă ajutaţi? o întreb.

— Ştiu cu cine trebuie să vorbeşti, zice ea, de parcă ar fi evident.

În clipa aceea văd în spatele Virginiei o perdea care se lasă în jos, apoi pe Petermann năvălind pe uşă afară, în costumul lui de karate şi cu o pereche de cizme din doc de la LL Bean.

— Virginiaaaaaaa! strigă el la fiecare pas mare pe care-l face.

— Ai ajuns prea târziu, Gus!

Femeia se întoarce spre el, practic zbierând.

— Deja i-am spus despre Margaret Yang.

Virginia se răsuceşte din nou, cu faţa către mine.

— Margaret Yang a făcut-o, îmi spune repede, pe un ton agitat. Şi ea poate să îndrepte totul. Lucrează la colegiul Wells din Maine.

— Ce-a făcut, mai exact? zic eu, uitându-mă când la unul, când la altul.

Apoi mă întorc către Petermann şi îl întreb:

— Despre ce vorbeşte?

Doctorul se mulţumeşte să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul.

— Spune-i, Gus! îl îndeamnă Virginia.

Petermann nu scoate o vorbă.

— Gustave Louis Petermann, o să-i zici fetei ce are nevoie să ştie, altfel o să ies pe uşă şi n-o să mă mai întorc niciodată. Şi ghici ce? Ai la gleznă un aparat de monitorizare care spune că nu poţi trece de poartă, aşa că de data asta n-o să mă poţi găsi!

De data asta. Nu ştiu de ce, dar nu mă miră să aflu că e greu de trăit lângă doctorul Petermann.

— Ce-a făcut Margaret Yang? încerc din nou.

Petermann oftează precum un copil supărăcios.

— Acum câţiva ani, când tu şi Max aţi venit pentru prima dată la CDV, Margaret Yang abia începuse să lucreze pe post de cercetător asistent, spune el. Era genială! Cea mai talentată studentă pe care am văzut-o vreodată. Pe vremea aceea n-am recunoscut, dar nu puteam să ţin pasul cu ea. Părea să înţeleagă nu doar creierul, ci şi mintea umană.

Petermann priveşte în zare pentru câteva clipe, de parcă şi-ar aminti de demonii trecutului.

— Mi-a ajuns la urechi zvonul că Margaret ar fi folosit nişte procedee neortodoxe în laborator şi am dat-o afară din program, spune el.

Apoi observă privirea soţiei sale.

— Ce, Virginia? Ce mai e de zis?

— Poate ceva de genul „îmi pare rău”, răspunde ea, iar tonul i se îmblânzeşte în clipa în care îşi pune o mână pe braţul lui.

Petermann scrâşneşte din dinţi, după care trage aer în piept.

— Bine, îmi pare rău. Ar fi trebuit s-o păstrez, ar fi trebuit s-o rog să rămână şi să lucreze cu mine, dar eram invidios. Egoist şi ambiţios. Presupun că aşa sunt şi acum. Altfel aş fi contactat-o deja.

Zicând acestea, Petermann îmi ia ambele mâini în ale lui.

— Alice, îmi pare rău! Atunci când ai venit la mine, v-am găsit pe tine şi pe Max în sistem şi am văzut că amândoi v-aţi aflat în grija lui Margaret. Ştiam că ea trebuie să aibă o legătură cu visele voastre, dar în loc să vă spun cum s-o găsiţi, am vrut să îndrept singur situaţia, îmi pare foarte rău, Alice! Ştiu că nu ţi-ai dorit altceva decât nişte răspunsuri.

Îmi trebuie câteva clipe ca să înţeleg pe deplin ce aud.

— Aţi fi luat deja legătura cu ea pentru că...

Petermann se arată răbdător.

— Pentru că Margaret Yang e femeia care v-a făcut asta, ţie şi lui Max, Alice. Ea e motivul pentru care vă visaţi unul pe altul. Ea trebuie să fie. Şi e singura care poate schimba lucrurile.

17 octombrie

Mi se pare o uriaşă greşeală faptul că Grădina Publică nu mai oferă plimbări nocturne cu barca-lebădă, pentru că aici mă aflu eu acum, plutind pe iaz la lumina stelelor. Cerul Bostonului se uită la mine de sus, aşa cum s-ar uita o familie la un prunc nou-născut, şi arată spectaculos. Oriunde mi-aş întoarce privirea, de jur-împrejurul iazului, se văd cireşi. Florile lor au o nuanţă de roz atât de strălucitoare, încât pare electrică. Atunci îmi dau seama că e chiar electrică. Pomilor nu le cresc petale, ci beculeţe de un roz-aprins, care ne învăluie pe toţi într-o lumină trandafirie.

Mă întorc ca să i le arăt lui Oliver, însă el nu-i acolo. Max, însă, este.

— Bună! e tot ce-mi spune, apoi dă să mă ia de mână.

Tot trupul mi se topeşte şi mă pregătesc să-l simt strângându-mă la piept, aşezându-şi o mână pe ceafa mea, trecându-şi degetele prin părul meu. Vrea să-i cuprind mijlocul cu braţele şi să-mi aşez capul chiar sub bărbia lui. Mi-a fost aşa dor de el!

Însă cu o clipă înainte ca mâna lui Max s-o atingă pe a mea, el se retrage.

— Ce-i? îl întreb.

— Ai simţit? mă întreabă la rândul lui, holbându-se la propria mână de parcă n-ar fi a lui.

— Nu, îi zic, nedumerită, şi mă întind ca să-l ating.

Dar de data asta simt. Parcă trupurile noastre ar fi doi magneţi ce se resping. Nu mă pot apropia suficient.

Ne lăsăm mâinile pe lângă corp şi ne uităm buimăciţi unul la celălalt. Pentru prima dată privesc în faţă şi văd că barca asta în formă de lebădă nu seamănă cu aceea în care m-am urcat alaltăieri împreună cu Oliver. E condusă de o lebădă adevărată, una uriaşă, cu pene moi, bogate. Întind mâna şi o mângâi pe gât ca pe un ponei. Atunci lebăda se întoarce.

— Mulţumesc, îmi spune. E plăcut.

— Cu plăcere, îi răspund. Eşti o lebădă foarte politicoasă.

— Iar tu eşti foarte pricepută la mângâiat pe spate. Ar trebui să mergem şi s-o căutăm? mă întreabă lebăda.

— Pe cine?

— Pe Margaret Yang, bineînţeles! mă lămureşte ea, oprindu-se pentru câteva clipe, ca să-şi cureţe penele. E singura cale de a repara totul.

Mă uit la Max, care stă mult prea departe de mine, iar el dă din cap în semn de încuviinţare.

— Hai să mergem şi să îndreptăm lucrurile! zice Max.

Expresia de pe chipul lui e cât se poate de serioasă.

— Mâine? îl întreb.

— La prima oră, îmi răspunde. Alice?

— Da, Max?

Încearcă încă o dată să întindă mâna şi să mă atingă, dar, din nou, degetele lui nu reuşesc să răzbată.

— Nu-mi place chestia asta, zice el.

— Nici mie.

— Mâine, repetă Max. Ne vedem curând!

— Ne vedem curând! îi spun eu.

26. Rio de Janeiro, 35 de kilometri

— Ce faci? mă întreabă tata, arătându-mi, lucru neobişnuit pentru el, că e cu adevărat atent.

— Nimic, îi răspund şi îi arunc o privire absentă peste marginea cănii cu cafea.

— Îţi legeni genunchiul şi mişti toată masa. Încerc să rezolv rebusul. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, îi răspund. Sunt doar preocupată de câteva lucruri.

Cum ar fi: *o să apară azi Max? Oare planul pe care l-am făcut în barca-lebădă o să rămână valabil?* Mă gândesc să-i dau un mesaj şi să-l întreb, dar decid să n-o fac. În viaţa reală n-am mai primit nicio veste din partea lui după discuţia din bibliotecă. Da, şi în visul de azi-noapte intervenea ceva între noi.

Dar ce anume? mă întreb eu, uitându-mă în gol.

— Iar ai început! zice tata. Chestia cu genunchiul. De ce nu-l scoţi pe Jerry la o plimbare? Are straniul talent de a adormi pe piciorul meu şi chiar ar trebui să mai facă mişcare.

*

Mă străduiesc din răsputeri să-l abat pe Jerry din drumul spre Grădina Publică, deoarece mi se pare cam ciudat să merg acolo imediat după ce am visat-o, însă câinele se încăpăţânează şi mă trage înspre porţi precum o maşinărie cu blană.

Atunci o văd. O lebădă mică, plutind singură pe apa aflată la vreo şase metri distanţă. Şi se uită drept în ochii mei. Curioasă, îi întorc privirea. Probabil că pasărea se uită, de fapt, la Jerry, fiara pusă pe vânătoare de lângă mine, asta după ce a fost martoră la eşecul cu raţa, care a avut loc în acelaşi iaz acum o săptămână.

Dar lebăda îmi face cu ochiul. Nu încape nicio îndoială. Şi ştiu că e un semn. Trebuie să merg în Mâine şi s-o găsesc pe Margaret Yang. Cu sau fără Max.

Însă când Jerry şi cu mine ne întoarcem, Volvo-ul lui Max e parcat ilegal în faţa casei mele, iar proprietarul maşinii mă aşteaptă pe verandă, ţinând în mână patru cafele.

— Nu ştiam care îţi place, ridică el din umeri când ne apropiem. Aşa că le-am luat pur şi simplu... pe toate.

În ciuda voinţei mele, nu mă pot abţine să zâmbesc de la o ureche la alta.

— Ce? mă întreabă el.

— Nimic, îi spun, clătinând din cap.

A fost intenţionat. Faptul că s-a arătat de acord să vină cu mine. Ceea ce înseamnă că a vorbit serios în vis şi atunci când a spus că detestă imposibilitatea de a mă atinge.

— Cum o să bem noi toate alea?

— Ei bine, se pare că o să avem nişte ajutoare, zice Max.

— Bunăăăăăăăăăăă! ţipă Sophie şi iese în fugă din casă, precum o veveriţă zburătoare, mai-mai să mă trântească la pământ.

Apoi se îndepărtează de mine şi îmi priveşte chipul surprins.

— Oh, Doamne, ştiam eu! Tocmai îi spuneam tatălui tău. Zic: a uitat complet că urmează să vin săptămâna asta. Ai uitat, nu-i aşa?

— Ăăm... încep eu.

— Chiar dacă ai uitat, minte-mă! îmi sugerează ea.

— N-am uitat? încerc.

Sophie mai scoate un ţipăt ascuţit şi mă îmbrăţişează iar, ţopăind şi oprindu-se să-şi îndrepte ochelarii, atunci când aceştia sunt cât pe ce să-i cadă de pe nas. E toată numai obraji îmbujoraţi şi păr drept, castaniu. Am uitat câtă lumină radiază fără ca măcar să-şi propună asta.

— Apropo, pe ăsta l-am întâlnit pe drum, zice ea, dând din cap înspre Max.

După care se apleacă spre mine şi îmi şopteşte, mult prea tare.

— E chiar mai frumos decât ai zis.

Ruşinată, las capul în jos, iar Max se preface că n-a auzit, în timp ce ia o gură de cafea ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Oh, salut, Gerald! spune Sophie, uitându-se în jos la Jerry, apoi întorcându-şi privirea cu dispreţ.

— Ştii că nu aşa îl cheamă, o tachinez eu.

— Poate că nu-mi pasă, se răsteşte ea.

Îmi dau ochii peste cap şi mă întorc înspre Max.

— Sophie îl urăşte pe Jerry pentru că i-a mâncat păpuşa Barbie preferată pe vremea când eram copii. Şi nu l-a mai iertat niciodată pentru asta.

— De ce aş ierta o fiară băloasă, complet lipsită de autocontrol sau bun-simţ?

Sophie îşi pune o mână în şold.

— Acum Barbie avea un cap şi o faţă, iar în clipa următoare îi monitorizam lui Jerry tranzitul intestinal, căutând urme de păr blond, ca să fim sigure că a *eliminat-o.*

Prietena mea se cutremură.

— Ai grijă ce spui despre Jer-Bear! aud pe cineva zicând.

Mă întorc şi îl găsesc pe Oliver stând pe trotuar, călare pe Segway-ul lui, precum un cavaler modern.

— Mai exact ce se întâmplă aici? întreabă Sophie. Ai şaptesprezece ani şi urmează să împlineşti şaptezeci? Şi bunica mea are un Segway. Al ei este roz-aprins. Voi doi le-aţi putea scoate la o întâlnire împreună.

— Nu critica până nu încerci, zice Oliver. Ceea ce n-o să poţi face, căci, cu o asemenea atitudine, n-o să urci niciodată pe ea.

Sophie scoate un sunet de uimire, de parcă tocmai ar fi fost plesnită cu mănuşa, iar eu profit de ocazie ca să-i întrerup.

— Ok, copii, Max şi cu mine aveam nişte planuri pentru ziua de azi!

Mă întorc spre el, simţindu-mă brusc emoţionată.

— Doar ca să fiu sigură, pentru asta eşti aici, nu-i aşa? îl întreb. Pentru excursie.

Max se ridică şi vine spre mine, cu un aer nedumerit.

— Sigur că pentru asta sunt aici. Ţi-am spus că o să vin, nu-i aşa?

Nu pot să nu mă relaxez, răsuflând uşurată, iar Max mă strânge de umeri, ceea ce îmi dă din nou o senzaţie diametral opusă relaxării.

— Excursie! exclamă Oliver, frecându-şi mâinile. Unde mergem?

— *Noi,* zice Max, arătând către el, către Sophie şi către mine, mergem în Mâine. Tu habar nu am unde o să te duci.

Mă aştept ca Oliver să-i dea o replică usturătoare, ceva cu care să salveze aparenţele. Dar Oliver face un lucru pe care îl văd pentru prima dată la el. Îşi lasă garda jos şi, părând sincer jignit, se întoarce pentru a urca la loc pe Segway.

— Oh! spune el. Ok.

— Ştii ce? anunţ eu. Cred că mai avem loc pentru o persoană.

— Avem? întreabă Max, ridicând mirat din sprâncene.

— *Avem!* îi zic şi mă întorc ca să-i arunc o privire.

— Mă rog, bombăne Max. Atâta vreme cât eu conduc.

*

Se dovedeşte că Max Wolfe e un mare fan al stilului Motown, iar eu aş minţi dacă aş spune că lucrul ăsta nu m-a luat prin surprindere. Dar, în timp ce înaintăm lin pe autostrada 1–95, înspre Mâine, îmi dau seama că, într-o oarecare măsură, e logic. La fel ca şi Max, stilul Motown e clasic. Puţin sobru, cu toate astea distractiv.

— Habar n-aveam că îţi place genul ăsta de muzică, îi spun.

— E distractiv să conduci cu ea, mă lămureşte Max.

Azi pare cu adevărat relaxat. Suntem la vreo patruzeci de minute de mers în afara oraşului, iar frunzele categoric au luat foc. Galben ca lămâia, roşul ca al maşinilor de pompieri şi o nuanţă de

portocaliu rezervată doar celor mai ieftine sucuri de portocale pe care le poţi găsi.

— Mi-aş dori să rămână aşa tot anul, zic eu pe un ton melancolic.

— Şi eu, se arată de acord Max. Dar atunci n-am mai avea zăpadă... sau vară.

— Ai dreptate, îi spun, apoi îmi las capul pe spătarul scaunului, ascultându-i pe Sophie şi Oliver care se ciondănesc în spatele nostru.

— Zic şi eu, fără supărare, dar cred că am şanse serioase ca, până la sfârşitul anului şcolar, să te înlocuiesc în rolul de cel mai bun prieten, zice Oliver. Oricum, tu de cât timp o cunoşti pe Alice?

— Oh, doar de aproximativ... o *viaţă* întreagă! răspunde Sophie. Dar ce înseamnă asta în comparaţie cu cele nici două luni de când o ştii tu?

— În momentul de faţă simt destul de multă ostilitate din partea ta şi trebuie să spun că-mi cam place, recunoaşte Oliver. Dar tot o să am nevoie de mai multe dovezi privind prietenia.

— Alice şi cu mine avem o veche glumă a noastră, în care pretindem că ne-am creat fiecare câte o clonă a celeilalte, cu care să ne petrecem timpul atunci când nu suntem împreună. Atât de tare ne simţim lipsa când ne despărţim! Poţi să concurezi cu aşa ceva? întreabă Sophie.

— Ştiaţi că o femeie din Anglia tocmai şi-a donat şoricarul? E adevărat. Am citit despre asta, le strig eu.

— Numai tu ai fi în stare să citeşti aşa ceva, intervine Max.

Era aşa de atent la drum, încât nici nu mi-am dat seama că ne-a ascultat.

— Mie mi-ar plăcea să vă donez pe *amândouă,* doamnelor! zice Oliver.

— În *visele* tale, replică Sophie.

Apoi rămâne pe gânduri preţ de câteva secunde.

— Cred că expresia asta are un înţeles ceva mai profund în grupul ăsta.

— Păi, eu o ştiu pe Alice de mai multă vreme decât oricare dintre voi, aşa că nu puteţi întrece aşa ceva! spune Max.

Iar în maşină se lasă o tăcere stânjenitoare.

— Da, dar numai într-un ciudat univers paralel al viselor, deci nu sunt sigură că se pune, zice Sophie.

— Că veni vorba despre un univers paralel, voi aţi văzut semnul de adineauri? întreabă încet Max. Rio de Janeiro, 35 de kilometri.

— Imposibil! îi răspund. Nu există niciun Rio în Mâine.

— Ştiu, spune Max, aruncându-mi o privire cu subînţeles. Asta-i şi ideea. Probabil că o să ne rătăcim complet pentru că minţile noastre visează semne rutiere suplimentare.

Dar eu mă gândesc la altceva.

— Deci atunci, în sala de mese, când te-am întrebat despre Amazon... ţi-ai amintit, nu-i aşa?

— Sigur că da, spune Max. Erai tare tristă în săptămâna aia. Mureai de dorul tatălui tău. Am încercat tot ce mi-a stat în putere ca să te fac fericită. Bananele prăjite au fost primul truc care a funcţionat.

— Ştiam eu! zic, puţin ameţită.

— Mai ai puţin şi adormi, nu-i aşa? mă întreabă Max.

— Avioane, trenuri şi automobile, reuşesc eu să mormăi.

Şi chiar în clipa în care ochii dau să mi se închidă, văd cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut până acum, de când realitatea şi visele au început să se amestece între ele. O motocicletă s-a apropiat în viteză de maşină, iar la ghidon stă Jerry, cu un buldog mai mic aşezat în spatele lui. Amândoi poartă căşti minuscule şi

ochelari speciali. Jerry e negru, iar buldogul mai mic are blana de un roz aprins. Se întorc şi se uită o clipă spre mine, după care accelerează iar.

27. Îmi plac alpacalele dumneavoastră

Primul lucru pe care îl fac când mă trezesc pe scaunul din dreapta al maşinii lui Max, în afară de a observa cât de frumoase sunt împrejurimile (numai pajişti verzi, ziduri din piatră şi căsuţe pitoreşti, cu acoperişuri din şindrilă) e să mă întreb de ce văd o cămilă cu căciulă de blană holbându-se la mine prin fereastră. Al doilea lucru pe care îl fac e să remarc că nu sunt complet singură.

— Alpacalele trebuie să fie printre cele mai caraghioase animale de pe pământ, o aud pe Sophie spunând, în timp ce cobor din maşină şi mă alătur celorlalţi, care stau sprijiniţi de un gard mare din lemn, uitându-se curioşi înspre un câmp. Avea nevoie de o pauză, adaugă prietena mea şi arată spre Max, care se întinde.

Drept în faţa lor şi părând la fel de curioase, stau câteva alpacale, ce rumegă în tăcere iarba. Seamănă mult cu lamele, doar că blana le e tunsă în aşa fel, încât dau impresia că poartă nişte pantaloni evazaţi, mari şi pufoşi, în vreme ce pe cap au cocuri şic din păr cârlionţat.

— Seamănă oarecum cu nişte vedete pop din anii optzeci, remarcă Oliver.

— Nu cred că ne simpatizează, zic eu.

— Probabil pentru că Sophie le-a insultat, spune Max, cu un surâs afectat.

— Max Wolfe tocmai a făcut o glumă?

Oliver îşi flutură mâinile prin faţa lui, apoi zice cu glas tare:

— Max, eşti acolo? Ne auzi? Sau ăsta e începutul unui film de groază despre invazia hoţilor de trupuri?

— Taci din gură! zice Max pe un ton jucăuş.

Pe urmă, cu o voce groasă şi înfricoşătoare, care ne ia pe toţi prin surprindere, adaugă:

— *Sau o să fii primul care moare!*

— Altă glumă! ţipă Oliver. Acum chiar că e ciudat.

Oliver încă râde când, deodată, cade pe burtă. Acum

Max e cel care râde.

— Frate, tu tocmai mi-ai pus piedică? întreabă Oliver de la pământ şi nu pare încântat.

— Relaxează-te! zice Max. Glumeam doar. Te ajut să te ridici.

Întinde o mână spre Oliver, care se preface că o apucă, dar, în schimb, îl trage pe Max pe iarbă lângă el.

— Ce naiba? strigă Max.

Şi, brusc, cei doi se iau la trântă.

— Foarte matur, Healy! îl aud pe Max gemând.

— Tu vorbeşti, Wolfe! şuieră la rândul lui Oliver. Ce vrei să demonstrezi?

— Se simt bine? întreabă Sophie, apropiindu-se de mine.

— Cred că da, îi răspund. Cred că sunt doar nişte idioţi. Au un trecut care îi leagă.

În clipa aceea auzim o voce din spatele nostru care îi face până şi pe Oliver şi Max să ridice capetele.

— Voi, băieţi, aţi face bine să vă potoliţi. Îi speriaţi pe copii, spune glasul.

Ne întoarcem şi vedem venind spre noi un bătrân cărunt, îmbrăcat într-un pulover bleumarin de lână, cu cizme înalte din cauciuc. Arată către câmp şi atunci îmi dau seama că termenul *copii* se referă la alpacale.

— Ne scuzaţi, domnule.

Max şi Oliver se ridică imediat în picioare, scuturându-şi genunchii, precum nişte infanterişti cărora generalul lor le-a cerut să se aşeze în poziţie de drepţi. E amuzant, de vreme ce omul ăsta nu le ajunge mai sus de bărbii. Dar are ceva, o prezenţă ce nu poate fi ignorată. Te face să-l asculţi cu atenţie.

Singura persoană ce nu pare intimidată e, desigur, Sophie.

— Dumneavoastră sunteţi Alfred? întreabă ea, aruncând o privire către plăcuţa pe care scrie: FERMA DE ALPACALE A LUI ALFRED.

— Eu sunt, răspunde Alfred.

— Îmi plac alpacalele dumneavoastră, spune ea şi zâmbeşte de parcă i-ar fi complimentat cizmele.

— Mulţumesc, domnişoară, zâmbeşte Alfred la rândul lui. V-ar interesa un tur al fermei?

Chiar dacă ne aflăm într-o misiune, niciunul dintre noi nu refuză.

*

Se dovedeşte că alpacalele nu sunt doar distractive, ci şi foarte utile. Îl urmăm pe Alfred de cealaltă parte a dealului de pe proprietatea lui, pe lângă ferma lui cu acoperiş din şindrilă albă şi verandă lată, ce se întinde de jur-împrejur, apoi într-un hambar mare şi roşu. În tot acest timp el ne împărtăşeşte secretele meşteşugului său. Aflăm că lâna de alpaca e de trei ori mai călduroasă decât cea de oaie şi mult mai fină. Aflăm că există două feluri de alpacale: Suri, care au lâna mai cârlionţată şi divers colorată, şi Huacaya, rasa cel mai des întâlnită în Statele Unite. Ne aşezăm cu toţii, pe rând, la roata de tors, pentru a răsuci lâna în fire de țesut.

— Ţi-am făcut asta, îl aud pe Oliver spunându-i lui Sophie sub grinzile groase ale hambarului, în timp ce ţine în mână o bucăţică de aţă pe care tocmai a tors-o.

Sophie îi răspunde cu un chicotit şi se îndepărtează, dar nu înainte de a lua cu sine inutila bucăţică de aţă. Văzând toate astea, ridic din sprâncene.

Partea cea mai bună e că primim dreptul de a mângâia o alpaca sau două, iar eu tocmai îmi iau rămas-bun de la o femelă dulce pe nume Mildred, când arunc o privire mai încolo şi îl văd pe Max stând practic nas în nas cu o alta, căreia îi şopteşte tot felul de nimicuri dulci. El mă surprinde zâmbind, îşi drege glasul, după care loveşte uşurel, pentru ultima oară, creştetul animalului şi pleacă.

— Ce? Aveam o legătură! zice el.

Nu se poate să nu-mi crească inima când îl văd pe acest Max. Ăsta e Max cel pe care îl iubesc. Deschis, relaxat şi fericit. Dau să-mi aşez o mână pe spatele lui, dar mă retrag aproape imediat, neştiind sigur ce mai e bine şi ce nu. Max îmi aruncă o privire pe care n-o pot descifra.

Mi-aş dori ca lucrurile să fie mai simple. Ca asta să fie doar o zi obişnuită, petrecută cu prietenii la o fermă obişnuită de alpacale. Iar Max să fie iubitul meu obişnuit, pe care nu-l visez. Mi-aş dori ca Sophie să locuiască aici. Mi-aş dori să nu-mi fi văzut azi câinele trecând pe lângă mine pe o motocicletă. Mi-aş dori să nu pierdem controlul asupra realităţii.

Îi găsim pe Alfred, Oliver şi Sophie stând pe verandă. Sophie ţine în mâini un superb pulover crem pe care tocmai l-a cumpărat, iar Oliver are o cutie cu fursecuri în formă de alpacale.

— Îmi pare rău, Mildred! strigă Oliver, după care smulge cu dinţii capul unuia dintre fursecuri. Dar eşti delicioasă! Ce e? mă întreabă cu gura plină, când observă că mă uit la el.

— Nimic, zic eu şi rup un picior de alpaca din aluat, în timp ce ne întoarcem către drumul principal. Sunt doar fericită. Mi-aş dori ca lucrurile să rămână aşa.

— De ce să nu rămână? spune Oliver, părând sincer nedumerit.

— Pentru că situaţia e pe cale să se schimbe, îi răspund.

— Nu şi dacă ne opunem.

Oliver ridică din umeri de parcă totul ar fi foarte simplu, iar eu îmi doresc să aibă dreptate.

*

— Deci cât mai avem până la colegiu? îl întreb pe Max, când ne îngrămădim cu toţii înapoi în maşină.

— Doar vreo zece minute, răspunde el, uitându-se la o hartă Google de pe telefon. Aşa că ar trebui să aflăm răspunsurile numaidecât.

Un sentiment de tristeţe mi se ridică precum un nod în gât. După ce o vom găsi pe Margaret, nimic nu va mai fi la fel.

Dar în timp ce străbatem cu maşina campusul colegiului Wells, încep să mă relaxez. E un loc izbitor de frumos, plin de alei ce şerpuiesc printre vechi clădiri din cărămidă şi copaci uriaşi, cu frunziş bogat, toate înălţându-se deasupra unor pajişti întinse, bine îngrijite. Un mic paradis academic.

Cel puţin la prima vedere.

*

— Mă tem că nu vă pot ajuta, ne zice Doreen McGinty de la biroul ei din secretariat, printre pocnetele baloanelor de gumă de mestecat.

Am încercat deja să intrăm în biroul lui Margaret Yang din aripa dedicată biologiei, dar era încuiat, iar acum sperăm ca Doreen să ne dea o adresă de domiciliu. Părul ei e în acelaşi timp foarte tapat şi foarte bine făcut permanent, de parcă nu şi-ar mai fi schimbat forma de la sfârşitul anilor optzeci.

— Seamănă puţin cu o alpaca, zice Max în şoaptă, în vreme ce Doreen îşi mestecă guma, iar eu îmi acopăr buzele ca să-mi înăbuş un chicotit.

— Nicio adresă personală nu va fi dată studenţilor, asta-i politica academiei. Vă cer sincer scuze, ne explică femeia, însă nu pare foarte sinceră.

— Dar noi nu suntem studenţi! intervine Sophie, încercând să fie de ajutor şi făcându-ne pe noi, ceilalţi, să oftăm.

— Atunci categoric nu v-o pot da, zice Doreen.

— Dar programul biroului ei? încearcă Max. Pe ăsta ni-l puteţi spune?

— Pe ăsta vi l-aş putea spune, dacă aţi fi studenţi, dar altfel nu, răspunde femeia.

— Doreen, zice Oliver, apropiindu-se şi sprijinindu-şi relaxat un braţ pe biroul ei. Dă-mi voie să-ţi pun două întrebări. Prima: ţi-a spus cineva vreodată că semeni izbitor cu prinţesa Diana când era tânără? Pentru că aşa e, Doreen. Şi a doua: ipotetic vorbind, dacă ai fi în locul a câţiva studenţi care, pentru moment, nu sunt, tehnic vorbind, înscrişi...

Desenează cu mâinile nişte ghilimele în aer.

— Deci nu sunteţi studenţi, zice Doreen, cu o faţă lipsită de expresie.

— Aceeaşi Marie, altă pălărie, spune Oliver. Deci, dacă ai fi în locul lor... cum ai proceda ca să găseşti un profesor?

— Sigur, cu asta vă pot ajuta, zice Doreen şi se apucă să scotocească prin sertarele biroului, în căutare a ceva.

— Ştiam eu că poţi, Doreen! exclamă Oliver, bătând din gene.

Femeia trânteşte pe masă un teanc gros de hârtii.

— Formulare de înscriere, declară ea. Completaţi-le şi vă voi putea răspunde la întrebări când veţi veni la anul.

*

Cinci minute mai târziu, stăm pe o bancă din faţa cafenelei din centrul campusului, simţindu-ne complet deznădăjduiţi.

— Farmecul meu funcţionează de fiecare dată cu secretara decanului Hammer! zice Oliver, uluit. Fă referire la o figură publică atrăgătoare din anii optzeci sau nouăzeci, apoi strecoară-ţi rugămintea. Bum!

— Nu mai suntem în Kansas, îi spun. Suntem în Maine.

— Poate ar trebui să încerci chiar să munceşti pentru ceea ce vrei, în loc să foloseşti mereu trucuri, intervine Max.

Îi arunc o privire care spune: *Uau!* iar el se mulţumeşte să ridice din umeri.

— Scuteşte-mă, Wolfe! răspunde Oliver. Nu te văd făcând nimic ca să rezolvi problema.

— Mi-ar plăcea la nebunie s-o rezolv, Healy, dar se pare că tu îmi stai mereu în drum, zice Max.

— Cum e posibil să-ţi stau în drum, când tu îţi petreci cea mai mare parte a timpului prefăcându-te că nu exist?

Oliver mai are puţin şi îşi arată colţii, iar Max tace.

— Nu mă prefac că nu exişti, zice el în cele din urmă. Ne-am înstrăinat. Vieţile noastre sunt altfel decât erau.

— M-ai lăsat baltă, frate! spune Oliver. Nu încerca să negi. Nici acum nu ne-am fi petrecut timpul împreună, dacă n-ar fi fost Alice.

Drept răspuns, Max pare îndurerat. Din câte îmi dau seama, ştie că Oliver cam are dreptate.

— Deci ce facem? întreb eu, întrerupând tensiunea.

— Putem să mai încercăm mâine la biroul ei, ridică Oliver din umeri. Sau să urcăm la cină în sala de mese şi să întrebăm lumea.

— Dar unde rămânem peste noapte? îl întreb.

— Ce ziceţi de ferma lui Alfred? propune Sophie. Are casa aia mare şi veche. Cred că s-ar putea să fie şi pensiune.

— Serios? se arată sceptic Oliver.

— În Mâine, toate clădirile sunt pensiuni, zice cu convingere Sophie.

Ceva mai bine-dispuşi, ne îngrămădim la loc în maşină, dar ne trezim din nou în punctul din care am plecat, când constatăm că motorul nu vrea să pornească.

Vreau să sugerez un camion de tractare, dar observ cât de rigid a devenit trupul lui Max şi aleg să tac. Din păcate, Oliver nu pricepe semnul.

— Cu asta te alegi dacă umbli cu mormanul ăsta de fiare vechi, mormăie el de pe bancheta din spate. Maşina asta e mai bătrână decât noi.

Sophie tastează ceva pe telefon, iar eu mă uit în continuare la Max, aşteptându-l să explodeze.

— Trebuia să fie a surorii mele! zice el printre dinţi.

Oliver îşi masează fruntea preţ de câteva clipe şi răsuflă prelung.

— Îmi pare rău, Max! N-am ştiut.

Max se întoarce pe scaunul său.

— Conduc mormanul ăsta de fiare vechi pentru că trebuia să fie maşina Lilei. O mai ţii minte pe sora mea? Ne-a fost dădacă în fiecare zi, după şcoală, până când a murit?

Chipul lui Oliver nici nu se clinteşte. Rămâne doar pe loc şi încasează.

— Îmi amintesc, e tot ce spune.

— Prin urmare, îmi pare rău că te-am lăsat baltă, *frate*! zice Max. Dar trebuia să-mi văd de viaţa mea. Să mai fac şi altceva în afară de a mă juca împreună cu tine pe calculator toată ziua sau de a azvârli cu baloane pline de apă de la balconul dormitorului tău. Şi îmi pare rău că ai rămas în urmă, dar îmi pare rău şi că nu te-ai putut maturiza.

Mă aştept ca Oliver să ţipe la rândul lui, să pornească o ceartă, dar n-o face. Dă doar din cap.

— Ai dreptate, spune el.

Apoi repetă.

— Îmi pare rău.

Max mai încearcă să învârtă cheia de câteva ori, implorând motorul să pornească, iar când vede că nu reuşeşte, îşi propteşte fruntea în claxon şi urlă laolaltă cu el. Şovăitoare, îmi pun o mână pe umărul lui şi el nu mă alungă. Îşi saltă doar capul de pe volan şi îl întoarce într-o parte, privindu-mă cu ochi rugători.

— E ok, îi spun. Totul o să fie ok.

Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

— Vreau doar să înţeleg, spune el. Vreau doar ca totul să fie iar normal. În viaţă şi... cu noi.

— Ştiu, îi spun.

— Bartholomew Burns! strigă Sophie de pe bancheta din spate.

Toţi trei ne întoarcem şi ne holbăm la ea.

— Ce-ai zis? întreabă Oliver.

— Cât de mult mă iubiţi cu toţii? întreabă Sophie, fluturându-şi telefonul prin aer de parcă ar fi un bilet de aur.

— Depinde, zic eu. O ai pe Margaret Yang în telefonul ăla.

Prietena mea scutură din cap.

— Bartholomew Burns, repetă ea.

— Bartholomew Burns, fostul tău meditator la latină? o întreb. Tipul care purta o cruciuliţă cu un Iisus detaşabil?

— E adevărat, chiar purta un colier cu un Iisus detaşabil, explică cu glas calm Sophie. Uneori îi plăcea să poarte o cruciuliţă cu Iisus, alteori fără El. Dar aia a fost o fază şi, oricum, mă găsea mai mult decât suportabilă, dacă pricepeţi unde bat.

Dă de câteva ori din sprâncene în sus şi în jos.

— Ce legătură are asta cu restul? întreabă Max.

Sophie îşi dă ochii peste cap.

— Are, pentru că azi am postat un *selfie* cu mine şi cu Mildred, alpacaua de la ferma lui Alfred, iar Bartholomew l-a văzut şi se pare că el e student aici!

Ochii i se aprind, ca şi cum ar zice: *ta-da!*

— Aşa că mi-a dat un mesaj, eu l-am întrebat ce mai face... mă rog, asta-i parte din discuţie... partea non-ciudată... şi a zis că putem rămâne la el în noaptea asta, dacă vrem, la cămin! Cam jumătate dintre cei de pe etajul lui sunt plecaţi din oraş.

Maşina se eliberează de tensiune precum un avion care se depresurizează.

— Bună treabă, Soph! spun eu şi batem palma. E o idee grozavă.

— Există doar o singură problemă, se strâmbă ea. Bartholomew zice că în seara asta o să dea o petrecere uriaşă... speră că nu ne supărăm?

Când aude cuvântul *petrecere,* lui Oliver i se luminează privirea.

— Presupun că putem merge şi noi, zice el.

În timp ce ne ridicăm şi ne îndreptăm spre căminul lui Bartholomew, mă uit în urmă şi observ că Max îşi priveşte maşina cu o expresie ciudată pe chip.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Aş fi putut să jur că tocmai au clipit farurile.

— Eşti doar obosit.

— Nu, se încruntă el. Au clipit. Ceea ce ar fi ciudat, chiar şi dacă nu i-ar fi murit bateria.

Glasul lui Max e stins, pare că se aude de foarte departe. Apoi, fără nicio explicaţie raţională şi fără ca nimeni să fie la volan, maşina claxonează. Max ridică ochii către mine, cu un aer neajutorat.

— Chestia asta devine foarte ciudată, Alice. Trebuie s-o facem să înceteze.

Mă uit la el, la părul lui ciufulit şi la privirea lui dezlănţuită. Ce-o să se întâmple dacă nu putem s-o facem să înceteze? Oare Max o să aibă o cădere nervoasă în toată regula?

Dar ce o să se întâmple oare dacă reuşim?

28. Căţeluşa ta e foarte norocoasă!

Conform foarte puţinelor mele cunoştinţe despre viaţa socială din facultate, pe care le-am spicuit în exclusivitate din nestemate ale cinematografiei moderne cum ar fi *Animal House* şi *Old School,* se pare că există câteva căi simple de a organiza o petrecere mişto. Lista include o trupă muzicală grozavă, studente îmbrăcate scandalos, cantităţi nelimitate de substanţe ilegale şi, în general, o lipsă de respect pentru binele tău şi al celorlalţi.

Bartholomew Burns şi colegii lui de apartament din Leeland Hall, o casă cu două etaje şi acoperiş de şindrilă albă, aflată la marginea campusului, habar nu aveau despre listă ori despre

filme. Sau, dacă aveau habar, au ales să le ignore pe toate în baza cine ştie cărui principiu nedesluşit al celor care refuză să fie în pas cu moda. Poate că noi – Max, Sophie, Oliver şi cu mine – ar fi trebuit să anticipăm asta, date fiind peretele acoperit de premii pentru cunoaşterea limbii latine şi vasta colecţie de insecte care ne-au întâmpinat la sosirea în apartament. Dar, bănuiesc eu, toţi am presupus pur şi simplu că în facultate oricine are dreptul să fie interesant.

Ne-am înşelat. Ne-am înşelat teribil, îngrozitor de mult.

— Nu glumesc când spun că e mai multă distracţie în comunitatea de pensionari a bunicii mele, decât aici, zice Sophie, ţinând în mână un pahar de vin cu suc de zmeură.

Stă în uşa dintre o cameră în care lumea joacă Monopoly şi una în care se joacă jocuri video.

— Sunt atât de deprimată, că-mi vine să ţip, adaugă ea şi ia o înghiţitură zdravănă din băutură.

— Bună!

Un roşcat uscăţiv, care poartă o pereche de ochelari cu rame groase, se apropie de mine şi se sprijină relaxat de marginea căminului.

— Sunt Wallace, îmi zice el, făcându-mi cu ochiul. Cum se face că nu te-am mai văzut pe aici?

— Nu e studentă aici, menţionează Sophie printre hohote înăbuşite de râs.

— Oh! dă din cap Wallace. Mă gândeam doar că nu te-am mai văzut pentru că, de obicei, eu sunt în atelierul artistic. Ştii tu... îmi creez operele de artă.

Apoi mă priveşte insistent, de parcă s-ar aştepta să mi se taie răsuflarea de uimire.

— Deci eşti student la arte? îl întreb politicos, în timp ce Sophie îşi dă ochii peste cap fără nicio jenă.

— Mă gândesc la asta, răspunde tânărul. În clipa de faţă doar creez, explorez potenţialul lucrărilor mele.

— Şi ce fel de lucrări faci? mă interesez eu.

— E înviorător să auzi pe cineva punând întrebarea asta, spune el, apoi se apleacă mai aproape de mine. În prezent, creez o serie în care îi fac fotografii şoricarului meu, Arabella, în diverse contexte istorice, purtând ţinute adaptate epocilor respective. Apoi folosesc pozele drept comentariu la adresa modernităţii şi a lipsei generale de cultură din lumea zilelor noastre, explică el, pe un ton cât se poate de serios. De exemplu, săptămâna trecută am construit o machetă a Casei Albe şi am îmbrăcat-o pe Arabella în George Washington. Săptămâna viitoare sper s-o transform în Frida Kahlo.

Mă uit lung la el, folosindu-mi toţi muşchii din corp pentru a-mi păstra stăpânirea de sine, în vreme ce Sophie începe să hohotească atât de tare, încât am impresia că, de fapt, plânge.

— Îh-hm! e tot ce reuşesc să spun.

— Vreţi să vedeţi o fotografie? întreabă el.

— *La naiba, cum să nu!* strigă Sophie şi începe să râdă iar.

În clipa aia nu mai reuşesc să mă stăpânesc, aşa că izbucnesc şi eu în râs.

— Sunteţi foarte nepoliticoase! remarcă Wallace.

— Căţeluşa ta e foarte norocoasă! izbuteşte Sophie să scâncească, în timp ce-şi şterge lacrimile.

— Ok, oameni buni! auzim o voce cunoscută strigând.

Sophie şi cu mine ne uităm pe după colţ şi murim de ruşine când îl descoperim pe Oliver stând în mijlocul încăperii, cu o bere în mână.

— Nu mă cunoaşteţi. Mă cheamă Oliver şi nu sunt student aici. N-o să vă spun la ce şcoală merg pentru că asta mi-ar trăda vârsta şi cred că am şaizeci la sută şanse să mă sărut cu cel puţin o fată la petrecerea din seara asta. Dar ştiţi în ce situaţie n-o să se întâmple aşa ceva?

Merge către combina muzicală şi îşi conectează la ea iPod-ul, pe care l-a scos din buzunar.

— În situaţia în care petrecerea continuă ca şi până acum. Prin urmare, totul e pe cale să se schimbe chiar... acum.

Apasă pe un buton şi creşte volumul. În doar câteva secunde, sunetele ritmice ale sintetizatorului din piesa „Kiss" a lui Prince năvălesc din boxe şi năvălesc cu putere. Întreaga încăpere pare că încremeneşte, în vreme ce Oliver începe să-şi scuture umerii în ritmul muzicii, adăugând piruete, mişcări din şolduri şi mimatul versurilor.

Mă uit cu gura căscată (nu mă pot abţine) cum rosteşte cu pasiune textul melodiei. Mă uit către Sophie şi nu-mi pot da seama dacă pare complet îngrozită sau oarecum atrasă.

Însă în clipa aceea, ca prin farmec, toată camera începe să se mişte. Brusc, toţi, dar absolut toţi, dansează. Până şi Wallace. Oliver îşi croieşte drum spre locul în care mă aflu şi chiar în clipa în care cred că o să mă ia de mână, începe să cânte laolaltă cu corul în urechea lui Sophie. *Knh-kuh-kuh-kuh-kuh-kiss.*

În timp ce dansez, mă întreb unde e Max, apoi îl zăresc în cealaltă parte a camerei, dând din cap şi mişcând din picioare. Dau să pornesc înspre el în paşi de dans, dar mulţimea se dă la o parte şi văd că nu e singur. O fată brunetă, îmbrăcată în pantaloni negri, se învârte în jurul lui cu mişcări flamboiante, gen disco, de parcă ar spune: ia uită-te la corpul meu! Încă îi urmăresc cu o privire furioasă, când Oliver mă învârte şi, pentru o clipă, îi pierd din ochi.

Muzica devine mai lentă odată cu începutul melodiei „Purple Rain”, iar eu sunt pe cale să fug la baie, ca să nu-l văd pe Max dansând lin cu bruneta. Dar, dintr-odată, el apare lângă mine şi mă ia de mână. Sophie îmi aruncă o privire când Max mă trage după el prin mijlocul petrecerii, pe lângă dansatorii care se învârt, pe lângă discuţiile purtate cu voce tare, până afară, pe pajiştea răcoroasă, unde totul e liniştit.

— Vezi asta? mă întreabă el, arătând cu degetul spre cer.

Văd. Deasupra noastră se întinde un superb cer înstelat, dar stelele au toate culorile curcubeului şi strălucesc precum lacul de unghii.

— Văd, îi spun lui Max. E incredibil!

— Bănuiesc că nu toate momentele de vis amestecat cu realitate sunt aşa de rele, remarcă el.

Îl privesc şi pământul pe care stăm îmi pare foarte întunecat, în comparaţie cu cerul. Iar spaţiul dintre noi parcă e prea rece şi prea mare. Ca la un semn, Max mă trage spre el, ţinându-şi o mână într-a mea, în timp ce cu cealaltă îmi cuprinde spatele. Îmi lipesc faţa de gâtul lui, ascultând în continuare piesa „Purple Rain”.

Nu ştiu dacă e din cauza vocii lui Prince ori a vinului cu suc de zmeură, dar simt ceva diferit. Dulce şi în acelaşi timp puţin trist. Ca şi cum am fi venit aici împreună, ştiind că trebuie să ne luăm rămas-bun. De la o întreagă parte a existenţei noastre, de la jumătate din vieţile noastre, de la locurile în care mergem noaptea şi, într-un fel, unul de la celălalt. Există un motiv pentru care nu-mi place să-i vorbesc lui Petermann despre vise, pentru care îmi ţin jurnalul atât de aproape de inimă. Visele sunt singurele lucruri pe care le împărtăşim şi de care nimeni altcineva nu se poate atinge. Iar acum le vom pierde, ceea ce mă îngrozeşte.

Mă uit în jos şi văd că plutim iar. Max observă şi el. Dar de data asta nu mai suntem speriaţi. Mă ţin doar strâns de el şi mă gândesc că, dacă e un vis, o să dureze la nesfârşit.

29. El apare de fiecare dată

— Trebuie să te întreb ceva şi nu vreau să râzi de mine, îmi spune Sophie.

Stăm întinse una lângă alta într-un hamac din curtea casei Leeland Hall, înfofolite în păturile de lână pe care le-am furat din camera de zi. Ea are ochii pe jumătate închişi şi, de la atâta dans, părul îi stă ciufulit în toate direcţiile. În clipa de faţă îmi vine cam greu s-o iau în serios.

— Bine, o să încerc! îi zic.

— De ce are şvaiţerul atâtea găuri în el? mă întreabă Sophie. De fapt, de ce are vreo gaură?

Nici măcar nu încerc să mă abţin de la a izbucni în râs. Sophie îmi împunge uşor braţul.

— Ţi-am zis să nu râzi! strigă ea. Haide, nu poţi să-mi spui că tu nu te-ai gândit niciodată până acum la asta.

Mă uit spre cerul încă plin de scântei multicolore şi sunt dezamăgită că Sophie nu le poate vedea şi ea. Pentru că i-ar plăcea la nebunie.

— Ba da, Soph, îi spun şi arunc o privire spre ceas. 11:59. Unde e Max? A dispărut după dansul nostru şi de atunci nu l-am mai văzut.

— Mă gândesc tot timpul la mucegaiul de pe brânză.

Pe urmă încep să râd din nou.

— Mmm, mucegai! zice Sophie printre chicoteli, ceea ce ne face să râdem şi mai tare. Te iubesc, Al! spune ea, după ce ne mai potolim şi îşi lasă capul pe umărul meu.

— Şi eu te iubesc, Soph! îi zic, ridicându-mă şi bătând-o uşurel pe creştet.

— Ştii de cine îmi mai place? mă întreabă.

— Am aşa, o idee, spun eu, dându-mi ochii peste cap.

— De Max.

— Nu mai spune.

— Acum pricep, continuă ea. Văd cum se uită la tine şi îmi place la nebunie.

— Atunci de ce dispare mereu? De exemplu, acum unde e? întreb, azvârlindu-mi mâinile în aer şi oftând. Mă duc la culcare, bine? Tu o să fii ok?

— Ok, du-te la culcare! mă îndeamnă ea, cu un zâmbet larg.

— Sigur nu vrei să vii?

Sophie scutură din cap.

— Sunt bine. O să mai stau puţin aici şi o să văd dacă pot să conving stelele astea să-şi schimbe culoarea, aşa cum fac pentru tine.

Îi zâmbesc.

— Strigă dacă ai nevoie de mine.

— Aşa o să fac, spune ea, cuibărindu-se mai bine între pături. Şi, Al?

— Da, Soph? aştept eu.

— Ştiu că dispare mereu. Dar ştii ce?

— Ce?

Sophie practic îşi întoarce capul cu susul în jos, ca să-mi poată spune această ultimă parte privindu-mă drept în faţă.

— Se întoarce de fiecare dată. La CDV, în noaptea în care aţi intrat prin efracţie, pe veranda din faţa casei tale, cu cafea... chiar şi în vise. Apare.

*

Bartholomew Burns mi-a spus că, la etajul la care stă el, se găseşte o cameră disponibilă, locuită de o fată care acum e plecată într-o călătorie împreună cu grupul ei de cântăreţi a capella. Mi s-a părut un lucru destul de normal. Poate că va trebui să înfrunt prea multe postere cu Taylor Swift, dar n-o să mor din pricina asta. În plus, îmi place Taylor Swift. Doar că n-o spun în public. Dar când deschid uşa camerei 201, nu văd nici urmă de Taylor Swift, nicio pernă roz de pus pe podea, nicio măsuţă de toaletă veche, dar şic.

Există însă ponei. Peste tot ponei şi numai ponei. Postere cu ponei pe pereţi. Un avizier întreg plin cu panglici primite la întrecerile de călărie, aşternuturi cu ponei şi, pe fiecare suprafaţă disponibilă, fotografii înfăţişând un cal maroniu, cu o pată albă între ochi.

— Valerie e campioană la călărie, îmi zice Bartholomew Burns când trece prin preajmă şi mă surprinde stând în uşă, cu gura căscată de uimire. Am uitat să-ţi spun asta?

— Cum îl cheamă pe cal? e singura întrebare care îmi vine în minte.

— Theodore, răspunde el, după care coboară scara cu paşi grăbiţi.

Străduindu-mă să nu întâlnesc privirea vreuneia dintre numeroasele întruchipări ale lui Theodore, mă spăl pe dinţi şi iau de pe biroul fetei un exemplar din revista *Cai şi copoi,* ca să citesc până adorm. Abia aţipesc cu revista pe piept, când aud pe cineva intrând în cameră.

Deschid ochii speriată, aşteptându-mă să fiu nevoită să-i cer scuze lui Valerie, care cu siguranţă s-a întors mai devreme din călătorie şi se întreabă cine naiba stă în patul ei cu ponei. Sunt uluită să-l văd în schimb pe Max.

— Bună, e tot ce-mi spune el.

Stă pe loc, cu o mână în buzunar, cu cealaltă încă pe clanţa uşii, cu ochii mari.

— Bună, îi zic şi mă ridic în coate, cu privirea încă înceţoşată, în vreme ce Max se aşază la picioarele patului. E totul ok? Oliver a spart până la urmă boxele de jos?

— Nu, chicoteşte Max. Oricum, nu încă.

Îşi fereşte privirea de mine, iar trupul îi e încordat, în vreme ce strânge în mâini marginile saltelei.

— Deci...

Şi, brusc, cred că ştiu ce se petrece.

— Stai aşa! îi spun.

— Ce?

Se întoarce şi mă priveşte nedumerit.

— Cred că n-ar trebui să fii aici.

Cuvintele îmi ies pe un ton oarecum deznădăjduit, înainte să-mi dau seama dacă vreau să le rostesc sau nu. Max e pur şi simplu prea aproape şi arată foarte bine. Iar dacă nu ştie încă ce vrea sau dacă, după toate astea, o s-o aleagă totuşi pe Celeste, atunci chiar vreau să plece.

Acum el se uită drept în ochii mei. Şi spune doar:

— De ce?

Iar inima începe să-mi bată cu un milion de kilometri pe minut, fiindcă întrebarea lui e ca o recunoaştere a tot ceea ce se întâmplă. Înghit în sec şi nu reuşesc să spun decât:

— M-am gândit că ai vrea să fii singur.

— Aşa am spus, recunoaşte Max, fără a-şi lua ochii de la ai mei. Deci, încearcă el din nou, nu ştiu ce să fac. M-am plimbat prin campus, storcându-mi mintea, încercând să-mi dau seama ce să fac. Pentru că vreau să mă fac bine, serios. Ştiu că trebuie să ne facem bine. Ştiu că visele trebuie să înceteze. Dar nici nu vreau să te pierd.

În cameră se lasă o tăcere atât de adâncă, încât ai putea auzi un păianjen strănutând. Nu tu muzică de la petrecere, nu tu paşi pe scările căminului, nu tu chiote de veselie. Doar tăcere, ochii mei şi ai lui Max, gura lui perfectă şi senzaţia care îmi izvorăşte din adâncul stomacului, apoi îmi urcă prin piept şi pe gât, până în vârful urechilor.

— Nu pot să te pierd, Alice! spune el din nou.

Atunci, înainte să apuc să mă abţin, sar spre celălalt capăt al patului, pentru a-l săruta şi a mă arunca în braţele lui, cuprinzându-i mijlocul cu picioarele. Iar el mă primeşte şi îşi ridică braţele pentru a-mi susţine spatele, în vreme ce cu mâinile mă strânge de ceafă, pe sub păr.

— Nu pot să te pierd, îmi şopteşte pentru a treia oară.

Eu îi iau faţa în palme şi îi împing părul pe după urechi, în timp ce îi mângâi bărbia cu degetele.

— N-o să mă pierzi niciodată, îi spun. Sunt chiar aici.

Şi îl sărut din nou.

18 Octombrie

— Uite unul bun, zic eu, aplecându-mă pentru a ţine diascopul în faţa ochilor lui Max.

Suntem din nou pe pontonul de lângă şcoală şi e amurgul, acea parte perfectă din zi. În faţa noastră curge râul Charles, colorat într-un turcoaz-strălucitor. Eu am în poală un morman de diapozitive şi le sortez, aşezându-le rând pe rând în vechiul aparat din lemn şi ridicându-le în faţa ochilor, înainte de a i le întinde lui Max. El stă lungit pe spate, ţinând într-o mână o carte cu care îşi acoperă faţa, în vreme ce pe cealaltă o are sub cap.

Max închide un ochi, strâmbându-şi într-un fel teatral întregul chip, de parcă asta l-ar ajuta să vadă mai bine. Ştiu că nu e foarte interesat de diapozitive, ar prefera să citească. Se uită la ele doar ca să-mi facă mie o bucurie.

— Ooooh, ăsta este *unul bun! dă el din cap în semn de încuviinţare. Pune-l în grămada de păstrat.*

La dreapta genunchiului meu se înalţă un teanc ordonat de diapozitive, cele pe care am decis să le oprim. Din ce motiv, nu sunt sigură.

Ridic un nou diapozitiv în dreptul ochilor, strâmbându-mă la rândul meu când văd portretul profesionist al unei pisici obeze, apoi îl înlocuiesc cu altă imagine. Următorul diapozitiv reprezintă un perete de plante suculente, verzi, lucioase şi cât se poate de vii, dar pe ăsta nu i-l arăt lui Max, fiindcă îmi aminteşte de Celeste. În continuare ajung la o iurtă făcută din pânză roşie precum soarele la apus, aşezată pe marginea unei stânci înzăpezite, cu faţa către ceea ce par a fi munţii Alpi. Două perechi de schiuri sunt înfipte în zăpadă, iar în spatele lor se distinge lumina unui foc.

— Ăsta, zic, ridicând diapozitivul pentru Max, e absolut perfect.

— Asta o să judec eu, spune el, lăsându-şi cartea deoparte şi pregătindu-se din nou pentru diascop.

În timp ce el studiază fotografia, eu îi cercetez chipul. Cuta care îi apare între sprâncene când e foarte concentrat, curbura maxilarului, uşoara gropiţă din obrazul drept. Apoi îl văd ridicând din sprâncene.

— Uau! e tot ce zice.

După care îşi îndepărtează aparatul de ochi, ca să se poată uita drept la mine.

Când îmi desprind în sfârşit privirea, văd că nu mai suntem pe ponton. Suntem în zăpadă. Eu am pe mine o canadiană pufoasă şi pantaloni de schi mov-aprins, iar Max e îmbrăcat la fel, însă haina şi pantalonii lui sunt coloraţi în nuanţe de albastru. La vreo şase metri distanţă, scăldată în lumină, se înalţă iurta noastră în culorile apusului.

Max îmi aruncă o privire pe care o cunosc bine. O privire care mă face să spun:

— Te rog, nu!

Dar el continuă să-mi zâmbească poznaş.

— Te rog, nu! încerc eu încă o dată, dar acum mai tare, însă el tot nu mă ascultă.

Îmi aruncă un bulgăre de zăpadă drept în faţă. Mă uit furioasă către el.

— Ce, ai cinci ani? îl întreb.

— Da, răspunde Max, rânjind.

Apoi sare şi mă trânteşte la pământ. Zăpada e incredibil de moale, amortizându-mi căderea pe spate. Max îmi şterge o parte din omătul de pe obraz, dar mai lasă câţiva fulgi.

— Cum am putut să fac un lucru atât de îngrozitor? zice el pe un ton teatral. Uite, lasă-mă să te ajut!

Se apleacă şi îmi sărută încet buza de jos, luând nişte zăpadă cu el. Apoi face ochii mari.

— Ştiu, ştiu. Sărut foarte bine, spun eu.

Max îşi dă ochii peste cap.

— Poftim! Gura mare.

Ia puţină zăpadă şi mi-o presară pe limbă. Are gust de gheaţă cu lămâie.

— Miam! exclam eu şi îmi muşc buza.

— Miam! spune Max şi mă sărută din nou.

30. Peştele pufos

Nu te mişca!

E primul lucru care îmi vine în minte când deschid ochii. Pentru că peste mijlocul meu e aşezat un braţ greu, braţul lui Max, şi mi-e groază că o să alunece de acolo. Celălalt braţ îi e cuibărit sub perna pe care îmi sprijin capul, iar vârfurile degetelor i se ivesc la capătul celălalt, lângă faţa mea.

Nu te mişca!

Pentru că Max e cu adevărat peştele pufos, specia pe care am descoperit-o într-un vis în adâncurile Amazonului, pe vremea când eram copii şi nu mai văzusem niciodată lumea. Trebuia să păşim uşor în timp ce ne apropiam de el, ca să nu se sperie şi să fugă.

Max e cu siguranţă un asemenea peşte. Dar apoi se mişcă el. Doar un pic, doar o uşoară agitare. Îi aud răsuflarea lentă în spatele meu şi mi se pune un nod în gât. Nu ştiu de ce mă aştept să sară din pat şi să fugă pe uşă afară, pentru a nu se mai întoarce niciodată, dar pur şi simplu la asta mă aştept. Nu mă pot abţine.

Mă întorc încet cu faţa spre el. Imaginea ochilor lui aflaţi atât de aproape, deschişi şi privindu-mă, îmi întoarce stomacul pe dos şi îmi transformă oasele în jeleu.

Max nu zice nimic. Doar mă priveşte atent, încă somnoros. Mă întreb dacă nu cumva n-am visat doar diapozitivele şi iurta, ci am visat totul. Tot ce s-a întâmplat azi-noapte între mine şi Max. Poate că am adormit mai devreme în camera asta. Poate că nimic nu s-a întâmplat de fapt. Zilele astea totul e foarte neclar.

În clipa aceea Max înghite în sec, apoi, ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru din lume, îşi foloseşte ambele braţe pentru a mă trage spre el, sărutându-mă în timp ce tot trupul mi se topeşte în al lui. Nu ştiu dacă ne sărutăm sau doar ne sorbim unul pe altul, dar ideea e că nu mă mai pot sătura de Max. Mă îndepărtez doar cât să-i spun:

— Mă temeam că o să fugi înot.

— Ce? murmură el printre sărutări.

— Mă temeam că o să fugi înot ca peştele pufos.

— Mai puţine vorbe, mai multe sărutări, îmi cere Max, iar eu chicotesc şi mă supun.

Până când zăresc ceva peste umărul lui. Prin dreptul ferestrei cad fulgi uriaşi de zăpadă.

— Ninsoare?

Sar din pat şi alerg la geam. Dar afară nu e nici urmă de zăpadă. Sigur că nu e!

— Ai putea să te întorci aici, te rog? îmi strigă Max. Statul întins în pat era cu mult mai plăcut acum treizeci de secunde.

— Jur că am văzut fulgi de zăpadă la fereastră, dar când m-am uitat mai atent, nu era nimic acolo... îi explic eu, în timp ce mă urc la loc lângă el şi îmi cuibăresc spatele la pieptul lui.

Curând Max îmi cuprinde din nou tot trupul cu braţele, iar eu îmi lipesc capul de baza gâtului său.

— M-ai strâns ca într-un cocon, îi spun.

Vocea lui Max se aude iar ca a unui personaj din filmul *Invazia hoţilor de trupuri,* groasă, robotizată.

— A-fost-închisă-în-cocon, zice el.

Şi, după câteva clipe de tăcere, izbucnesc în hohote de râs.

— *Doamne,* ciudat mai eşti! îi spun, dar continui să râd. Acesta e momentul în care Oliver dă buzna pe uşă şi ţipă:

— Sophie şi cu mine ne căsătorim!

— Poftim? zic eu, ridicându-mă.

Max nu face decât să-şi îngroape capul sub o pernă.

— M-ai auzit, spune Oliver. Sophie şi cu mine ne căsătorim, iar voi sunteţi cu toţii invitaţi.

Sophie sare pe pat în spatele lui Max, purtând o pereche de ochelari mari de soare şi părând puţin obosită.

— De fapt, ne-am sărutat când eram beată, mormăie ea. Şi am găsit-o pe Margaret Yang.

31. Ursuleţi de pluş

Sinceră să fiu, mi-am imaginat-o pe Margaret Yang arătând ca ieşită dintr-un film de acţiune cu supereroi, îmbrăcată într-un costum elegant şi purtând o pereche de pantofi cu tocuri de doisprezece centimetri. Urma să-şi deschidă dintr-o mişcare servieta şi să tasteze câteva cifre, apoi să ne curenteze între ochi cu un minuscul aparat metalic pentru şocuri electrice, iar noi să fim perfect în regulă şi gata de drum.

În schimb, Margaret Yang pe care o găsim aşezată la o masă din localul Blue Cow, la intersecţia dintre străzile Main şi Milk, chiar lângă campusul Wells, poartă un pulover gros, împletit, de culoare

gri şi o pereche de încălţări Crocs cu şosete de lână. Are părul prins la spate, într-un coc lejer.

— Doamna profesoară Yang? zic eu încet, oprindu-mă lângă masa ei, pe care a întins vreo şase ziare, cafea, gofre, ouă şi şuncă.

Foarte multă mâncare pentru o femeie atât de mică. E clar că stă aici de mai multe ore, căci se afla în acelaşi loc şi mai devreme, atunci când Sophie şi Oliver au venit să ia cafea şi au auzit-o discutând cu un student.

Drept răspuns la întrebarea mea, Margaret Yang îşi ridică în tăcere mâna stângă până în dreptul feţei mele, în timp ce cu dreapta urmăreşte ultimele rânduri ale articolului pe care îl citeşte. Sunt tentată să-mi comand o cafea cât aşteptăm, iar Max categoric se uită la şunca de pe masa ei de parcă n-ar mai fi mâncat de zile bune.

— Gata! spune femeia, fără să-şi ridice încă ochii, oprindu-se în schimb pentru a sorbi din cafea. Puteţi să luaţi loc.

Max şi cu mine ne aşezăm cu grijă în separeu, pe locurile din faţa ei.

— Vă puteţi prezenta tema de cercetare, începe Margaret, în vreme ce îşi mai pune nişte frişcă în cană.

Dar apoi ne priveşte pentru prima dată.

— Oh! e tot ce zice.

— Bună! spun eu, fluturând scurt din mână.

— Nu sunteţi de la ora mea de Neurologie 260, observă ea.

Max şi cu mine scuturăm din cap.

— Aşadar n-aţi venit aici ca să vă prezentaţi temele de cercetare pentru semestrul viitor, continuă Margaret.

Scuturăm iar din capete. Profesoara se uită la noi, mestecând încet în cafea.

— Atunci spuneţi-mi, ne îndeamnă ea, uitându-se în jos pentru a-şi aşeza linguriţa pe farfurie, în timp ce pe chip îi înfloreşte un zâmbet. Ce mai face câinele Jerry?

*

— Staţi să mă asigur că am înţeles corect, zice Margaret, ajunsă acum la a treia porţie de cafea.

Eu îmi strâng recunoscătoare în mâini propria cană şi aproape că o egalez pe interlocutoarea noastră în ceea ce priveşte numărul de reumpleri, pe când Max înfulecă o gofră acoperită cu fructe. I-am povestit totul lui Margaret. Despre vise şi despre cum ne-am regăsit unul pe altul. Despre lucrul cu Petermann, despre arestarea lui şi despre excursie.

— Vedeţi apărând în realitate lucruri ciudate, despre care ştiţi că n-ar trebui să fie acolo.

— Ieri mi-am văzut câinele trecând pe lângă mine pe o motocicletă, e singurul răspuns care-mi trece prin minte.

— Iar Petermann v-a spus că, după părerea lui, e vorba de o „hemoragie a viselor”, continuă Margaret.

— Credeţi că s-ar putea înşela? o întreb, îndreptându-mi puţin spatele, moment în care observ că Max s-a oprit din mestecat.

Te rog, fă să se fi înşelat! îmi vine să zic.

— E cu siguranţă o premieră, dar cred că, din păcate, în cazul ăsta are dreptate, spune Margaret, făcând semn să i se aducă nota. Ştiţi ce este un obiect de tranziţie?

Îmi amintesc o prelegere ţinută de Levy acum aproximativ o lună, după ce discutaserăm despre teoria ataşamentului la copii.

— În esenţă, e un ursuleţ de pluş, nu? zic eu.

— Impresionant! răspunde Margaret. Corect. Obiectele de tranziţie le sunt date copiilor mici astfel încât ei să se poată ataşa

de altceva în afara persoanei care îi îngrijeşte şi să se simtă în siguranţă în timp ce explorează lumea sau noaptea, când dorm.

Îmi amintesc de plecarea mamei, de lucrurile care ne-au adus pentru prima oară la CDV.

— Cred că eu n-am avut aşa ceva, îi zic.

— Ba da, ai avut! dă din cap cu convingere Margaret Yang.

— Atunci care a fost acel obiect? o întreb. Jerry?

Drept răspuns, Margaret nu face decât să se uite fix către Max.

— Nu pricep.

Mă încrunt.

— Eu? se miră Max.

— Da, spune Margaret şi îşi aşază mâinile pe masă, una peste cealaltă. Trebuie să înţelegeţi că atunci când v-am cunoscut pe voi doi, mi s-a rupt inima. Eram tânără, abia la început. Până în acel moment întâlnisem de-a lungul tratamentelor pe care le acordasem câţiva adulţi suferind de insomnie şi cel mult câţiva studenţi stresaţi. Nu mai consultasem niciodată copii de vârsta voastră. Amândoi trecuserăţi prin experienţe incredibil de grele, moarte şi abandon, şi eraţi atât de mici, de singuri! Aveaţi nevoie de ceva care să vă facă să vă simţiţi în siguranţă şi nimic nu funcţiona. Atunci mi-a venit ideea. Puteaţi să vă aveţi unul pe altul!

Max şi cu mine mai facem un schimb de priviri, dar de data asta îl prelungim. Eu mă gândesc la povestea pe care mi-a spus-o despre piesele de Lego din ciocolată.

— Trebuie să înţelegeţi, continuă Margaret. Nu m-am aşteptat nicio clipă să funcţioneze cu adevărat. Dar eram aventuroasă şi încercam să-mi fac un nume. Şi, cumva, s-a creat o legătură între voi. V-aţi descoperit unul pe altul. Mă aşteptam ca ataşamentul să dispară pur şi simplu, odată cu înaintarea în vârstă, aşa cum li se

întâmplă tuturor copiilor cu păturelele sau ursuleţii lor. Dar se pare că nu s-a întâmplat.

În cele din urmă îmi iau ochii de la Max şi mă uit spre Margaret. Acum totul e mult mai logic.

— Atunci poate că nici nu trebuie să ne mai treacă vreodată? zic eu, cu speranţă în glas.

— Mi-aş dori să fie aşa, Alice. Dar cred că avem destule dovezi care arată contrariul, acum după ce v-aţi cunoscut în viaţa reală. Dacă vreţi să mai faceţi diferenţa dintre somn şi starea de veghe, trebuie să vă scoatem pe unul din visele celuilalt.

Max şi cu mine o ascultăm pe Margaret Yang, când îl simt strângându-mă de mână pe sub masă.

— Sunteţi sigură? o întreb. Nu există nicio altă cale?

Margaret Yang se mulţumeşte să clatine din cap.

*

O jumătate de oră mai târziu, Max şi cu mine încă ne ţinem de mână în timp ce stăm întinşi pe patul lui Margaret Yang, în apartamentul ei de profesor. Ea ne aşază pe capete nişte căşti pentru EEG, apoi ne pune fiecăruia la ceafă câte un mic obiect metalic, de mărimea unei baterii de telefon mobil.

— O să fim ok, Alice, îmi zice Max, în timp ce ochii încep să ni se închidă. Orice ar fi, ne avem unul pe altul.

În viaţa mea n-am fost atât de speriată, dar fac pe curajoasa. Dacă reuşesc să-l conving pe Max că îl cred, poate chiar o să-l cred.

— Ţi-ar plăcea să-ţi spun o poveste? îl întreb.

— Da, te rog.

— Ok. Într-o zi, o fetiţă de nouă ani se plimbă prin Muzeul de Artă Modernă. E complet gol. Nici măcar paznici nu sunt acolo. Dar pe ea n-o deranjează pentru că aşa are mai mult timp să se uite în jur.

Îmi trec degetul mare peste articulaţia arătătorului său şi îl simt cum începe să se relaxeze.

— Apoi, brusc, toate tablourile încep să dispară. Sau, mai precis, imaginile din tablouri. Şi, până la urmă, pânzele rămân complet albe. Fetiţa aude un zgomot şi îşi dă seama că totuşi nu e singură în galerie. Mai e acolo un băiat, care ţine în mână o cutie uriaşă cu carioci de toate culorile.

Chicotesc cu glas tare când îmi amintesc.

— Şi cei doi îşi petrec restul zilei colorând tablourile cum vor ei, iar apoi adorm pe acoperiş, în lumina soarelui. Şi chiar dacă atunci când fetiţa se trezeşte, băiatul a dispărut, iar ea e înapoi în apartamentul ei, cumva se simte mai bine. Mai puternică. De parcă cineva ar fi venit s-o salveze.

— Ăsta e primul vis cu mine pe care ţi-l aminteşti? mă întreabă încet Max, iar eu dau din cap în semn de încuviinţare. Şi eu mi-l amintesc, spune el. A fost o zi grozavă!

— Ne vedem curând, Max, îi zic, strângându-l cu putere de mână.

— Ne vedem curând, îmi şopteşte el.

18 octombrie

Max şi cu mine stăm încă o dată cuibăriţi pe pontonul râului Charles, de data asta într-un morman de perne, iar eu mişc din nou diascopul încoace şi încolo, prin faţa ochilor noştri.

— Niciunul dintre diapozitivele astea nu e destul e bun, zic enervată, uitându-mă la imaginea unei grădini de legume.

Dar apoi o înlocuiesc cu o alta şi mă opresc.

— Stai aşa! Am găsit unul.

E o fotografie în care apar nişte stânci superbe din Irlanda. Îi dau aparatul lui Max, iar el spune doar:

— Adjudecat!

Şi, brusc, sunt acolo, plimbându-mă prin iarba deasă, care se unduieşte în bătaia vântului. Max e în faţa mea, ţinând de funie un ponei dulce, provenit din Insulele Shetland, care poartă un pulover făcut din lână Shetland. O iau la fugă pentru a le ieşi în întâmpinare, dar mă împiedic şi cad pe câmpul neregulat, iar când mă ridic, poneiul e tot acolo, însă Max a dispărut şi funia de care ţinea animalul se leagănă acum în vânt.

— Max! strig eu. Unde eşti?

Mă învârt şi mă tot învârt, dar nu văd decât verde, iar de data asta Max nu mai apare, aşa cum a mai făcut-o, dintre cuburile de Jenga din burete.

— N-o să meargă, îmi zic şi o iau la fugă în josul dealului pe care am venit, însă mă împiedic şi cad iar.

Când aterizez, sunt din nou pe ponton, dar Max nu-i nici aici, aşa că iau repede un alt diapozitiv. E fotografia podului Golden Gate.

— Merge, spun eu, căci poate fi şi o poză din Siberia, tot aş accepta-o dacă m-ar duce la Max.

Şi, brusc, mă aflu în vârful unui deal ascuţit din San Francisco, într-una dintre acele maşinuţe galbene ce sunt închiriate turiştilor, iar Max e drept în faţa mea, râzând, cu o cască foarte caraghioasă pe cap.

— Arăţi ridicol! îi strig eu.

— Siguranţa e pe primul loc! strigă Max. Ne întrecem până la pod!

Şi pleacă. Îl urmez prin oraş, gonind printre tramvaie, până când ajungem să plutim spre Golden Gate. Dar, când ne apropiem de destinaţie, el virează şi iese brusc de pe drum. În clipa în care ajung în sfârşit acolo, într-un loc prăfuit cu vedere spre golf, Max a dispărut iar. Oftez şi îmi las uşor capul pe volan. Nu! Nu-nu-nu-nu-nu. Când ridic

fruntea, văd pe bord o piesă Lego din ciocolată, o arunc în gură şi încep să mestec cu disperare.

Mă întorc înapoi pe ponton, însă de data asta sunt mai precisă. Arunc diapozitivele deoparte, unul câte unul, până când găsesc imaginea unei superbe plute din lemn curat, ce pluteşte pe apele unui ocean liniştit, având întinse pe ea două prosoape de plajă cu dungi groase.

— Cât de departe poţi fugi de mine aici? mă întreb şi, cât ai clipi, sunt pe plută, întinsă pe prosop, simţindu-mă fericită în căldura şi lumina soarelui.

Inspir adânc şi, în clipa următoare, mă trezesc plină de apă.

— Ce fel de săritură să fac? mă întreabă Max cu un zâmbet poznaş, ud leoarcă, scuturându-şi părul peste trupul meu şi făcându-mă să ţip.

— Nu sări în apă! încerc să-i sugerez, pe un ton cât mai relaxat cu putinţă. Doar stai o clipă întins aici, lângă mine.

— Mă întorc imediat, Alice, îmi spune el.

— Ba nu, n-o să te întorci, îi zic. N-o să te întorci imediat. Te rog, rămâi pur şi simplu aici, cu mine.

— Alice! zice Max şi se uită la mine ca şi cum aş fi nebună. Unde aş putea să mă duc?

Arată în jurul nostru şi pare să aibă dreptate, căci suntem în mijlocul unui ocean, fără nimic în jur pe o rază de mai mulţi kilometri. Dar asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Max, nu! spun, iar glasul îmi devine tot mai haotic.

— Ghiullllleaaaaaaa! urlă Max, zburând peste apă şi, până să mă pot stăpâni, ţâşnesc după el.

Apa e atât de albastră, încât arată practic ca un neon şi nu-mi pot da seama dacă reuşesc să văd până la câţiva kilometri distanţă sau deloc, căci nu e nimic de văzut. Nici urmă de Max. Atunci, dintr-odată, un picior se iveşte din senin în faţa mea, iar eu încerc să-l apuc, sperând că mă va târî

după el oriunde s-ar duce. Dar piciorul îmi scapă printre degete şi dispare la fel de repede cum a apărut.

Dar apoi apare iar, de data asta ceva mai departe. Înot, şi înot, şi înot, trăgând cu braţele şi dând din picioare iar şi iar, până când sub apă se zăreşte o scară scurtă, pe care urc. Deşi am înotat atât, încă nu sunt obosită. Sunt doar gata de orice pentru a găsi un lucru care să mă poată duce la el.

Însă când îmi salt trupul peste margine, nu ajung înapoi pe plută, ci tot pe pontonul de lângă şcoală, iar de data asta urlu din pricina frustrării. Mâna îmi tremură când înhaţ un alt diapozitiv de pe jos şi îl îndes în aparat, fără a mă mai deranja măcar să mă uit ce este. Ajung cât ai clipi la destinaţie, printre rafturile unei uriaşe biblioteci.

Dau să-l strig pe nume, când îl aud pe el chemându-mă.

— Alice?

Pare la fel de speriat ca şi mine.

— Max? ţip eu.

— Unde eşti? mă întreabă. De ce nu reuşesc să ajung acolo?

— Sunt chiar aici! îi strig.

Dar de data asta nu mai vine niciun răspuns.

— Max? încerc eu încă o dată, dar nimic.

Îmi vine să răstorn toate rafturile, ca să mă uit în spatele lor, dar nu vreau să risc să-l rănesc. Aşa că încep să împing cărţile, încercând să văd ce e dincolo de ele. Îl strig pe nume, o dată şi încă o dată, aşteptând să-l aud chemându-mă din nou.

Dar n-o face.

A dispărut.

32. Nu mai e la fel

Odată, pe vremea când locuiam la New York, am mers cu şcoala într-o excursie la portul Mystic, aflat în Connecticut, la trei ore de mers cu maşina. Autobuzul pleca la ora şase dimineaţa, aşa că m-am trezit la cinci, am plecat singură şi m-am îndreptat către metrou. În timp ce mergeam, cu soarele abia răsărind deasupra străzilor, mă gândeam cât de frumos este. Tot oraşul visa. Pe drumuri se lăsase liniştea, însă sus, în paturile oamenilor, posibilităţile erau nenumărate. Poate că exista chiar cineva la fel ca mine, îndeajuns de norocos încât să-şi viseze sufletul pereche.

— S-a terminat, ne spune cu blândeţe Margaret Yang, în clipa în care deschidem ochii.

Camera e la fel de tăcută ca străzile oraşului în acea dimineaţă din New York, iar amintirea lor mă face să-mi vină să plâng.

— Dar v-aţi împotrivit, nu glumă!

Femeia îşi mută privirea de la mine, la Max, care mi-a dat drumul la mână şi acum se uită fix în tavan, neclintit.

— Amândoi v-aţi împotrivit.

*

Unul dintre lucrurile plăcute la nişte prieteni ca Sophie şi Oliver e că atunci când n-ai chef să vorbeşti, o fac ei în locul tău. Se dovedeşte că Max şi cu mine am ratat multe lucruri interesante la petrecerea lui Bartholomew Burns de noaptea trecută. Din câte se pare, un tip s-a ambalat atât de tare după ce a câştigat la Monopoly, încât a dat pe gât un pahar de vin cu suc, şi-a smuls toate hainele de pe el şi a luat-o la fugă prin campus, gol puşcă... urmat cu entuziasm de toţi ceilalţi. Iar la întoarcerea în cămin, unul dintre oamenii dezbrăcaţi a intrat şi a ales să-şi declare public

adorația pentru o fată, însă a fost pocnit cu pumnul în față de către un student beat de la arte, care încerca și el s-o impresioneze. Îndrăgostitul dezbrăcat era același care câștigase la Monopoly și care stârnise toată cursa. Și, da, câștigătorul la Monopoly era Oliver, studentul beat era Wallace, iar domnița la ananghie era, dintre toți oamenii, Sophie.

— Te-am salvat, zice Oliver cu un zâmbet larg și stupid, în timp ce îi cuprinde umerii lui Sophie pe bancheta din spate a mașinii.

Paznicii campusului au fost atât de buni să ne dea curent pentru bateria mașinii, fără să ne ceară niciun ban, și se pare că doar de asta avea nevoie Volvo-ul lui Max, căci în rest e o bătrânică puternică. Ne îndreptăm înapoi către Boston, iar pe lângă geamuri trec în goană, ca prin ceață, turme de vaci și oi. Oliver îi așază capul lui Sophie pe pieptul lui.

— Șșt, copila mea! spune el. Totul e în regulă. Acum sunt aici.

— Eroul meu! murmură Sophie, dându-și ochii peste cap.

Dar de vreme ce suntem prietene de atâta timp, eu știu ceva ce ea n-a aflat încă. Știu că-i place toată faza și că-l place pe Oliver.

Cei doi încearcă să ne întrebe despre Margaret și despre ce s-a întâmplat. Probabil își dau seama că ceva nu e în regulă. Le răspundem cât putem de bine, dar eu sunt mai mult cu gândurile aiurea. Toată lumea îmi pare pur și simplu plată. Foarte cenușie. Deși știu că nimic n-ar fi trebuit să se schimbe, cafeaua pe care o beau e mai puțin gustoasă, iar frunzele au culori mai puțin aprinse. Dorm mult, lăsându-mi ochii să se închidă încetișor, intrând și ieșind din starea de veghe, dar nu visez și mi-e greu să-mi dau seama dacă am dormit vreun pic. Singurul lucru care mă ajută să aflu e să mă dezmeticesc și să mă uit câți kilometri am mai parcurs. În tot timpul ăsta, Max stă în tăcere la volan, uitându-se fix la drum și dând la maximum muzica Motown.

*

Nu pot identifica exact care-i problema, dar când oprim într-un oraş, în ciuda faptului că nu e niciun nor pe cer, parcă nici soare nu-i. De-a lungul ultimelor două săptămâni aerul mi-a mirosit a flori, ca şi cum toţi copacii m-ar fi stropit cu parfum când treceam pe sub ei, dar acum nu mai e aşa. Până şi cărămizile caselor îmi par mai puţin roşii. La semafor mă uit deznădăjduită înspre o cafenea în aer liber, aşteptându-mă să se întâmple ceva ciudat – chelnerul să înceapă să cânte, sau căţeluşul îmbrăcat în pulover să înceapă să citească o carte, sau cineva să pornească o incredibilă bătaie cu mâncare. Dar nimeni nu face nimic. Nu-i ca şi cum până acum asemenea lucruri s-ar fi întâmplat cu siguranţă, doar că, de aici înainte, nu mai există nicio şansă ca ele să se petreacă vreodată. Mă simt ca şi cum mi-aş fi pierdut complet unul dintre simţuri.

Îi lăsăm pe Sophie şi pe Oliver la hotelul Taj, căci ea mai are de pierdut câteva ore până când îi soseşte trenul, iar Oliver vrea să-i facă turul oraşului. Ştiu că e ceva ce eu ar trebui să fac împreună cu Sophie. E cea mai bună prietenă a mea. Dar nu reuşesc să adun suficientă energie, iar ea pare să mă înţeleagă.

— Tot nu ştiu sigur ce s-a întâmplat, îmi spune Sophie, stând pe trotuar, în vreme ce eu îi iau eşarfa de pe bancheta din spate şi i-o înfăşor cu grijă în jurul gâtului. Dar ştiu că o să fie ok. Indiferent prin ce treci acum, mă bucur că ai prieteni aici. Şi că îl ai pe Max. El n-ar lăsa niciodată să ţi se întâmple ceva rău.

— Ştiu, îi spun, dând din cap.

Aş vrea să-i ofer un zâmbet liniştitor. Uneori faci asta pentru cei pe care îi iubeşti. Dar se pare că, în clipa de faţă, nu reuşesc să surâd.

— Hei, Soph? o întreb.

— Da, Al? răspunde ea, trăgându-mi mai sus fermoarul hainei.

— Mulţumesc că ai venit. Deja mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine. Dar cred că am dovedit deja că n-o să lăsăm puţină distanţă să intervină între noi. În plus... poate că o să mă întorc mai devreme decât credem.

Se uită înspre stradă, iar eu mă întorc cu faţa către locul în care Oliver şi Max aşteaptă lângă maşină, mişcând mărunt din picioare şi verificându-şi absenţi telefoanele.

— Azi tocmai a apărut noul Helix 300, zice Max, îndesându-şi mobilul la loc în buzunar, fără să se uite la Oliver.

— Am văzut, răspunde acesta din urmă, dând din cap şi uitându-se la ferestrele hotelului de parcă ar fi nişte televizoare HD. Şi eu sunt încă pe lista de corespondenţă.

— Păi, mor de nerăbdare să joc... spune Max.

Oliver se luminează la faţă, aproape împotriva voinţei lui, apoi se uită cu precauţie la Max.

— Dacă... ai vrea, poate, să vii la mine cândva... nu ştiu, sfârşeşte Max, cu glas nesigur.

Oliver îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu sunt sigur... zice pe un ton nepăsător.

După care zâmbeşte cu îngâmfare.

— Am mai învăţat nişte tehnici noi din clasa a noua şi până acum. Crezi că faci faţă?

În clipa aceea Max îşi lasă capul pe spate şi râde.

— Pune-mă la încercare! zice el.

Cei doi îşi strâng mâinile, în timp ce eu şi Sophie ne uităm cu subînţeles una la alta.

— Deci, acum o să vă pupaţi, băieţi? întreabă prietena mea, şi Oliver începe s-o fugărească în jurul maşinii, chiuind.

*

Max încearcă să facă puţină conversaţie pe drumul cu maşina până la casa mea. Îmi dau seama că e fericit. El şi Oliver vor fi din nou prieteni. Noi doi n-o să mai înnebunim. Toată tragedia a luat sfârşit. Atunci eu de ce nu sunt fericită? De ce nu reuşesc să-mi alung senzaţia asta de deznădejde din suflet?

— Tu simţi? îl întreb, când ne oprim în faţa locuinţei mele.

El stă sprijinit de portiera maşinii, cu braţele încrucişate. Câteva şcolăriţe trec pe lângă noi, se întorc să-l privească, şi încep să chicotească. Max nu ia în seamă faptul că ele sunt măcar acolo sau că el arată precum un actor din reclamele la LL Bean.

— Ce să simt? mă întreabă, dar pare precaut.

— Ştiu că pare stupid, dar pur şi simplu... nu mai e la fel, încerc eu să-i explic.

— Ce nu mai e la fel, Alice? întreabă Max, cu o notă de avertisment în voce. Ar trebui să ne bucurăm... Am îndreptat lucrurile, aşa cum ne-am dorit, iar noi doi o să fim ok.

— Dar nu mai e la fel! insist eu, bătând fără să vreau cu degetele în picior.

— *Ce* nu mai e la fel? întreabă din nou Max, părând că începe să-şi piardă răbdarea.

— Nimic! aproape că ţip eu, azvârlindu-mi braţele în aer.

Simt că o să izbucnesc în plâns. Văzând asta, Max strânge din dinţi şi se uită în altă parte.

— Eu sunt la fel.

Oftez, neştiind sigur ce să zic.

— Alice, încearcă el din nou, de data asta mai lent, străduindu-se să mă liniştească. Ştiu că am pierdut visele. Dar asta ne înspăimânta pentru că nu voiam să ne pierdem unul pe altul. Şi ştiu că n-o să se întâmple aşa ceva. Nimic n-o să revină la normal,

pentru că, de la bun început, nimic n-a fost normal. Asta e noul nostru start, Alice, şi o să fie mai bine decât înainte.

Întinde mâinile ca să mă tragă spre el, dar mă feresc, strângând pumnii în buzunarele hainei.

— Tocmai asta e, îi spun. Nimic n-a fost vreodată normal. A fost magic, Max! Nu-ţi mai aminteşti? Înaintea „hemoragiei de vise”, înainte ca totul s-o ia razna. Iar acum magia s-a dus. N-o să mai mergem la culcare ştiind că o să se întâmple ceva minunat.

— Dar, Alice, nu era ceva real! spune Max.

— Pentru mine era.

— Şi cu mine cum rămâne? mă întreabă el. Poate că situaţia s-a schimbat, dar eu sunt încă aici, iar când tu te porţi aşa, practic îmi transmiţi că nu-i suficient. Că persoana mea reală nu e destul de bună.

Nu ştiu cum să-i spun că se înşală. Că îl iubesc. Dar că l-am iubit şi pe băiatul care credea că totul e o aventură. Cel care m-a împins în josul unor trepte pe o placă de surf, care m-a fugărit pe holurile Muzeului Metropolitan, aruncându-mi în faţă cu biscuiţi Oreo.

— Ştiu, acum eşti aici, îi răspund în schimb. Dar pentru cât timp?

Max clatină din cap, clipind.

— Ce înseamnă asta?

— Ai mai făcut-o! îi explic. Azi erai iubitul meu din vis, a doua zi erai cu Celeste. Azi erai prietenul meu, a doua zi, nu. Azi mă sărutai în muzeul Gardner, a doua zi îmi spuneai că n-a însemnat nimic. Dar data viitoare când o să se mai întâmple? Doar că atunci n-o să mai avem un vis la care să ne întoarcem. O să rămân singură.

Max mă priveşte uluit.

— Te iubesc, Alice! spune el. Nu-mi vine să cred că asta-i părerea pe care o ai despre mine, după toate prin câte am trecut.

Apoi se îndreaptă către locul şoferului.

— Nu vreau să ne mai certăm pe tema asta. Dă-mi de ştire când eşti pregătită să trăieşti în lumea reală. Cu mine.

Max trânteşte portiera şi demarează.

33. Beculeţele din curte

— Deci, spune-mi, ce mai faci? mă îndeamnă Delilah Weatherbee, în timp ce suflă nişte fum din narghilea în mijlocul biroului ei.

— Eşti sigură că ar trebui să facem asta? o întreb cu scepticism. Tehnic vorbind, eşti imaginea autorităţii.

— E sută la sută naturală şi nu dă dependenţă, afirmă ea.

Apoi adaugă:

— În plus, pare că ţi-ar prinde bine şi, oricum, nimeni nu vine până aici, sus.

În ceea ce priveşte a doua parte, s-ar putea să aibă dreptate. Ori de câte ori am venit s-o vizitez, n-am remarcat nici măcar o singură altă persoană prin preajmă, în ceea ce priveşte prima parte, cu siguranţă are dreptate. A trecut aproape o săptămână de la cearta mea cu Max şi, fără îndoială, sunt într-o stare de genul „orice te ajută să treci de ziua asta e bun". Uneori e vorba de îngheţată din iaurt, alteori de muzica punk, iar alteori doar de statul întinsă, fără nicio speranţă, pe canapea, ţinându-l în braţe pe Jerry şi holbându-mă la focul din cămin. Iar azi e vorba de fumatul narghilelei, împreună cu consilierul care se ocupă de înscrierea la facultate.

Orice mi-ar putea alina, pentru o vreme, inimaginabila durere sfâşietoare ce îmi străpunge inima.

Max tot nu vorbeşte cu mine. Nu tu observaţii ironice la ora de psihologie, nici priviri aruncate pe holuri, în cea mai mare parte a timpului se poartă ca şi cum nici n-aş exista, cu excepţia momentului în care mi-a ridicat un creion scăpat din mână în timpul orei şi a celui petrecut în sala de mese acum două zile, când mi-a aşezat cu grijă telefonul lângă tavă, după ce îl uitasem la coada pentru mâncare. Dar, de fiecare dată, mi-a întors spatele fără niciun cuvânt, cu umerii mândri şi cu capul uşor ridicat. Pentru majoritatea celor din şcoală, nimic nu s-a schimbat. Nimeni altcineva nu mai ştie despre Mâine. Dar ştiu că Max s-a despărţit de Celeste şi ştiu că nu mai vorbeşte cu mine.

E vina mea. Max s-a făcut luntre şi punte pentru mine, iar eu încă nu mă pot obişnui cu cele întâmplate. Cu ideea acestui nou început, aşa cum l-a numit el. Cu incertitudinea semnificaţiei pe care o are pentru noi. Una e să înfrunt singură lumea asta nouă, lipsită de vise, şi cu totul altceva e să încerc s-o înfrunt alături de Max. Doare prea mult.

Până una alta, lui Celeste îi merge bine. Mai mult decât bine. Deja a început să iasă în oraş cu un student la arhitectură de la unul dintre colegiile învecinate şi abia dacă mai stă prin preajmă. Dar când o face, am reînceput să stăm de vorbă. Totuşi, aş fi complet singură, dacă n-ar exista Oliver, eternul meu salvator, care mănâncă împreună cu mine în sala de mese şi merge cu Segway-ul pe lângă mine în drum spre clasă. Iar acum că s-a îndrăgostit de Sophie, prietenia noastră îşi poate urma cursul fără nicio complicaţie.

Oftez, duc pipa la buze şi trag în piept. Măcar un lucru din viaţa mea nu e complicat.

— Am impresia că îmi eviţi întrebarea, observă Delilah, urmărindu-mă cum expir îndelung.

Şi, din nou, are dreptate.

— Sunt bine, îi zic.

— Nu pari bine, răspunde ea. Te-ai mai gândit la întrebările pe care ţi le-am pus când ai venit ultima oară? Cum alegi să te defineşti în acest moment al vieţii tale?

— Probabil că pur şi simplu nu pricep de ce toată lumea îşi doreşte cu atâta disperare să le ştiu eu pe toate. Cine sunt, ce vreau să fac. Am doar şaisprezece ani. De ce s-ar cuveni să ştiu? De când se presupune că un adolescent de şaisprezece ani ar trebui să aibă cheile viitorului?

— Nimeni nu-ţi cere să ştii totul, îmi spune Delilah. Nu ţi se cere decât să porneşti în căutarea lui. Şi nu-i nimic de speriat în asta, nu-i aşa? mă întreabă ea.

— Nu, scutur eu din cap. De fapt, nu-i deloc înfricoşător.

Acum înţeleg ce vrea să zică. Trebuie să încercăm să mergem mai departe. Altfel cum ne-am putea aştepta să ajungem undeva?

În clipa în care Max a demarat în Volvo-ul lui, eu am rămas pe trotuarul pustiu, uitându-mă cum semaforul îşi schimbă culoarea din verde, în galben, pe urmă în roşu şi de la capăt, în timp ce mă întrebam ce s-a întâmplat. Cum au trecut toate de la rău la bine şi apoi la mai rău ca niciodată? Cum a putut Max să mă acuze că nu-l iubesc cu adevărat, când el e singurul pe care mi l-am dorit vreodată?

Ceea ce se pare că nu pricepe Max e că problema mea n-are legătură cu el. Are legătură cu visele. Ele erau ceva pe care puteam conta. Un loc în care mă puteam refugia când nimic altceva nu mergea bine. Pe vremea când locuiam la New York, nu mi se dădea voie să-mi vopsesc pereţii camerei în altă culoare decât un

alb urât, ca al oului de găină, aşa că am atârnat luminiţe sclipitoare. Asta au făcut visele cu viaţa mea. Mi-au îmbrăcat-o în beculeţe, astfel încât nimic să nu mai pară atât de rău. Visele erau cele în care mă puteam baza mereu pe faptul că voi fi fericită... cele în care mă puteam baza mereu pe *el.*

Max mi-a spus că nu ştiu cum să trăiesc în lumea reală şi poate că are dreptate. Poate că trebuie să dau jos beculeţele şi să privesc albul drept în faţă.

*

În ziua aceea, când intru în casă după şcoală, primul lucru pe care îl văd sunt picioarele tatei ieşind de sub canapea, în timp ce Jerry îl priveşte cu îngrijorare. Lucrurile sunt din ce în ce mai ciudate pe aici. Săptămâna trecută, când m-am întors acasă, tata înfăşură un coş uriaş într-o funie ce se întindea până în capul scărilor, astfel încât să-l poată trage pe Jerry în sus şi în jos.

— Pentru genunchii lui, mi-a explicat el, de parcă ar fi fost un lucru perfect normal, asta în timp ce câinele stătea deoparte, privind îngrijorat înspre maşinărie. Nu întinereşte. Aşa o să poată merge cu uşurinţă oriunde mergem noi.

Omul ăsta are nevoie de nişte prieteni.

— Tată? îl strig eu. Eşti ok?

Auzindu-mi vocea, tata îşi retrage cu mişcări şerpuitoare trupul de sub canapea şi scoate capul afară, ţinând strâns într-o mână mingea de tenis a lui Jerry.

— Iar a pierdut-o, mă lămureşte el, după care îi dă mingea unui Jerry ce aşteaptă răbdător.

Câinele o ia şi o aruncă, făcând-o să salte preţ de câteva clipe, apoi pierzând-o din nou sub canapea. Tata îşi lasă dezamăgit umerii în jos. Eu încep să-mi lovesc coapsa cu degetele, într-un

ritm inventat de mine, în timp ce-mi iau inima în dinţi pentru întrebarea pe care urmează s-o pun.

— Hei, tată, se întâmplă să fi aflat de la Madeleine dacă o s-o vedem sau nu în timpul călătoriei ăsteia?

— Grozavă întrebare! zice tata şi se întinde din nou pe podea, apucându-se să caute iar pe sub canapea. Nu sunt încă perfect sigur în privinţa asta.

— Cum adică? îl întreb.

— Pur şi simplu nu sunt sigur că o să aibă timp între conferinţă şi drumuri... începe el să turuie, însă finalul replicii îi e întrerupt, înăbuşit de canapea.

Tata, un bărbat în toată firea, chiar se ascunde de mine. Bat mai repede cu degetele pe coapsă. E mai greu decât credeam că o să fie.

Dă-mi de ştire când eşti pregătită să trăieşti în lumea reală, îl aud pe Max zicând.

La naiba! îmi zic şi mă întind la rândul meu pe podea, astfel încât eu şi părintele meu stăm amândoi pe burtă, cu capetele vârâte sub canapea. În spatele nostru, Jerry scoate un scheunat îngrijorat.

— Alice, ce faci? mă întreabă tata.

— Tată! îi spun. Uită-te la mine! Conferinţa e peste cinci zile. Ai primit vreo veste de la Madeleine? îl întreb. Ai încercat măcar să iei legătura cu ea?

— Mi-aş dori să-i spui *mama,* îmi repetă el.

— I-aş fi spus aşa, dacă mi-ar fi fost mamă, îi răspund.

Tata închide ochii preţ de câteva clipe, ca şi cum l-aş fi rănit.

— Tată! Mama ne-a părăsit. Ne-a lăsat pentru maimuţe şi nu se mai întoarce. Trebuie să acceptăm lucrul ăsta şi să vorbim despre el.

În timp ce îmi privesc cu atenţie tatăl în lumina slabă de sub canapea, mă gândesc că, poate, pentru noi ăsta e un fel de pântec.

Locul în care ne simţim îndeajuns de ocrotiţi încât să ne împărtăşim sentimentele. Aşa cum oamenii se aşază în poziţia fătului sau cum Jerry îşi duce gustările sub masa din sufragerie, ca să le mănânce în linişte.

În cele din urmă, tata dă din cap.

— Pare o idee excelentă, Alice. Ce-ai zice să discutăm la o prăjitură?

— Depinde, îi răspund eu. E comestibilă?

*

— Întotdeauna am ştiut că n-o să se mai întoarcă, zice tata, înfigându-şi furculiţa într-o bucată de prăjitură surprinzător de însiropată. Dar mi-a fost mai uşor să nu înfrunt lucrul ăsta decât să accept ce gen de om era ea în realitate. Genul care îşi părăseşte familia, soţul şi, mai important decât orice, fiica.

Tata face o pauză.

— Mi-a venit mult mai uşor să ignor totul decât să accept faptul că, poate, n-am cunoscut-o niciodată cu adevărat.

— Cred că ţi-a fost greu, îi spun, sorbind din cafea.

— Cred că *ţie* ţi-a fost greu, zice el şi îşi aşază o mână peste a mea, iar de data asta nu se grăbeşte s-o retragă. Erai atât de mică! Ştiu că te-am dezamăgit la capitolul ăsta, Alice. Ştiu că ea ţi-a provocat coşmarurile, însă eu ar fi trebuit să le pot opri. Ar fi trebuit să te pot face să te simţi în siguranţă. Dar n-am voit să vorbesc despre asta, iar tu ai fost singură. Şi îmi pare rău.

Îi spun că e în regulă şi mai iau o bucată de prăjitură, pe care o mestec lent. De data asta tata a nimerit textura, dar se pare că a pus de două ori mai multă sare şi de două ori mai puţin zahăr. Discuţia cu el mă face să mă simt mult mai bine, dar tot nu îndreaptă pe deplin situaţia, încă lipsesc nişte scuze.

— Înseamnă mult pentru mine să te aud spunând asta, tată. Mi-aş dori doar să aud aceleaşi vorbe şi de la ea, recunosc eu.

— Păi, poate că *tu* ar trebui să-i scrii, îmi sugerează el. Acum ce te mai opreşte?

Mă ridic şi automat încep să strâng farfuriile. În niciun caz n-o să-i trimit un e-mail lui Madeleine. Ea e mama. Asta-i treaba ei. Apoi, pentru probabil a patruzecea oară pe ziua de azi, mă gândesc la Max.

Pun încet farfuriile în chiuvetă, îmi iau geanta şi mă îndrept către uşa bucătăriei.

— Unde te duci? mă întreabă tata. Aşa de rea a fost prăjitura?

— Din contră, îl mint eu. A fost delicioasă. Dar acum am de scris un e-mail.

Mă opresc în prag, apoi mă întorc şi îl sărut pe obraz.

— A fost o discuţie plăcută, tată. Ar trebui stăm de vorbă mai des.

Drept răspuns, tata zâmbeşte larg şi îşi aşază mai bine ochelarii.

— Mi-ar plăcea foarte mult, zice el.

E timpul să dau jos beculeţele.

34. Tot ce avem

Din punct de vedere emoţional, chiar nu există un moment potrivit pentru a-ţi determina iubitul imaginar din vise să se despartă de tine. Am înţeles pe deplin lucrul ăsta în fiecare zi a săptămânii ce s-a scurs de când ne-am întors din Mâine. Dar, din punct de vedere practic, în timp ce mă îndrept către noul laborator ştiinţific, ţinând în echilibru pe coşul bicicletei tăvile cu plante

suculente, îmi dau seama că mi-ar fi prins bine maşina fostului meu iubit din vise.

— Alice! spune Parker, apropiindu-se cu braţele întinse de plantele mele. Să vezi şi să te minunezi! Ai evoluat mult faţă de cum erai în prima zi la Clubul Terariilor!

— Mersi! zic eu. Am avut ceva timp la dispoziţie.

Mă refer la timpul pe care, de obicei, mi l-aş fi petrecut dormind. Dar de când mi-e prea frică să adorm şi să nu-l visez pe Max, am făcut în schimb teme şi mi-am îngrijit plantele suculente. Acum două nopţi, tata m-a auzit prin curte la ora două dimineaţa şi a ieşit afară ţinând în mână bâta de baseball.

— Păi, aşază-le acolo jos, lângă Celeste, şi pe urmă, dacă vrei, poţi să-l ajuţi pe Jeremiah să măsoare locul în care urmează să fie atârnate instalaţiile. Ar fi excelent!

Arunc o privire spre locul în care Jeremiah şi Celeste stau cocoţaţi pe două scări puse una lângă alta. El îmi face un semn scurt cu mâna şi îmi arată o ruletă.

— Ai reuşit să construieşti casa de vacanţă pentru Socrate? îl întreb, în timp ce întind ruleta, iar Jeremiah trasează pe zid liniuţe cu vârful unui creion.

El pare sincer uluit.

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai amintit cum îl cheamă! O să fie foarte onorat.

— Păi, te rog să-i transmiţi! îi răspund zâmbind.

— Nu e nevoie. A auzit cu urechile lui, îmi face cu ochiul Jeremiah.

Eu iau o oglindă de pe perete.

— Ce înseamnă asta? îl întreb îngrijorată.

Jeremiah se asigură pe îndelete că nu vine nimeni, apoi trage fermoarul borsetei pe care o poartă la brâu şi scoate la iveală capul unei şopârle mici şi verzi.

— Spune bună ziua, Socrate! îl îndeamnă el.

Socrate se mulţumeşte să clipească, iar Jeremiah se uită spre mine, ca şi cum ar aştepta ceva.

— Oh! exclam eu. Bună, Socrate! rostesc puţin prea tare, pentru a-mi compensa lipsa de sinceritate.

Dar Jeremiah mă priveşte dezgustat.

— Nu aşa de tare! şuieră el. Vrei să fim pedepsiţi?

— Scuze, şoptesc eu, scuturând din cap.

Atunci îl văd pe Max străbătând curtea, cu un teanc de cărţi la subsuoară, îndreptându-se către sala de sport. Mă uit cu dor la mersul lui lent. El întotdeauna ştie încotro se duce, ce urmează. Mă întreb dacă voi reuşi să-l uit vreodată sau dacă, peste câţiva ani de acum înainte, voi fi la psiholog, vorbind încă despre un tip pe care în viaţa reală abia dacă l-am cunoscut. Lebăda mea. Papagalul meu african. Peştele meu pufos.

Chiar în clipa aceea, pe telefon îmi soseşte un e-mail. Văd de la cine e. Mâna începe să-mi tremure puţin şi nu mai pierd vremea înainte să-l deschid.

— De fapt, îl ţii tu puţin pe Socrate? mă întreabă Jeremiah. Chiar trebuie să merg la baie, dar lui îi e frică de zgomotul apei trase la toaletă.

— Sigur, spun eu, fără să fiu atentă, şi întind mâna în care nu ţin strâns telefonul.

Simt că-mi aterizează în palmă ceva solzos şi mişcător, în timp ce citesc cu nerăbdare mesajul.

Draga mea Alice, îţi mulţumesc pentru e-mailul tău. Nu sunt sigură că am aflat încă despre aceste alerte Google pe care le-ai menţionat (aici abia dacă avem internet!), dar, ca întotdeauna, sunt impresionată de inteligenţa ta şi de ingeniozitatea pe care ai dobândit-o.

Drept răspuns la prima ta întrebare, legată de vizita mea în Washington D.C., din păcate nu voi putea să ajung şi la Boston, căci avionul meu are drum direct dus-întors din Casablanca. Dar mi se încălzeşte inima când aflu că te bucuri de casa bunicii şi, mai ales, de acea bicicletă veche. M-am folosit din plin de ea acum mulţi ani.

Privind a doua chestiune menţionată de tine: m-ai întrebat, în cazul în care nu voi trece prin Boston după D.C., când m-ai putea aştepta pe la tine. Şi îmi pare rău să-ţi spun că nu ştiu sigur. Cercetările de aici, din Madagascar, au luat cu adevărat avânt şi am fost invitată să vorbesc la Paris, peste două luni, apoi în Noua Zeelandă, trei luni mai târziu, ceea ce, sinceră să fiu, mă duce la capacitate maximă în ceea ce priveşte călătoriile internaţionale pentru tot restul anului.

Cu privire la al treilea subiect, mi-ar plăcea să păstrăm deschisă discuţia pe tema venirii tale aici, în vizită. După cum poţi vedea, programul meu e inflexibil şi complicat. Dar sunt încântată de interesul pe care îl acorzi muncii noastre.

Îmbrăţişează-l pe tatăl tău din partea mea şi dă-i lui Jerry o mângâiere dulce. Mi-e dor de amândoi şi de tine. Continuă să munceşti din greu la şcoală, o să ai nevoie. Şi, mai presus de toate, nu te teme să-ţi urmezi visele, Alice! La urma urmei, ele sunt tot ce avem. Ce am fi fără vise?

Cu drag,

Mama

Mă uit îndelung la ultimele două propoziţii, lăsând ca mâna în care ţin telefonul să-mi cadă pe lângă corp. Visele sunt tot ce avem? Mă încrunt. Nu, mamă, nu sunt tot ce avem. Mai avem multe alte lucruri. Avem prieteni, şi oameni dragi, şi o viaţă reală. Avem oameni care contează, oameni adevăraţi, iar faptele noastre contează pentru ei, căci se bazează pe noi.

Cel puţin eu am toate astea.

Ridic privirea tocmai la timp pentru a-l vedea pe Max intrând în sala de sport şi înghit în sec. Sunt o idioată!

— Ştii, aud o voce spunând, iar când mă uit în jos o văd pe Celeste sprijinită de scara mea, ţinând în mână ruleta care tocmai a căzut de pe una dintre trepte.

Ea aruncă o privire în direcţia sălii de sport.

— L-am văzut dormind de vreo câteva ori.

Îmi înapoiază cu delicateţe ruleta.

— Niciodată n-a părut mai fericit decât atunci când visa.

*

Liftul ce duce către sala de sport e pe cale să se închidă în urma lui Max. Mă strecor înăuntru şi uşile se strâng, dar nu mă sperii şi apăs butonul de oprire.

— Alice, eşti nebună? zice Max.

— Chiar vrei să-ţi răspund la întrebarea asta?

— Trebuie să-ţi reamintesc că eşti îngrozită de spaţii mici şi închise? mă întreabă el.

— Nu, nu-i nevoie, bombăn eu, uitându-mă la minuscula încăpere de tortură. Sunt foarte conştientă de asta.

— Ce faci cu Socrate? mă întreabă atunci Max, moment în care mă uit în jos şi văd şopârla atârnând neajutorată din mâna mea, fără îndoială convinsă că moartea e iminentă.

— Toată lumea din şcoala asta îl cunoaşte pe Socrate? întreb eu.

— A fost animăluţul clasei când eram în şcoala primară, iar Jeremiah l-a adoptat, îmi răspunde Max. Prin urmare, da.

— Ei bine, aşa se explică, zic eu, ridicându-l pe Socrate şi privindu-l în ochi.

El îmi răspunde clipind de câteva ori, moment în care îmi dau seama că, atunci când Jeremiah se va întoarce de la baie, cu siguranţă va încerca să mă ucidă.

— Alice! spune Max, aducându-mă uşurel înapoi cu picioarele pe pământ. Ce-ar fi să lăsăm liftul să se mişte din nou, înainte să ai o cădere nervoasă?

Dar eu îmi alung ideea din minte. Am alte lucruri pe cap.

— Îmi pare rău, îi spun.

— E în regulă, mă linişteşte Max, fără să priceapă. Hai să apăsăm doar pe buton...

— Nu, zic eu, nu despre asta e vorba. Ci despre ce am spus. Despre felul în care m-am simţit. Îmi pare rău că ţi-am dat impresia că nu eşti îndeajuns, Max, pentru că eşti! Mi-era frică. O viaţă întreagă n-am avut decât visele. Doar ele mă ajutau să mă simt mai puţin singură. Iar tu făceai parte din ele. Dar tu ai reuşit să le laşi în urmă, ai învăţat cum să funcţionezi, eu, însă, nu. Şi n-am priceput că, odată cu pierderea viselor, nu te voi pierde şi pe tine.

Max nu zice nimic, doar se uită în podea, aşa că vorbesc mai departe.

— Şi aveai dreptate! Am nevoie să trăiesc în lumea reală. Şi încerc. Ştiu că nu pot să fug pur şi simplu de problemele mele. Drept dovadă, stau într-un lift! Ba chiar am discutat cu tata despre mama.

Auzind asta, Max mă priveşte în ochi cu un zâmbet trist.

— E cu adevărat grozav, Alice, spune el. Mă bucur să aud asta.

Dar eu vorbesc în continuare.

— Deci vreau să spun că totul e bine!

Încerc din nou, pentru că nu asta e reacţia pe care mi-o doream.

— Păi, uită-te la mine! Stau aici, în lift, înfruntându-mi temerile, datorită ţie. Mai real de atât nu se poate, Max! N-am nevoie de vise, dacă te am pe tine.

Degetele de la mâna care nu îl ţine pe Socrate bat cu febrilitate ritmul în palmă, în timp ce trupul începe să mi se înfierbânte. Oare nu e pic de aer aici?

Max nu face altceva decât să-mi zâmbească în continuare cu tristeţe.

— Max? Spune ceva!

— Nu ştiu, Alice, clatină el din cap. Poate că suntem pur şi simplu prea diferiţi.

— Ce vrei să spui? îl întreb, albindu-mă la faţă, în timp ce Socrate se zbate între degetele mele.

Acum nu mai contează dacă sunt sau nu într-un lift. Aş putea să fiu şi îngropată la doi metri sub pământ, sunt sigură că tot n-aş observa.

Max vorbeşte în continuare.

— Şi eu m-am gândit la toate, la ce am spus. Treaba e că tu ai trăit întotdeauna în lumea viselor. Şi e una dintre trăsăturile tale incredibile. Nu vreau să ţi-o răpesc, dar se pare că asta fac. Poate că relaţia noastră a funcţionat în vis, însă în realitate... poate că pur şi simplu nu ne e sortit să fim împreună.

Rămân pe loc preţ de câteva clipe, încremenită.

— Dar am îndreptat lucrurile! încerc eu din nou. Sunt într-un lift!

— Ştiu, spune Max. Iar acum trebuie să ieşi din lift, înainte să-ţi pierzi minţile.

Cu mişcări lente, apasă din nou pe butonul de oprire, iar când uşile se deschid, îi găsim pe Jeremiah, Celeste şi decanul Hammer aşteptându-ne.

— A trebuit să chemăm paza, spumegă de mânie decanul. Voi doi sunteţi bine? Şi cine e răspunzător pentru reptila asta?

Fără niciun cuvânt, i-l întind pe Socrate lui Jeremiah şi îl las pe Max să dea explicaţii, în timp ce lacrimile încep să-mi alunece pe obraji.

1 noiembrie

De undeva din depărtare, se aude ca şi cum Darth Vader ar chicoti. Asta n-are nicio logică, de vreme ce el e, fără îndoială, cel mai serios personaj din întregul sistem solar şi din întreaga istorie. Dar uite că se aude din nou, un glas gros şi sinistru: Ho-ho-ho!

— Ce-i zgomotul ăla îngrozitor? întreb, scoţând capul din cortul de safari şi frecându-mă la ochi.

— Hipopotami.

Max ridică ochii din revista pe care o citeşte la micul dejun şi face un semn cu capul înspre stânga.

— Ne-am instalat tabăra lângă un râu şi se pare că ei au foarte multe de spus în dimineaţa asta.

— Nu-mi dau seama dacă râd de noi sau ne pun la cale moartea, zic eu, strâmbându-mă în clipa în care straniile mugete răsună în tabără. Ce-i? îl întreb pe Max, care se uită lung la mine.

— Nimic! ridică el din umeri cu un aer prietenos. Doar că tu n-ai fost niciodată o persoană matinală.

Mă târăsc până la masa pliantă şi, în timp ce mă aşez, sorb recunoscătoare din cafeaua aflată în cana lui.

— Ia-ţi-o pe a ta! protestează el.

Dar ştie că n-o să-mi iau, aşa că îşi toarnă o altă cană.

— Haide! îmi spune apoi, ridicându-se şi întinzându-mi o mână. E timpul să mergem şi să vedem leii.

Părul castaniu îi cade uşor peste ochi, iar soarele străluceşte în spatele feţei lui, făcându-l să pară aproape ireal.

— Sunt pui? întreb cu speranţă.

— Sigur că da, îmi răspunde el.

— Cum o să ajungem acolo?

— Ai dormit bine? se arată îngrijorat Max. Răspunsul e, ca întotdeauna, în baloane cu aer cald.

Până să mă dezmeticesc, balonul aterizează în mijlocul grupului de lei, care ne urmăresc cu atenţie, stând întinşi în iarba înaltă. Simt că îmi amorţesc puţin degetele. Max scoate din buzunarul de la spate o minge de tenis verde şi pufoasă, mare cât un grepfrut.

— Gata? Gata? strigă el. Duceţi-vă după ea!

Şi aruncă mingea pe câmpie. Mama leoaică aleargă, o prinde precum un uriaş labrador auriu, apoi, gâfâind, ne-o lasă la picioare şi toarce atunci când o scărpinăm după urechi.

— Se pare că ne-au acceptat, râde Max.

Aş vrea să râd şi eu, dar mă izbeşte un gând îngrozitor: ăsta nu e Max! Arată ca Max, zâmbeşte ca el, e dulce şi bun ca el. Dar nu e Max al meu. E un fel de dublură. Un înlocuitor. El nu e el, iar noi nu suntem noi. Ăsta nu-i un moment cu care ne vom trezi amândoi mâine-dimineaţă, în paturile noastre, şi pe care îl vom împărtăşi. Un moment despre care

nimeni din lume nu va şti în afară de Max şi de mine. E doar un vis oarecare. Nu-mi pot explica. Pur şi simplu ştiu.

— Putem să plecăm acum? îl întreb pe Falsul Max din Vis.

— Dar abia am ajuns aici! strigă el.

— Chiar vreau să merg acasă, îi zic, de data asta puţin agitată.

Falsul Max din Vis mă priveşte nedumerit, lăsându-şi capul într-o parte.

— OK, Alice! spune el dând din cap. Acum putem să plecăm acasă.

35. Sclipitoare

Constat că e cam nepoliticos din partea lui Jerry să tot latre fără încetare în holul de la intrare, când unii dintre noi au lucruri mai bune de făcut, cum ar fi să zacă în pat şi să urască totul.

Dar nu e adevărat şi o ştiu. Ori de câte ori sunt supărată, tata îmi cere să mă gândesc la toate lucrurile bune de care am parte. Îmi merge bine la şcoală şi m-am mai alăturat câtorva cluburi, ABSA – Asociaţia Bennett de Salvare a Animalelor şi clubului de fotografie, şi mi-am început propria emisiune muzicală săptămânală. Ba chiar m-am apucat să aleg şcoli la care mi-ar plăcea să merg după ce voi absolvi Academia Bennett. Acum că am vorbit despre mama, tata şi cu mine ne înţelegem mai bine ca oricând. Am multe motive să fiu fericită.

Doar că nu-l am pe Max.

Jerry latră din nou şi mă reped la interfon, apăsând butonul corespunzător bucătăriei.

— Tată? Vrei, te rog, să-l laşi pe Jerry afară? Eu dorm.

Abia când observ că nu-mi răspunde, îmi amintesc că a plecat în zori la o conferinţă în St. Louis. Sunt singură, iar Jerry trebuie să-şi facă nevoile. Trag pe mine un pulover şi nişte cizme, apoi cobor în grabă scările, aruncându-mi pe umeri o haină din lână gri.

— Jer? îl strig. Unde eşti?

Când îi aud lătratul de afară, deschid uşa, enervată.

— Cum naiba ai ieşit? întreb eu, după care observ că s-a schimbat ceva şi mă întreb dacă m-am trezit cu adevărat.

Ca de obicei, aleea din faţă e plină de frunze uscate. Dar în locul nuanţelor de roşu, albastru şi maroniu, frunzele sunt de un roz-aprins. Şi, la câţiva paşi mai încolo, îmbrăcat într-un frac, îl văd pe Max. Iar lângă el, purtând un frac mult mai mic, stă Jerry. Max ţine în mână o cutie de pizza.

— Ce-i asta? reuşesc eu cu greu să întreb, făcând încet câţiva paşi spre ei.

— Poftim, zice Max, zâmbind, cu ochii uşor înlăcrimaţi. Deschide-o.

Ridic capacul cutiei, simţindu-mă precum Julia Roberts în *Pretty Woman,* şi sunt uimită să constat că înăuntru nu e o pizza, ci un uriaş tort în formă de biscuit Oreo.

— Visez? întreb cu toată seriozitatea, privind în jur şi frecându-mă la ochi.

— Nu, nu visezi, râde Max, însă vocea îi e puţin gâtuită. Şi exact asta-i ideea pe care vreau s-o subliniez.

Îmi ascund mâinile în mânecile puloverului şi îmi muşc buza.

— Nu mai înţeleg, îi zic. Ieri, în lift...

Max îşi lasă capul într-o parte.

— Ştiu. Am spus că suntem pur şi simplu prea diferiţi. Dar pe urmă m-am mai gândit...

Chicoteşte din nou. Sinceră să fiu, se poartă ca un nebun, ba râzând, ba dând să plângă.

— Faptul că te-ai urcat în lift. Doar ca să-mi spui ce simţi. Eşti complet nebună, Alice, şi da, uneori trăieşti într-o lume a viselor. Preferi ca lucrurile să fie mai ciudate şi mai frumoase decât viaţa de zi cu zi. Dar asta înseamnă că faci şi ca fiecare clipă din viaţa *mea* să fie de vis. Mai interesantă, neaşteptată. Când eşti tu în preajmă, viaţa mea e *mereu* sclipitoare. Şi nu vreau să te schimb. Nici nu vreau să fug de tine. Vreau să te fac să te simţi aşa cum mă faci tu pe mine să mă simt. Vreau să te fac fericită.

Sunt atât de bucuroasă, încât abia dacă pot să vorbesc. Niciodată n-am crezut că o să-l aud spunând asemenea vorbe. Îmi vine să-l apuc de revere şi să-l strâng la piept. Aşa că exact asta şi fac, după ce îi iau cu grijă cutia de pizza şi o aşez pe pământ.

— Mă faci fericită, îi spun, stând cu obrazul lipit de pieptul lui. Max din Vis şi Max din Realitate. Cel care ştie să depăşească limitele şi cel care îmi dă echilibru, mă aduce cu picioarele pe pământ. Nu-mi pot închipui cum ar fi să mă întorc la ce-a fost, când nu-l cunoşteam decât pe Max din Vis, iar Max din Realitate nici nu exista. Ar fi ca şi cum aş citi pe sărite capitolele din cartea mea preferată sau ca şi cum aş asculta un disc care sare. Şi am impresia că am stricat totul, că nu ne mai putem întoarce.

— Dar asta-i faza, Alice, spune Max, mângâindu-mă pe spate şi aşezându-şi capul pe creştetul meu. Nu trebuie să ne întoarcem. Ne avem unul pe altul. Oricât de diferiţi am fi şi oricâte prostii am face, reciproc ne facem mai buni. Iar ceea ce avem noi e mai bun decât tot ce ne-au oferit visele vreodată. E real.

Când Max se retrage de lângă mine, am impresia că inima mea face exerciţii de gimnastică ritmică. Apoi el mă sărută şi e cel mai plăcut sărut de până acum, căci înseamnă mult mai mult decât

toate celelalte dinaintea lui. Şi nu mă mai tem. Că voi pierde visele sau că îl voi pierde pe el. E al meu. Lebăda mea. Papagalul meu african. Peştele meu pufos.

Îl sărut la rândul meu, iar lumea din jurul nostru dispare complet. Când ne desprindem unul de altul, Max bagă mâna în buzunar, ca să scoată ceva, în vreme ce eu iau o bucată din tortul Oreo.

— Încă un lucru, zice el şi îmi întinde o husă de telefon cu mutra lui Jerry pe ea.

Mă uit în jos la mobil. Chiar şi când e cel mai romantic om de pe pământ, Max tot un pragmatic rămâne. Tot are grijă de mine.

— Ştii că ai nevoie de ea, îmi spune.

Apoi se arată îngrijorat.

— Am stricat momentul?

Scutur din cap.

— Nu, îi zic, privindu-l în ochi. E perfect.

Apoi, fără niciun avertisment, îi mânjesc obrazul cu o bucată uriaşă de tort Oreo.

— Ah, zău? strigă Max. Credeai că e mişcarea potrivită în clipa asta?

Încep să mă retrag încet, pas cu pas, zâmbind larg.

— Poate? spun, dând din umeri.

— Acum probabil că ar trebui să fugi, îmi răspunde Max, în timp ce de pe faţă îi cad bucăţi de Oreo.

Atunci alerg în casă ţipând, cu Max după mine şi Jerry prinzându-ne din urmă.

36. Ne vedem curând

O lună mai târziu, stau la fereastra mea, minunându-mă când văd cât de frumos arată Bostonul sub un strat de zăpadă. Maşinile aproape că dispar sub ea, aşa că nu se mai văd decât felinare şi luminile portocalii de la ferestrele oamenilor. Omătul parcă amortizează şi zgomotele, mai ales noaptea, iar eu am impresia că trăiesc într-o altă epocă.

— Gândăcel, îmi zice tata prin intermediul interfonului. Scuze că te întrerup, dar mă întrebam dacă l-ai hrănit pe Jerry în seara asta. Sau s-o fac eu?

Nu apuc să deschid gura ca să răspund, că pe fir se aude enervantul râs ca de băieţandru al tatei, ceea ce mă face să mă strâmb în loc să vorbesc.

— Margaret! spune el. Încetează! O să te audă Alice.

— L-am hrănit, tată, strig eu. Şi vorbesc la telefon.

— Spune-i lui Max că îl salut, zice el, apoi interfonul se închide printre hohote de râs.

— Tocmai l-am auzit pe tatăl tău... hlizindu-se? mă întreabă Max.

Vocea îi e aspră şi răguşită, prin urmare îmi dau seama că stă întins în pat.

— Margaret e aici, explic eu.

— Din nou?

— Din nou.

După ce i-am povestit tatei tot ce s-a întâmplat, a vrut să ia imediat legătura cu Margaret, ca să fie sigur că totul e bine cu mine. Ea era în oraş la o conferinţă, iar când s-au întâlnit parcă s-ar fi cunoscut de o viaţă. Parcă încălţările ei Crocs şi papucii lui de

doi bani ar fi fost sortiţi să stea faţă în faţă, sub masa de la bucătărie, răsfoind diverse publicaţii academice. Ca să nu mai spun că amândoi aveau haine din catifea reiată de aceeaşi culoare.

— Sinceră să fiu, e cam greţos să vezi cât sunt de topiţi unul după altul. Dar în viaţa mea nu l-am mai văzut pe tata aşa de fericit, spun eu, după care fac o pauză. Au... gătit. Ea are o răbdare desăvârşită cu imperfecţiunile lui culinare. Ca să nu mai spun că, din câte am impresia, treaba asta mă îngraşă.

Stau în faţa oglinzii mele înalte cât tot peretele şi îmi împing intenţionat burta în afară.

— Prea multe prăjituri.

— Eşti superbă! zice Max, pe un ton aproape defensiv.

— Chiar dacă o să mă umflu precum fetiţa-coacăză din filmul *Charlie şi fabrica de ciocolată*? îl întreb.

— Violet Beauregarde, zice Max. Şi, da, chiar şi atunci.

— Tu chiar le ştii pe toate, zic eu, băgându-mă în aşternut.

— Şi tu la fel. Doar că nu întotdeauna îţi baţi capul cu detaliile.

— Vrei să vii încoace? îl întreb.

E o glumă a noastră. Ştiu că n-o s-o facă, dar asta nu înseamnă că nu vorbesc serios. Max începe să râdă.

— Ştim amândoi că mi-ar plăcea, dar mama stă pe capul meu acum, după ce a aflat că suntem împreună. Te place, clarifică el. Doar că nu-i place cât de aproape locuieşti. Îţi garantez că-mi tot bate la uşă din cinci în cinci minute, ca să mă verifice.

— Bine, mormăi eu. Poate că o să mă duc jos şi o s-o rog pe Margaret să inverseze procedura, astfel încât să te aduc înapoi în visele mele.

— Asta dacă vrei să-i vezi pe tatăl tău şi pe Margaret Yang sărutându-se, mă avertizează Max.

Eu scot un ţipăt şi amândoi izbucnim în râs.

— În plus, zice el, ştim amândoi că poţi oricum să mă visezi. Iar eu te visez pe tine. Doar că nu împreună.

În tăcerea care se lasă, o vreme îi ascult pur şi simplu răsuflarea. E foarte liniştitor. Nu mai am nicio problemă cu somnul. Ăsta e singurul sunet de fundal de care am nevoie.

— Ce? întreb după câteva secunde, când îl aud pe Max râzând uşor la celălalt capăt al firului.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că a existat vreodată o altă viaţă înainte de asta, spune el.

— Continuă! îl îndemn, îmbujorându-mă. Îmi place încotro te îndrepţi.

— Vreau doar să spun că, în esenţă, te-am visat întotdeauna, bineînţeles. Dar când mă gândesc că acum doar câteva luni nici nu existai în realitate... Erai doar persoana pe care abia aşteptam s-o văd în fiecare noapte şi de care uram să mă despart. Erai secretul meu. Fata viselor mele.

— Mai spune încă o dată partea asta, îl rog.

— Am spus-o de un milion de ori până acum, mormăie Max. Ar trebui să ţi-o înregistrez pe telefonul tău.

— E chiar o idee grozavă. Aş putea-o folosi drept ton de apel!

— Alice, glumeam!

— Eu încă aştept să spui din nou.

Max oftează, dar e un oftat fericit.

— Alice Rowe, tu eşti fata viselor mele.

Zâmbesc în tăcere.

— Dar acum trebuie să mă culc, zice Max.

— Nu! îi poruncesc eu.

— Ba da! Ne vedem peste... (face o pauză) şase ore şi jumătate? Trebuie să închid. Ne vedem curând.

După tot ce s-a întâmplat, el a rămas la fel de serios ca întotdeauna.

— Ne vedem curând, îi spun. Dar nu închide telefonul. Max? întreb eu după câteva minute. Mai eşti acolo?

Vocea lui e moale, gata să se cufunde în somn, aşa cum se întâmplă în fiecare seară când facem asta.

— Ştii că sunt, Alice. Sunt mereu aici.

Zâmbesc în sinea mea şi mă cuprinde o senzaţie de linişte, pe măsură ce tot trupul mi se relaxează pe saltea, iar răsuflarea lui Max se aude ritmată la celălalt capăt al firului.

Cu cât voi adormi mai repede, cu atât mai repede mă voi trezi şi îl voi revedea pe băiatul viselor mele.

„Vrei, te rog, să încetezi cu tumbele?
Pentru că nu-mi plac nici mie,
nici persoanei care stă lângă mine."
– Lucy Keating, vorbind în somn, 2001

Mulțumiri

Echipa De Vis: Sara Shandler, omul cu adevărat minunat care, alături de Josh Bank, mă face să simt mereu că am de spus ceva ce merită ascultat şi care ştie întotdeauna cea mai bună cale de a mă exprima. Les Morgenstein, pentru că nu a ezitat să spună „desigur" atunci când am intrat în biroul lui şi l-am anunţat cu stângăcie că am ceva ce mi-ar plăcea să citească. Joelle Hobeika, pentru că a propus cartea asta mai departe, căci fără ea niciuna dintre aceste mulţumiri n-ar fi ajuns să fie scrisă vreodată. Jocelyn Davies, pentru că mi-a împărtăşit imediat viziunea despre această

carte şi pentru că a lucrat răbdătoare alături de mine ca s-o transforme în realitate. Hayley Wagreich, pentru că mi-a pregătit cele mai dificile notiţe, înainte ca eu să apuc măcar să le procesez, şi pentru că l-a pus pe împăratul Fluffbottom pe avizierul ei. Natalie Sousa, pentru că a creat coperta viselor mele (vedeţi cum am potrivit-o aici?). Şi, desigur: Romy Golan, Heather David, Matt Bloomgarden, Stephanie Abrams şi Lori Paximadis pentru că s-au ocupat de toate celelalte.

Echipa De Cititori VIP: Sarah Carden, Annie Martyr, Jennifer Graham, Marty Keating. Pentru că au abordat ciornele şi întrebările mele cu devotament şi, mai presus de toate, entuziasm, combustibil care mi-a dat putere până la final.

Familia Mea: mama, tata, Mike, Andy, Shannon şi Laura, pentru incredibilele încurajări venite din partea lor, pentru că mi-au spus mereu că sunt amuzantă, pentru că m-au îndemnat întotdeauna să „notez” şi pentru că sunt ciudaţii adorabili care îmi oferă unele dintre cele mai bune materiale de lucru.

Tot O Familie: Nyssa Liebermann, Ghazal Moshfegh, Erin La Rosa, Cayley Lambur, Alexandra Jamali, Justine Wardrop, Kate Perry, Carly Holden, Anthony Pucillo, Nick Greer, Ben Shattuck, Nate Sherman, Pedro Noyola, Kyle Blasman, Aaron Bergman, Liz Parker, Hopie Stockman, Alexis Deane, Rebecca Welsh, Matti Sloman, Susan Birkett, John Spooner. Unii dintre voi citesc, unii îşi ocupă seri întregi, sau plimbări, sau drumuri cu maşina discutând despre un grup de adolescenţi inventat de mine, iar unii dintre voi doar mă ascultă... şi deseori asta e tot ce-mi trebuie.

Profesorii Mei: Lisa Corrin, pentru că, într-o lucrare la Istoria Artei, mi-a atras atenţia cu blândeţe şi fără să mă judece, că îmi pasă mai mult de poveştile artiştilor decât de lucrările lor. Jim

Shepard şi uimitoarele lui seminarii de ficţiune, pentru că mi-au oferit un ţel atunci şi acum.

Fantomele Trecutului Meu întunecat: Lanie Davis, Katie Schwartz, Rachel Tobias, Liz Dresner, Theodora Guliadis, Beth Clarke, Emilia Rhodes, Stacey Silverman, Gina Girolamo, Maggie Cahill, Tripp Reed, Cheryl Dolins, Amanda Bowman, Ashley Williams şi Monsieur Socktopus, căci toţi m-au ajutat de-a lungul acestei călătorii de la asistent... la asistent... şi în sfârşit la autor.

Şi, desigur, Câinele Ernie, care mă face mereu să râd.

Cuprins